

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gyllembourg-Ehrensverd, Thomasine
Christine.; af Forfatteren til "En Hverdags-
Historie" [Thomasine Christine Gyllembourg-
Ehrensverd] ; udg. af Johan Ludvig Heiberg.
Noveller, gamle og nye

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Reitzel, 1833-1834

Fysiske størrelse | Physical extent:

3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130011720324

Noveller,

gamle og nye,

af

Forfatteren til

"En Hverdags - Historie."

Udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Tredie Bind.

Familien Polonius.

Den lille Karen.

De tiye Nætter.

Kjøbenhavn, 1834.

Paa Universitets-Boghandler C. A. Reihels Forlag.

Først hos P. N. Jørgensen.

2011

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

Forerindring.

Med nærværende tredie Bind sluttet Samlingen af Forfatterens "gamle og nye Noveller," thi hvad den flyvende Post ellers indeholder af anonyme Fortællinger, er ikke af Forfatteren til "En Hverdags-Historie." De i dette Bind paanye aftrykte gamle Noveller ere "Familien Polonius" og "Den lille Karen," hvorimod den sidste Novelle: "De lyse Nætter," er ny.

"Familien Polonius" — en fælleds Titel, hvorunder den i 1ste Aargang af den flyvende Post optagne Fortælling i Brevform: Claras Skriftemaal, og de mindre Breve, som tjente den til For- og Efterløber, her er samlede — var Forfatterens første Forsøg i Novelledigtning. Da dette var bestemt for den flyvende Post, men et Ugeblad, i hvor høi en Virksomhed det end foresætter sig, dog maa hente Stoffet dertil fra det Ephemere og Locale, saa troede Forf. at efterkomme denne Fordring, og tillige, mistvivlende om sine Evner, at lette sig Dpga-

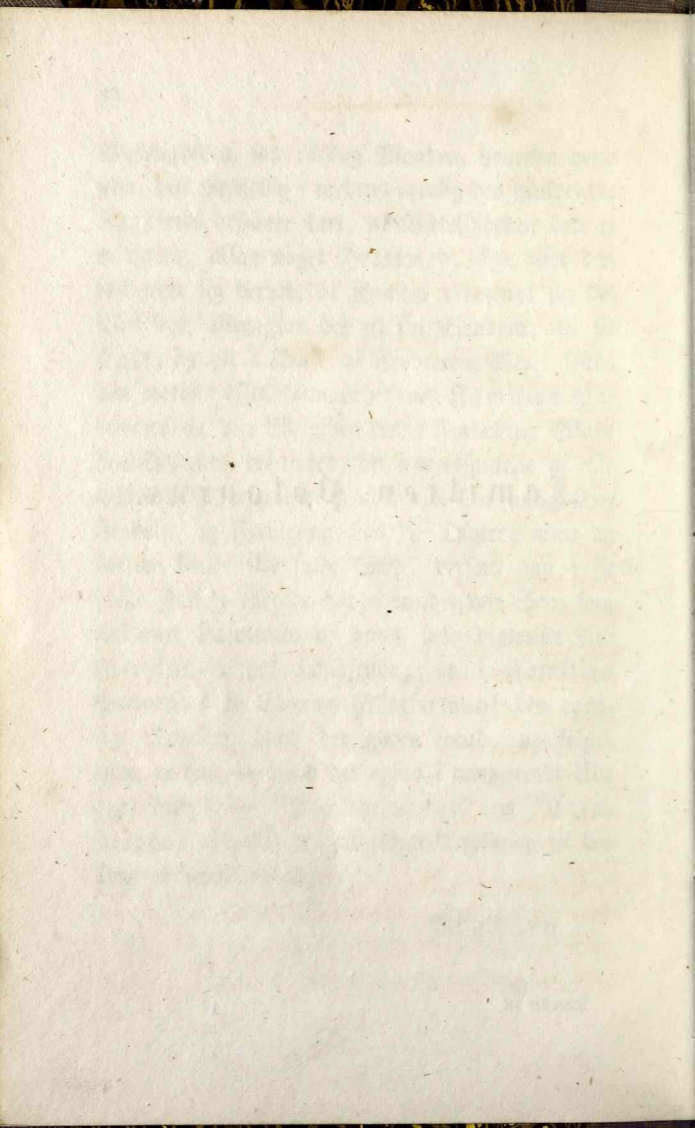
ven, ved at søge et Udgangspunct, ikke i sin Opfindelse, men i den factiske Virkelighed. Et saadant fandt han i en ubetydelig, tilfældig Omstændighed, nemlig i det Pag. 4 anførte Avertissement, som virkelig stod i det første Nummer af Adresse-Avisen for 1827, ligesom dette ogsaa var Tilfældet med de andre, Pag. 16 omtalte Avertissementer i samme Nummer. Ved denne Foranledning opstod Brevet fra en Lieutenant til Redacturen af den flyvende Post (Pag. 3). Dette Brev, som indrykkes i et af de første Nummere af den med Aaret 1827 begyndte flyvende Post, gjorde saa megen Opsigt — da man ikke vidste, om man skulde ansee Begivenhederne for virkelige eller opdigtede — at Forf. tog Anledning heraf, til ved to følgende Breve (Pag. 19 og 24) at gjøre en Overgang til en allerede i Tanterne udkastet Fortælling, Claras Skriftemaal, til hvilken ligeledes Virkeligheden, paa en Maade, som det dog her ikke er tilladt at forklare, havde leveret nogle af Grundtrækkene. Da imidlertid Slutningen af Claras Skriftemaal endnu ikke var en Slutning af Familien Polonius, saa var det af denne Grund, at Forf. endnu tilføiede to smaa Fortællinger i Brevform

(Pag. 99 og 112), i hvilke Læseren selv vil opdage et og andet Træk, som ligeledes er laant af en factist Virkelighed. Overalt sporer man i hele dette første Forsøg af vor Forfatter en vis frygt- som Tilbageholdenhed af den begyndende Kunst, der endnu ikke har Mod til at sætte sig over det Virkelige, og beherske det; Phantasie og Virkelighed staae endnu ved Siden af hinanden, uden at blive fuldkomment forenede ved Kunstens Baand. Ligesom der i begge de velvillige og smagfulde Bedømmelser, som Novellernes to første Bind have været saa heldige at finde (Den ene i Prometheus, af Hr. Professor Hauch, den anden i Kjøbenhavns-Posten, af en Anonym) medrette bemærkes, at flere af Forfatterens Noveller kunde føre Navn af Mesalliance, saaledes kunde Familien Polonius, betragtet fra det angivne Synspunct, gjerne kaldes Drøm og Virkelighed. Mangelen paa Eenhed mellem det, som en Digter har drømt, og det, som Virkeligheden paa hvilkensomhelst Maade har paatvunget ham, er Grunden til at det i den omtalte Fortælling ikke kommer til nogen fuldendt Kunstform; thi uagtet Forfatteren i sine andre Noveller, ligesom enhver Digter, tager Meget, ja man kunde sige Alt, af

Virkeligheden, saa er dog Maaden, hvorpaa dette skeer, heel forskjellig: medens nemlig den ufuldendte Kunstform bestaaer deri, at Virkeligheden kun er et Laan, alsaar noget Fremmed, saa viser den fuldendte sig derved, at Kunsten tilegner sig det Virkelige, eller gjør det til sin Eiendom, til sit Eget, og det i Kraft af Erobrerens Ret. Men den omtalte Ufuldkommenhed ved Familien Polonius vil dog ikke gjøre denne Fortælling Skade hos Læserne; tværtimod, det interessanteste af alle æsthetiske Phænomener er udentviol den synlige Bestræbelse og Fremgang hos en Digter; men en saadan kunde ikke finde Sted, dersom han i sit første Forsøg allerede havde vundet den Seir, som skal være Resultatet af hans hele digteriske Liv. Forresten er det indlysende, at i Familien Polonius er Claras Skriftemaal den egentlige Novelle; hvad der gaaer forud, og følger efter, er kun — hvad det ogsaa i nærværende Udgave kaldes — ”Præliminaries” og ”Catastrophe,” i hvilke den tilfældige Anledning til det Hele er umiskjendelig.

Udgiveren.

Familien Polonius.

Første Deel:

Præliminarier.

Første Brev:

Fra en Lieutenant til Redactionen af den flyvende Post.

Til Læseren.

I det jeg indrykker nedenstaaende, fra en aldeles ubekjendt Haand meddeelte Brev, beder jeg den anonyme Forfatter tilgive, at jeg udelader Indledningen, deels da samme ikke vedkommer den egentlige Materie, deels da de deri indeholdte smigrende Ytringer, ihvor personlig behagelige de end maatte være mig, ikke synes at burde finde Plads i nærværende Blade. At jeg imidlertid gjemmer dem i et erkjendtligt Hjerte, derom kan jeg ikke bedre overbevise deres Forfatter, end ved ufortøvet at efterkomme hans Ønske, gjennem den flyvende Post at bringe hans Sag for Vedkommendes Dine. At jeg isøvrigt ikke har tilladt mig mindste Forandring i Henseende enten til Form eller til Materie, vil han selv bedst overbevise sig om. Ønskende hans, efter min Overbeviisning, sanddrue og trohjertige Ord al mulig Held og Lykke, lader jeg ham selv tale sin Sag, fra det Sted af, hvor Beretningen om hans besynderlige Historie begynder.

Den 12te Januar 1827.

Redacteuren.

De vil, Høistærede, ved at gjennemlæse disse Blade, selv indsee, baade hvor vigtigt det er mig at gjøre Rede for mig i den her omhandlede Sag, som ogsaa hvor aldeles al anden Bei hertil er mig spærret, da jeg vælger denne, hvor jeg ikke kan undgaae at indlemme Publicum i mit Hjertes Hemmeligheder, hvilket (uagtet jeg troer mit Slør, som Anonym, uigjennemtrængeligt) dog er mig meget ubehageligt. En Lykke for Deres Læsere og et stort Uheld for mig synes mig imidlertid den Omstændighed, at jeg selv indseer, at intet Menneske uden Latter kan læse den Tildragelse, der gjør mig ulukkelig; ja jeg tilstaaer, at jeg selv maa smile, idet jeg her ved begynder den med at spørge Dem, om De har læst Adresseravisen No. 1, for dette Aar, og deri lagt Mærke til et Avertisement, aftrykt med udmærkede, hæslege, ildespaaende Bogstaver, og lydende som følger:

”S v a r

til Lieutenanten, som under 16de December sidstleden har tilsendt en Jomfru et Brev, er forseglet indlagt paa Godpostcomptoiret, hvor han uden Betaling kan afhente det.”

At disse Linier maae forekomme Enhver varselsfulde, er ligesvem, men saa meget er vist nok ogsaa sikkert, at

hvor forskjellige Gisninger Læserne end maae falde paa i denne Anledning, vil dog ingen Mindviet gjætte den sande Sammenhæng, som jeg herved beder om Tillidselse til, saa fortelig som det staaer i min Magt, at turde fortælle, ikke blot Dem, Høistærede, men mod min Villie ogsaa Deres Læsere.

Jeg er eneste Søn af en Godseier i en fra Hovedstaden langt bortliggende Provinds, født paa hans eensomt beliggende Herregaard, og opdragen der af en retskaffen og duelig Hovmester. Min Fortrolighed til denne mig stedse uforglemmelige Mand, hvis Selskab var mig interessantere end nogen Andens, Stedets eensomme Beliggenhed, og andre tilfældige Omstændigheder gjorde at jeg blev voksen, uden at have haft synderlig Omgang med mine Jevnaarige, og kjendte ikke mere af Verden end min Faders Gods og de saa Familier, der af og til besøgte os, og hvori intet tiltrækkende Væsen befandt sig. Lyst til at flyve lidt ud i Verden vaagnede imidlertid hos mig, især efter at en Fætter fra Hovedstaden, en ung, vittig, dannet Verdensmand, til hvis Fuldkommenheder jeg med Beundring hævede mine Dine, i nogen Tid havde opholdt sig hos os. Min Fader søiede derfor ogsaa min Tilbøielighed, og tillod mig i Selskab med denne unge Mand at gjøre en Reise i Tydsland, men først da jeg et Aarstid efter var kommen tilbage, og havde opnaaet min myndige Alder, gav han efter for

det Ønske, jeg længe havde næret, at søge Tjeneste som Militair, og jeg var saa lykkelig at blive ansat som Lieutenant ved et Regiment i en nærliggende Stad. I den Tid jeg tilbragte i dette nye Liv mellem mine Kammerater, blev jeg imidlertid ofte greben af den Følelse, at jeg var mere skicket til et reflecterende end til et i Livets Gang raff indgribende, handlende Menneske. Jeg har aldrig kunnet rive mig løs fra en vis Tilbøielighed til Ideer, som ikke ret ville passe i det daglige Liv. Af alt dette blev jeg snart udreven paa den skrækkeligste Maade, nemlig ved min Moders pludselige Død. Jeg fik, paa min Faders Begjæring, Permission for at tilbringe hele denne Vintet hos ham, men kun meget kort opfyldte jeg den sønlige Pligt at trøste ham i vor fælleds Sorg. Han fulgte sin troe Hustru i Graven efter faa Ugers Forløb. — Jeg følte mig meget ulykkelig. Den eensomme Borg forekom mig utaalelig, min Permission var langt fra endnu ikke udløben, heller ikke var jeg stemt til at ønske mig tilbage i mine Krigskammeraters muntre Kred. Yderst velkommen var mig derfor Godsets gamle Inspecteur, da han en Morgen kom til mig, og forestillede mig, hvor nyttigt det vilde være, om jeg foretog mig en Reise til Hovedstaden, for der at fornye min Faders gamle Forbindelser, arrangere adskillige pecuniaire Anliggender, og i Særdeleshed for at udvirke at en Mand, der havde en betydelig Capital staaende i

Godset, vilde lade samme staae uopsagt endnu i visse Aar, da det Mudsatte vilde være af onde Følger for de Forbedringer, han foreslog mig som nødvendige. Med Glæde greb jeg dette Forslag, og ankorn afvigte November til mit Fædrenelands Hovedstad, hvis Pragt og Skjønhed fortryllede mig. Min omtalte Fætter, min eneste Ven og Bekjendt i denne fremmede Verden, forskaffede mig et Logis i det Huus, han beboede, og hos denne min nye Mentor hentede jeg Raad i alle mulige Begivenheder. Hos ham erkjendte jeg mig nu ogsaa om de Folk, med hvilke jeg havde Forretninger, og glemte naturligviis ikke den ovenomtalte Capitalist, som jeg, i Mangel af at kunne sige hans virkelige Navn, vil kalde Hr. Polonius. — "Det er," svarede han, "en meget skikkelig Mand, der først i sine ældre Dage traadte ind i den hellige Ægtestand med en ganske ung Kone: Han har ogsaa til Belønning opnaaet den misundelsesværdige Lykke, at faae en heel Riede fuld af Børn. Jeg har i de sidste Aar ikke været i hans Huus. Det behager mig ikke der, jeg veed ikke selv hvorfor. Hans Kone holdes ellers for meget smuk af Mange, skjøndt ikke af mig, thi jeg er ingen Elsker af en syldig Skabning, men vil nok bede om en smækker Lillievand for min Deel." Ved at nedskrive Ord til andet denne min Fætters Tale, kan jeg ikke undlade at anføre en Ytring af min gamle Hovmester, at det nemlig sjelden eller al-

drig ere de vel overtænkte, med Hensigt udtalte Ord, men de løselig henkastede, ofte i et letsindigt Dieblig let henslyvende Mundsvæir, der som en god eller ond Mand gribe ind i Skjæbnens Hjul.

Jeg gif nu ufortøvet til Hr. Polonius Huus. En Tjener som lukkede mig op, underrettede mig om at Herren var bortreist, og først ventedes hjem i næste Maaned. I midlertid kom et ungt Fruentimmer gjennem Gangen, nærmede sig den Dør hvorved jeg stod, og bad mig, med en høflig Bevægelse, mere end med Ord, at træde ind. Ifølge min Bens laconiske Beskrivelse, erkjendte jeg strax i hende Fruen i Huset. Hun bar et lidet Barm paa Armen, og havde to andre, fra tre til fem Aar, ved Siden. Hun var mere stor end lille, temmelig syldig, men ogsaa i mine Dine overmaade smuk, ja mere end smuk; thi med en Forundring, der betog mig al Samling, saa jeg slet ikke hørte, hvad hun egentlig sagde til mig, saae jeg for mine legemlige Dine, virkelig og lyslevende, det Ideal, der fra min Barndom havde beskæftiget min Phantasie. De maa vide, min Herre, hvad der for Dem, som en Digter, vist ikke vil synes latterligt, at der i min Moders Cabinet hang en meget skøn Copie af den bekjendte Madonna della Sedia, og at dette Billede fra min Barndom havde saaledes fængslet mine Dine og mit Hjerte, at al den Skjønhed, jeg i Kunsten eller Naturen siden har faaet

at see, ikke har været istand til at fordunkle denne min første Kjærlighed, og herfra udleder jeg ogsaa, at en ganske ung Moder med sit Barn paa Armen er for mig det Elskværdigste i Skabningen, og denne Periode af det kvindelige Liv den skønneste. Den unge Dame, der nu stod for mig, lignede min Madonna mere, end Alt hvad jeg hidtil havde seet. Dette friske jomfruelige Ansigt, forenet med denne moderlige Fyldighed, dette Udtryk af Blufærdighed, forenet med en Moders og Huusmoders stille Værdighed, Alt indtil det glatte Haar over den hvide Pande, og det brogede Shawl, der halv indhyllede baade hende og Barnet, bidrog til hendes Lighed med mit Ideal. Af vor korte, af enkelte Replikker bestaaende Samtale vil jeg Intet anføre; kun maa jeg tilføie, at hun udtrykte sig med en Anstand, der syntes mig at passe til hendes Udseende. Jeg havde ikke naaet mit Bærelse, førend jeg havde tilstaaet for mig selv, at jeg var inderlig forelsket; men denne Kjærlighed for et Ideal, for en af sine Børn omgiven Moder, var (her tager jeg igjen min Tilflugt til Deres Høielse som Digter) af en saa aandelig Natur, at den ikke burde kaldes Kjærlighed, men snarere Tilbedelse. Et Helgenkin omgav denne min Madonnas Hoved.

Imidlertid vilde Ulykken, at min Forvalter fik det fortvivlede Indfald, med en beqvem Skibsleilighed og gunstig Wind at sende mig nogle Producter fra mit

Gods, noget sjældent Bildt, nogle udsøgte skønne Frugter og deslige. Jeg troede nu, ikke at kunne gjøre bedre, end paa Riddermaneer at lægge dette Jagtbytte og disse hesperiske Æbler for min Gudindes Fodder. Det kunde jeg nu ogsaa gjerne have gjort; men nu indskjød mig den Onde (thi kun fra denne Arvesiende kan slige Indskyddelser komme) at ledsage disse Foræringer med nogle Linier, hvori min ovenomtalte Tilbedelse just ikke udtalte sig, men dog lod sig ane. — Faa Dage efter modtog jeg en meget høflig Billet, hvori Fru Polonius, beklagende sin Mand's Fraværelse, udbad sig mit Selskab ved en ganske liden, kun af mine egne Gaver bestaaende Souper. Beruset af Glæde ilte jeg til den bestemte Time derhen. Den samme Tjener luffede mig ind, den samme Salsdør aabnede sig for mig. Jeg traadte ind og — O Høistærede! ingen Signelser, ingen Ord formaae at beskrive min Bestyrtelse. En forhen useet, meget før og fyldig, overmaade ziirlig pyntet, ikke ung, men endnu smuk Dame kom mig imøde, og modtog mig som Fruen i Huset, beklagede at hendes Mand endnu ikke var kommen hjem, nævnede, at kun hendes Børn havde havt den Ære at see mig o. s. v., hvorved et Lys begyndte at opgaae for mig, der betog mig Syn og Hørelse. Om Theebordet sad endnu et Par Damer og Herrer, og — og Himmel! — i en Krog af Stuen sad ved et lille Bord mellem nogle større Børn end dem

jeg ved mit første Besøg havde seet, min Tilbedede i en simpel barnlig Dragt, med Bøger ved Siden, skrivende — som det lod til — en Stilk eller Skriveøvelse, ganske stille, ubemærket, uden at Nogen værdigede hende mindste Opmærksomhed. Ved den første Pause, som snart indfandt sig i Theebords-Conversationen, reiste jeg mig, og gik hen at tale til hende; men hun forundte mig neppe et Blik, og svarede kun i afmaalte, enkelte Ord. Fruen af Huset kaldte mig ogsaa strax tilbage, og sagde: "De er alt for god, det er ikke Brug her i Huset at Børnene tage Deel i Samtalen." — "Børnene!" udraabte jeg: "dertil regner De dog ikke Deres Frøken Datter?" — "Jo det gjør jeg tilvisse! det er kun en lille Pige, som endnu ikke har begyndt at gaae til Præsten." — Jeg troede at drømme. — En af de fremmede Damer begyndte nu: "Hvor gammel er vel nu Lydia? Skal hun ikke staae til Confirmation til Paaske?" — "Jo, hun skulde vel, hun bliver rigtignok sytten Aar til Februar, men jo længere de kunne være Børn, jo bedre, synes mig, det er." — Theen med Tilbehør blev nu baaren om, medens Herrerne gik op og ned i Salen. Lydia nærmede sig, tog Presenteerbakken, og bar den omkring. Baade Damer og Herrer behandlede hende med den største Nonchalance. — "Lille Lydia! bring mig en Skammel," raabte en Dame. "Kom hid til mig, min Tøs!" sagde en anden. Herrerne sagde

Du til hende, og En af dem fordristede sig endogſaa — *horribile dictu* — til at kysſe hendes Rosenkind. — Jeg forbigaaer med Taushed det Dvrige af denne marterfulde Aften, det uſigelig kjedsommelige Aftenbord, hvorpaa mine — af mit ganſke Hjerte til Bloksbjerg onſkede — Foræringer paraderede, og hvor min Sundhed blev drukken, uden at Noget tænkte paa at byde min Elſkede en Draabe, for at deeltage i Toaſten og der ved krydre mig det bedſte Væger. Hun ſad ved Bordenden mellem ſine to ældſte Brødre, eller rettere ſagt, hun ſad der ikke, men opvartede ved Bordet tilligemed Tjeneren, og intet Menneſke viſte hende derved mere Opmærksomhed end ham. Det Allerbeſynderligſte var, at hun ſelv aldeles ikke syntes at føle de Ydmygelſer, ſom gjennemborede mit Hjerte. Den hele følgende Nat lukkede jeg ikke et Øie. Mit ſkjønne Ideal var tilintetgjort. Den unge Moder, der fortryllede mig, var bleven til en junoniſk Figur af en Pige, der med Bold og Magt ſkulde paſſere for et Børn. Ganſke aabenhjertigt, ſom det ſommer ſig en Mand af Ære, tilſtaaer jeg mine Følelſer. Jeg kunde ikke komme til mig ſelv af Forundring over denne nye kjøbenhavnske Mode, at lade Døtre uconfirmerede, indtil de have opnaaet den Alder, da deres Mødre og Bedstemødre ofte vare Huſtruer og Mødre, hvilket deres Udſeende ogſaa tidt kan forſøre Fremmede til at anſee dem for. Hvor bliver nu, ſagde

jeg til mig selv, det yndige Skuespil af disse halv ud-
 sprungne Roser, denne opvoxende Ungdom, der paa
 Overgangen fra Barndom til Voksen, begynder sit Liv i Ver-
 den med at indvle det i Herrens Tempel, og modtager
 Religionens Lærdomme i et af jordiske Sorger og Lidens-
 skaber uberørt Hjerte? — Jeg vil ikke trætte Dem med
 mine Betragtninger, jeg kunde skrive en heel Bog om
 det Urimelige, ja U moralske i denne Mode, men jeg vil
 holde mig til min egen flaaue Historie, og blot sige Dem,
 at efter nogle Dages paaarlige Stemning maatte dog hiin
 Aftens ubehagelige Indtryk vige for Tanken om Lydias
 Skjønhed og Yndighed. Den Glæde, jeg dog sølte over
 at vide hende fri og ugift, og altsaa turde haabe at see
 denne Madonna som min egen unge Kone, forvandlede
 pludselig min sværmeriske Tilbedelse til en lidenskabelig
 Kjerlighed, saameget mere som den Fornedrelsestilstand,
 hvori jeg havde seet hende, indgav mig en brændende
 Længsel efter at omgive hende med Ære og udvortes
 Glands. Jeg besluttede at anholde om hende hos hen-
 des Forældre; dog meente jeg i alle Tilfælde først at
 burde henvende mig til hende selv. Jeg erindrede mig
 den kolde Modtagelse, jeg hiin Aften havde mødt hos
 hende, og besluttede derfor skriftlig at underrette hende
 om mine Hensigter. Jeg berørte kun kortelig min Feil-
 tagelse, og stræbte i al Fald at undvige Vidtløstighed,
 som jeg troede overflødig.

Med mit Brev i Lommen aflagde jeg nu et Par Besøg hos Fru Polonius, uden dog nogensinde at kunde finde Leilighed til at afgive det. Første Juledag var jeg endelig saa lykkelig at møde Lydia i den samme Gang, hvor jeg først havde seet hende. Jeg tog Mod til mig, og leverede hende Brevet, som hun modtog, uden at sige et eneste Ord. Nu forløb en lang Uge, uden at jeg hørte det Mindste fra det Poloniske Huus. Helligdagene med deres Ferier berøvede mig Haabet om at møde hende paa hendes Skoleveie, og hjemme var jeg kjed af at see hende sidde uden Mæle og Bevægelse. Endelig hørte jeg, at Herr Polonius var kommen tilbage, og vilde just gaae til ham samme Formiddag, som det før omtalte Avertissement i den mig uforglemmelige Adresseavis førte mig med flyvende Fart til Fodpostcomptoiret, hvor jeg modtog et Brev fra Heer Polonius, hvori han i de haardeste Udtryk bebrejder mig, i hans Fraværelse at have indsneget mig i hans Huus for at forføre hans Kone og et uskyldigt Barn, der endnu ikke er confirmeret; beder mig aldrig at sætte min Fod inden hans Døre, og for at afbryde al Forbindelse med mig, opsigter mig den Capital, han har staaende i mit Gods.

Jeg vil skaane Dem, Høistærede, for Beskrivelsen af det Naseri som overfaldt mig ved Læsningen af disse Linier, og de overlede Beslutninger det indgav mig. Til Lykke traf min Fætter mig i denne Paroxysme. For

første Gang betroede jeg ham mit Eventyr, og uagtet det var ham en ny Kilde til Bonmots og satiriske Indfald, lykkedes det dog hans Koldblodighed, hans klare Forstand og broderlige Venfkab at føre mig til Fornuft, og berolige mig. "Det Hele er dog kun en Misforstaaelse," sagde han: "jeg kjender Herr Polonius, det er virkelig en brav Mand; man har ført ham bag Lyset. Jeg staaer mig jo sagtens ilde der i Huset, men jeg vil dog strax gaae derhen, og see at tale fornuftigt med Manden." Han var virkelig saa god at gaae derhen, men blev ikke indladt. Om Aftenen gif han paanye, men havde samme Skjæbne. Vi bleve nu enige om at jeg skulde skrive til Herr Polonius; hvilket jeg næste Morgen iværksatte, men fik inden Middag mit Brev ubrudt tilbage. Samme Eftermiddag skrev jeg til hans Frue, og brugte den Forsigtighed at lade min Fætters Tjener skrive Udskriften paa Brevet. Neppe en Time efter fik jeg det, revet i tusinde Stykker, tilbage i en Convolut. Næste Morgen da min Fætter og jeg sad sammen, bankede det paa Døren, og en lille Dreng bragte mig en Billet, til min Forundring fra Lydia, af følgende Indhold:

"Bed Hjælp af en Veninde sender jeg Dem paa tredie Haand dette Brev, for at sige Dem, at De ikke maa troe at jeg er Skyld i det uhøflige Brev, thi jeg har ikke viist Deres Brev til Nogen, men min Moder har fundet det i mine Gjemmer. For Næsten troer jeg

ikke paa Deres Kjærlighed, siden De har kunnet see mig med saa usordeelagtige Øine, at De har anseet mig, der er et ungt Barn, for min egen og mine mange Søstendes Moder."

Disse Linier syntes mig dog at indeholde en Trøst, og gjorde mig en Forklaring dobbelt vigtig. Men hvorledes? Her vare gode Raad dyre. Min Fætter bar den ominøse Adresseavis hos sig, som en Curiositet. Medens jeg læste Lydias Billet, sad han og studerede i Avisen; med Eet udbrød han: "I Sandhed! det er klart, at en Ægteffabdsjævel har svævet over dette No. 1 af Adresseavisen. Paa første Side klager en tydsk Turteldue over den Berleker frommer Herzen, over die Wunden, die nie heilen in zarter Brust, og dette synes at være en passende Prolog til det Sørgespil i tre Acter som denne Adresseavis opfører. I den første Act klager en uheldig Ægteemand over, at hans Kone ulovligen er bortgaaet fra ham og tre smaa Børn; i den anden advarer en Ægteherre mod at betroe hans Kone Noget, under nogetsomhelst Foregivende, da den Fuldmagt, han selv har givet hende, ingen Lovskraft har; og nu kommer i den tredie den græselige Catastrophe med den uheldige Lieutenant, der har begaaet den uhørte Misgjerning at sende et Brev til en Gomsfru. Du skulde, vedblev han, sætte din Historie i Adresseavisen, der lader til paa sine gamle Dage at være bleven

en Postillon d'amour. Apropos af Postillon d'amour; med Kjøbenhavns flyvende Post kunde Du flyve lige ind i Huset, thi dette Blad holder Herr Polonius, det har jeg erfaret i denne Morgenstund, da jeg selv var henne for at tegne mig blandt dets Subscribenter." — Atter dennegang gjorde hans let henkastede Ord Udslaget. Jeg beslattede at gjøre det, og har anvendt denne Nat for at sætte min Beslutning i Værk. Jeg haaber at Sandheden, der har sit eget Præg, vil tale min Sag, først hos Dem, Høistærede, saa at De føier mig i min indstændige Begjæring, og indrykker dette i Deres Blad, og derpaa hos Herr og Fru Polonius og hos min elskede Lydia. Disse Personer, der ene kunne vide, af hvem og til hvem her tales, beder jeg upartist at overveie mine Ord. Jeg anholder herved formelig om min Lydias Haand hos hende selv og hendes Forældre. Om saa Dage vil jeg reise til mit Gods, og ikke komme til Kjøbenhavn førend efter Paaskee, naar Lydia er confirmeret, saameget mere som jeg ikke har mindste Lyst til at see hende staae paa Kirkegulvet som et Confirmationsbarn. Jeg beder hendes Forældre tillade, at vi da ufortøvet maae holde Bryllup, at jeg kan føre min unge Kone til mit Fædrenegods. Jeg forlanger ingen Medgift, intet Udstyr; jeg behøver ingen af Delene, og for end ydermere at fjerne hver Mistanke om Egennytte, modtager jeg herved uden Indvending Herr Polonius Opsigelse

af hans Capital, og har allerede fundet en anden Udvei, saa hans Penge til rette Tid skulle være til hans Ordre. For Resten lover jeg ham alle de Pligters Opfyldelse, som en Fader kan fordrø af den Mand, til hvem han giver sin Datter, og som hans yngre Børn kan fordrø af den ældre Broder, om hans talrige Familie nogen- sinde skulde behøve en trofast Støtte.

Og nu maa jeg ende dette Brev, som jeg begyndte det, med at anbefale min Sag til den flyvende Post, eller rettere dens Redacteur, og underskriver mig for denne Gang, om end ikke med mit virkelige Navn, saa dog i min virkelige Egenkab af Deres ganske hengivne og for- bundne Ven.

P. S. Endnu en Bøn har jeg til Dem. Skulde mig ubekjendte Hensyn forbyde Dem at indrykke Oven- staaende, saa beder jeg Dem, som en Mand af Ære, at tilintetgjøre mit Manuscript, og bevare min Hem- melighed. — Selv om De viser mig den Velgjering at forunde mit Manuscript en Plads i Deres Blad, beder jeg paa det Indstændigste at tilintetgjøre det, saasnart det er afbenyttet. Tilgiv de mange Forandringer og Tilfætninger i min Skrift. Min Sindsstemning og mit natlige Hastværk maae undskyldte dem.

Andet Brev:

Fra Herr Polonius til Redactionen af den flyvende Post.

Kjøbenhavn den 16 Januari 1827.

Min Hr. flyvende Post, eller hvad jeg maa titulere Dem!

Da jeg ikke har den Ære at kjende Dem, men jeg har tegnet mig for Deres Blad i en god Hensigt, for at opmuntre mig og min Familie, er jeg bleven meget forundret, og sandt at sige choqueret over, at De har villet indrykke det Brev fra Lieutenanten. Thi uagtet han ikke har nævnet mit Navn eller min Stand, saa veed dog enhver Fornuftig, at Forsynet har viselig indrettet Alt saaledes, at alt det, som skeer i Mørket, til sidst kommer for Lyset, og at denne By er saa fuld af Klaffer og Bagvaskelse, at det ikke vil vare længe, førend jeg og min Familie vil være i Alles Munde, og jeg seer mig derfor nødt til at bekjendtgjøre dette om Sagens sande Sammenhæng. Jeg sender det til Deres Blad, da Lieutenantens er blevet indrykket der; og om De er uden Partiskhed, og vil vise Dem oprigtig, saa vil De vel ikke nægte, ogsaa at indrykke dette Svar fra en anset og agtet Medborger, som aldrig Noget tilforn har understaaet sig at blamere, da han stedse har viist en

reel Behandling, og ikke stødt an mod Guds eller Kongens Forordninger. Sagen er nu kortteligen denne: Jeg har Intet med Lieutenanten at bestille, eller kjendet det Mindste til hans Bæsen eller Gjerninger. Men han kjendes bedst af hans Handlinger. Hans salig Fader var min meget gode Ven, og var en oplyst og retskaffen Mand, og hans Guds er et meget godt Guds, derpaa er Intet at sige: og derfor havde jeg i sin Tid Intet imod at sætte mine Penge deri, men nu vil jeg have dem udbetalte til den, ifølge hans salig Faders og min Bestemmelse, fastsatte Tid, hvilket jeg paa lovlig Maade nu har gjort, som jeg, i mit paa Godposten indlagte Brev, har preveneret ham om. Og vil han vide, hvorfor jeg har lagt Brevet ind paa Godposten, og ikke sendt det til hans Logis, saa vil jeg sige ham, det var fordi jeg har forbudt min Kone og mine Børn at maatte sende enten Tjeneren eller ellers Noget til det Huus hvor han boer hos sin liderlige Fætter, paa hvem haade jeg og min Kone er endnu mere fornærmet end paa ham, thi dette slette Menneske har for nogle Aar siden været flere Gange buden i vort Huus, og har nydt Godt der i Selskab med mange Andre, men har betalt os derfor med at stumle over os, da der sidder en meget giftig og ond Mund paa ham. Han behøver ikke at spotte over mit Huus eller min Kone, thi han bliver vel aldrig værdig til at faae saa smukt et Huus eller saa dydig en

Kone; thi da hun, som han siger, er en ung Kone, der har giftet sig med mig i mine ældre Dage, da jeg kunde ernære en Kone, og før vilde jeg ikke tænke paa at gifte mig, saa har hun altid opført sig, saa Englene i Himlen maatte glæde sig derover. Men da hun er meget poleert og artig, bad hun Lieutenanten i sit Huus, da jeg havde kjendt hans salig Fader; men hans Brev til hende, der kun var meget kort og med nymodens Talemaader, som jeg ikke giver mig af med, sagde hun selv til mig, var et Slags Kjærligheds-Brev, og flyede mig det, tilligemed det hun havde fundet i min Datters Commode, og som var godt at forstaae, og bad mig med grædende Taarer at vise den Karl Wintervelen, som man siger. — At min Datter har skrevet ham til og sendt ham det med den smaa Dreng, som jeg nok kan gjætte, er jo meget tungt for os som Forældre, men vi trøste os med, at hun ikke er den første Pige, der har været paa gale Veie, og siden er bleven en brav Kone. Hvad nu Lydia angaaer, saa skal hun staae til Paaske, enten Lieutenanten vil see det eller ikke; men om vi kan finde et stikkelig Sted til hende, skal hun ud paa Landet og staae derude. Men saasnart hun er confirmeret, skal hun forloves, men ikke med Lieutenanten, men med en brav ung Mand, som jeg har givet mit Ord, og som er en smuk Mand, som Ingen kan udsætte Noget paa. Han har rigtig nok ikke saadant et godt Gods

som Lieutenanten, men hvad spørger jeg om Guds og Guld, naar jeg er vel tilfreds, og han er ogsaa formuende desuden; hvilket Hr. Lieutenanten nu kan vide til sin Esterretning. Og hvad hans Fætter angaaer, saa beder jeg, at han aldrig vil lade sig see for mig eller Mine. Han er godt bekendt her i Kjøbenhavn, og man veed godt hans Veie og hans Levnet, for Exempel hvorledes han i een Aften har tabt 80 Rbdlr. i Spil i et fornemt Selskab; og han troer maaskee ikke, jeg veed, at han gjorde Couren til min Søsterdatter, Clara, da hun var Pige, men som uagtet at hun var en af de deiligste Piger i Landet og sin egen Herre, da Forældrene vare begge døde og hun var hos sin Tante, der ogsaa var min salig Søster, og som i al Deel lod hende have sin egen Billie, saa vilde hun dog ikke enten eie eller have ham, eller nogen af de andre unge Cavelerer, men vilde par force have en Mand der var sine tyve til tre eller fire og tyve Aar ældre end hun, og med hvem hun lever som i Paradiis, og er bleven en fornem og en lykkelig Kone. Seer han, jeg veed ogsaa, hvor reent desperat han var, da det kom op at hun var forlovet, saa hans salig Fader vilde søge om at faae ham ud af Landet, med en Minister, som gif til Paris eller London eller hvor det var, men saa forlangte hun da at faae en Samtale med ham, og hvad hun da har sagt til ham, saa gif han da i sig selv, og lod sig det gefalle. —

See, alt dette skriver jeg, for at han skal see, hvor godt jeg veed Besked, og jeg har det Brev om hele Gistermaalet, som min Søsterdatter den Gang skrev til sin Tante her fra Kjøbenhavn, hvor hun var. Det har jeg arvet efter min salig Søster, og dersom han blander sig meer i det, der ikke kommer ham ved, skal jeg forsikre ham, at jeg vil inddrykke det Brev her i Bladet, den flyvende Post, hvorover han ikke skal glæde sig. — Og for nu at gjøre en Ende paa alle Ting, saa har min Kone og jeg sat os fore, at vi slet ingen Breve vil tage imod fra nogen Menneſke, førend Alting er forbi med vor Datter, og hun er gift og hjemfaren, og for at slippe alt Plageri baade af den Ene og den Anden. Vi bekjendtgjøre derfor for alle vore Venner og vor Familie, at vi bede dem, der have Noget at tale med os, at de selv vilde behage at gjøre os den Ære at umage dem til os, og at de af vore ærede Venner, som ere fraværende fra Byen, vilde behage at sende En i deres Sted, thi vi have bestemt, at alle Breve, der ikke handle om mine Forretninger som Mand, da jeg fremfor alt maa passe min Embedsfilling, eller om Pengeſager, dem slaae vi strax i en Convolut, og lægge dem ind paa Fodpostcomptoiret.

Og nu, Hr. flyvende Post, eller hvad De er, jeg forſikrer Dem, at jeg ikke har Noget imod Dem, naar De nu vil inddrykke dette for mig, thi saa seer jeg, at

De er en oprigtig og sanddru Mand, der er upartiff mod Enhver.

Da jeg ikke formener, at det Navn Polonius betyder noget Ondt, saa kalder jeg mig her i Bladet dermed, da De nok kan tænke, at jeg, som en ansæet Mand, ikke vil sætte mit eget, men jeg underskriver mig derfor

Deres tjenstvillige
Polonius.

Tredie Brev:

Fra Lieutenantens Fætter til Herr Polonius.

Kjøbenhavn den 24 Januar 1827.

Høistærede!

Deres Skrivelse af 16de dennes behøvede jeg vel, med Hensyn paa Publicum, ikke at tage mig nær, ihvor nærgaaende den forresten monne være, ihvor zitrilige end de Tillægsord ere, hvormed De har bæret min ringe Person. Thi Publicum staaer nok allerede (Saf være Deres omtalte Skrivelse) i den Formening, at hele Correspondancan om Dem, Deres Frue, Deres Datter, min Fætter Lieutenanten, og mig selv, er en opspunden Historie, saa usandsynligt forekommer det, at en Mand

af det høiere Selskab, en Mand som fører et stort Huus her i Byen, og samler deri en Kreds af Menneſker, hvis Dannelse af og til dog maatte reflectere en enkelt Straale paa ham selv, at en saadan Mand — siger jeg — ſkulde i Aaret 1827, efter at Culturen dog er bleven temmelig udbredt, efter alle de Forbedringer, som ere foretagne i Opdragelsesvæſenet, efter at vi i ſyv til otte Aar have haft indbyrdes Underviisning, ic. ic.; at — siger jeg endelig — en saadan Mand til en saadan Tid ſkulde kunne ſkrive et ſaadant Brev ſom det i Glyves poſten indrykkede, eller — hvis han virkelig havde ſkrevet det — ſaae Tilladelse af ſin Kone til at lade det trykke. At Deres Frue er, ſom De ſiger, en dydig Kone, er Noget, ſom Ingen, ei engang De selv, veed bedre end jeg; og det veed jeg ogsaa meget vel, at jeg aldrig bliver værdig til at ſaae hendes Lige; jeg ønsker overalt ikke, at det i Ægteſkabet maa gaae mig efter Fortjeneste, men efter Naade, og troer, at Enhver, ſom gjør ſtørre Pretentioner, end diſſe, bliver en maadelig Ægtemand. Men ifald en Kones Dyd beſtaaer i at rette ſig efter ſin Mandſ Ønſker, ſaa er det viſt, at Dyden har ſin Grændſe, og at Deres Frue virkelig har overtraadt denne Grændſe, derſom hun af Føielighed imod Dem har ſamtykket i Deres Brevs Offentliggjørelſe. Men uagtet jeg nu, ſom ſagt, meer end Noſgen, er overbeviiſt om hendes Dyd, ſaa troer jeg dog

ikke, at denne staaer i nogen Forbindelse enten med min Fætters Eventyr, eller med Deres meget ærede Skrivelse, hvis man ikke vil antage, at Brede, som jo ogsaa hos ædle Gemytter er en Dyd, har opflammet Deres Frue til ikke at gjøre Brug af sin sædvanlige Autoritet. Men i nærværende Tilfælde troer jeg virkelig, at Deres Frues Brede, eller med andre Ord hendes Dyd, har mere skadet end gavnet hende og Dem; med mindre hun skulde spille saa fint Spil, at hun, for at neddykke den hele Historie, og berøve den al Troværdighed, har planmæssigen tilskyndet Dem til at lade Deres mageløse Brev trykke — et værdigt Appendix til Keisers samtlige Skrifter. Men seer De, Høistærede, just af denne Grund er det mig umuligt at tie; thi hvor man spiller fint Spil, der er jeg gjerne med; og det vil ikke forandre Dem, at netop jeg, hvem De jo har characteriseret som en Spillefugl, ogsaa sidder med nogle Trumfer paa Haanden. Desuden vilde det være Uret mod min nu bortreiste Fætter, der neppe veed Noget om det Svar der er kommet paa hans Brev, om jeg ikke, som hans Fortrolige i denne Sag, søgte at vedligeholde Publicums Tillid til Sandheden af hans Ord, og deraf følgende Interesse for hans Sag. Hvem veed, hvor til denne Publicitet engang i Tiden vil kunne nytte ham, just i dette Anliggende? Imidlertid har jeg dog isinde at underrette ham om det Indtrufne, og isøvrigt udføre

alle hans Ordre og Befalinger, denne Sag vedkom-
mende, for saa vidt det maatte staae i min Magt.

Saaledes kunde jeg da indtil videre lade det beroe
ved hvad jeg allerede har sagt. Men De har i høi
Grad opvakt min Forundring ved at lade mig forstaae,
at De meget godt veed, at ieg engang gjorde Cour til
Deres Søsterdatter Clara. Jeg tilstaaer, at jeg aldrig
havde troet Dem istand til at have mindste Nys derom,
thi Courtoisie er just ikke det, som en Vgtemand pleier
at være særdeles klog paa; og især havde jeg ikke tiltroet
Dem dette Talent. Jeg nødes derfor til at troe, at
Deres Frue, der sikkert har et skarpere Syn, atter er
den som har aabnet Deres Dine, og spillet sit fine Spil;
thi jeg kan virkelig ikke antage, at det omtalte arvede
Brev fra Deres Søsterdatter til hendes nu afdøde Tante
skulde have givet Dem betydelige Oplysninger, den
Sag betræffende. Hvorom Alting er, saa skal jeg ikke
nægte, at Deres Trudsel, at lade dette Brev trykke,
er saa langt fra at indjage mig Skræk, at jeg, for at
komme til at læse dette mig i Sandhed dyrebare Docu-
ment, endog med Fornoielse skulde læse det trykt, for-
udsat at De virkelig havde meent Noget med denne
Trudsel, der i det Høieste kan være god nok til at skræmme
Børn med, og forudsat fremsfor Alt, at Deres Frues
Dyd skulde tillade Dem Offentliggjørelsen deraf. Med
mindre Uleilighed vil De, eftersom De frygter for at

sende Tjeneren ind i min Bopæls, som man skulde troe, smitsomme Atmosphære, kunne indlægge det omtalte Brev, der dog neppe har Interesse for Publicum, paa Godpostcomptoirret, som jo allerede synes at være blevet Deres eget Comptoir, forstaaer sig, under min Adresse, isfald Deres Haand kan beqvemme sig til at skrive den.

I Forventning af Deres behagelige Svar har jeg den Ære at underskrive mig

Deres tilkommende Svigersøns
Fætter.

A n d e n D e e l:

Claras Skriftemaal.

(Afsattet i et Brev til hendes Tante Sophie). *)

Til Læseren.

Allerede for flere Dage siden modtog jeg dette Manuscript, som jeg formødest Mangel paa Plads ikke har kunnet indrykke før, ledsaget med en Skrivelse fra Herr Polonius, som han vel neppe har har Noget imod at jeg udelader, da den ikke kan interessere Læserne. Herr Polonius vil see, at jeg ikke misbruger den Tillid, han har viist mig, ved at tilstille mig Claras egenhændige Brev med de deri forekommende virkelige Navne af alle i denne Begivenhed optrædende Personer. Jeg har troet at gjøre alle disse, og deriblandt Herr Polonius selv, en Tjeneste, ved at sætte fingerede Navne for de virkelige, og har dertil betjent mig af Navnene i Shakespeares Hamlet, eftersom Lieutenanten har gjort Begyndelsen med denne Terminologie.

Den 9 Februar 1827.

Redacteuren.

Kjøbenhavn den 3 Juni 1823.

Kjæreste Tante! elskede Veninde! dyrebare Moder!
Der er intet Navn saa sødt, saa helligt, at jo mit Hjerte
giver Dig det. Hvad Du har været og er for den

*) Succesiv indrykket i den flyvende Post, fra 9 Februar til 5 Marts 1827.

fader; og moderløse Pige, hvorledes jeg skylder Dig Alt, hvor herlig Du staaer for min Sjæls Dine — alt Dette, som ingen Ord kan udtrykke, — er mig i dette Dieblig saa klart, saa levende. — Jeg synes, idet jeg skriver dette, at Du fæster Dine hjære, gennemtrængende Dine paa mig, og siger: "Hvorledes er det fat, min Clara? Du har Noget at sige mig! tal rolig!" — Ja, jeg har Meget at sige Dig, og jeg vil ogsaa tale rolig. — Du veed hvad jeg vil sige! Kan Du tilgive mig? Jeg omfavner Dine Knæ, elskede Moder, tilgiv! Din Clara har vovet at bestemme sin Skjæbne uden at oppebie Dit Samtykke. Dog, det veed jeg jo, Du giver mig. Staaer det ikke desuden i Dit sidste Brev? Du skriver: "Jeg har nu sagt min Mening, og vil ende med disse Ord: jeg kjender min Clara; og hvad hun anseer for sin Lykke, det har mit Samtykke." — Men bedste Veninde! Dit Samtykke er mig ikke nok. Dit Bifald, Din Tilfredshed er nødvendig til min Rolighed, og jeg var ogsaa langt fra at have ifinde at gjøre det afgjørende Skridt, uden først at have udøst mit Hjerte for Dig, og — hvad jeg haaber idag at kunne gjøre — faaet Dig til at indsee, at jeg ikke er bedaaret, forblindet, som Du synes at besrygte, men at jeg, i mere end et Aar, i Smerte, i Glæde "har raadført mig med Gud i Himlen, med mit eget Hjerte" og i mit Sind med Dig, som ene er mig — i denne Forstand —

”Slægt og Benner.” — Jeg havde ikke ifinde, siger jeg, saaledes egenmægtig at bortgive mit Liv, som har alt sit Værd fra Din Haand, men det er kommet saaledes af sig selv, uden min Villie. Lad mig have Lov at fortælle Dig Alting fra først til sidst! Lad mig foreslå mig, at jeg sidder, som i fordnms gode Dage, for Dine Fodder paa min blaa Skammel, at Du sidder i Din Lænestol ved Kaminen, at jeg seer Dit milde Ansigt ved dens muntre Lue, medens jeg med mine Arme støtter paa Dine Knæ, udsæer alle mine Tanker for Dig, skrifter Alting, indtil det Mindste, som jeg altid pleiede; og da er jeg ogsaa vis paa, at Du forstaaer mig, som Du stedse gjorde. Jeg føler mig allerede let ved den blotte Tanke om at skrive for Dig, og synes nu at det slet ikke mere ængster mig at sige Dig, hvad Du alt har gjættet: jeg har trolovet mig med Horatio, jeg elsker ham saa høit, jeg har ikke kunnet lade det være. For første Gang har jeg handlet tiltrods for Dine Advarsler, men det kommer af den indvortes Overbeviisning, at Du ikke vilde advare mig, om Du med egne Dine havde fulgt mig; at Du ikke vilde sige: ”Naar en Pige paa 20 Aar ægter en Mand paa 49, da kalder jeg dette en virkelig Mesalliance, og denne min Mening er ikke grundet i menneskelige Fordomme, men i Naturen selv.” — Lær først at kjende Horatio, hør først Din Clara, søvend Du dømmet os! — Det er de An-

dre, det er Tante Polonius, og desværre! det er vel end-
 ogsaa min Søster, som i deres Breve have forebragt
 Dig Ting, som Du kun af min Mund skulde hørt.
 Du veed, jeg vilde vendt tilbage til Dig i dette Foraar,
 og da havde jeg glædet mig til at skulle aabenbare Dig
 Alt hvad jeg havde tænkt, sagt og gjort i disse næsten
 to Aar, da jeg mod min Villie har levet adskilt fra
 Dig. I mine Breve har jeg kun løselig antydet man-
 gen Begivenhed, hvis rette Betydning for mig Du
 først nu vil erfare; men af mange Grunde, som Du
 tildeels selv veed eller vil gjætte, har jeg gjemt det
 Væsentligste til vor mundtlige Samtale. Min Kjærlig-
 hed til Horatio har jeg ikke skjult for Dig, men jeg
 troede mig forsmaaet, og mit stakkels sønderrevne Hjerte
 kunde derfor ikke finde Ord til at forklare Dig de nær-
 mere Omstændigheder. Først naar jeg saae Dig igjen,
 naar jeg igjen sad paa min Skammel ved Dine Fødder,
 da, tænkte jeg, vilde jeg udbryde i Klager og finde
 Lægedom hos Dig for hver en Sjælesygdom. Nu er
 Alting anderledes, nu kan jeg aande frit og tale. Tillad
 mig nu at fortælle Dig Alting, og bliv ikke kjed af mig,
 om jeg siger Ting, som ere Dig ligesaa bekendte, som de
 ere mig. Det er mig ikke muligt at begynde mit Skrif-
 temaal senere end fra den Tid, da jeg forlod min trygge
 Havn, Dit kjære Huus, hvor jeg var opvoxt i Kjær-
 lighed og Lykfelighed.

Ja det var første Gang at jeg følte mig ulykkelig, den Dag da Du sagde til mig, at Du havde faaet Brev fra Augusta, at hun ønskede at hendes yngre Søster, som hun neppe havde seet og slet ikke kjendte, maatte opholde sig en Tidlang i hendes Huus; at Du samtykkede i hendes Ønske, og vilde at jeg skulde tilbringe et Aar i Kjøbenhavn. Jeg fortvivlede, jeg kunde ikke tænke mig at leve langt fra Dig. Min Søster var mig fremmed, jeg havde kun seet hende staae Brud og ved de paa hendes Bryllup følgende Festligheder. Det var syv Aar siden; jeg var dengang kun elleve Aar; hendes Skjønhed, hendes prægtige Klæder, det hele korte Ophold med Dig i Kjøbenhavn, svævede dunkelt for min Indbildning, som en længst forsvunden Drøm, der nu mere ængstede end tiltrak mig. Erindrer Du, hvorledes min Graad og mine Klager bleve afbrudte ved en heel Skare af Godssets Folk, som med Forvalteren i Spidsen bade om at komme ind for at vise Dig noget Mærkeligt? Og at de derpaa kom med den store, vidunderlige Ugle, som i den stærke Storm om Natten var falden ned i den store Lade, og som den gamle Christen Jensen vilde, skulde brændes levende, da han paaastod, det var ingen naturlig Ugle? Jeg kan endnu see det stakkels Dyr, der saae saa ulykkeligt ud, og lukkede sine Øine for det saarende Dagslys. Da Du befalede, at den, langt fra at brændes, skulde sættes ud i det høie Egetræ, hvor

de sagde, den havde sin Nede, tænkte jeg: "den er lykkeligere end jeg," og brast hæftig i Graad. Den gamle ærværdige Præst, som just var kommen med hele Skarven, gik efter mig hen til Vinduet, hvor jeg søgte at skjule mig, og bestormede mig med venlige Spørgsmaal, uden at jeg kunde svare. Da vi bleve ene med ham, fortalte Du ham Grunden til min Sorg, og han syntes at være paa min Side; da sagde Du: "Nei min kjære, gamle Ven! det er ikke for at søie Augusta, som jeg hverken kjender, eller synderlig elsker, nei det er af Kjærlighed til min Clara, at jeg har besluttet at udholde den Sorg at leve et heelt Aar uden hende. Det er sandt hvad De siger, at jeg ikke kjender de Hænder, i hvilke jeg betroer min kjæreste Skat, men — tilføiede Du, og sluttede mig i Dine Arme — men jeg kjender denne Skat, der har forsonet mig med Livet, overgaaet mine Forventninger, erstattet mig Tabet af mine egne Børn. Det har Du, min Clara! Du er al min Rigdom paa Jorden." (Åh, disse søde Ord, de ere forstedse indgravede i mit Hjerte, de hævede mig over al min Sorg!) "Men just derfor," vedblev Du, "maa jeg sætte Kronen paa mit Bærk. Du maa ud i Verden og tage Deel i Menneskenes Handlen og Birken. Ikke sandt, ærværdige Pastor? Guldets maa gaae igjennem Ilden, før er det ikke prøvet. Det man i Almindelighed kalder Ufkyldighed og Dyd, vilde jeg ikke give saa

skjønne Navne; nei Reenhed og Troskab til Døden, de vindes kun i Verdens Strid og Fare." — "Nu maa jeg give Dem Ret, naadige Frue!" — sagde vor gamle Ven: "Det var jo heller ikke Menneskenes Fiende, der drev dem ud af Uskyldighedens Paradiis, men Herrens Engel, som vidste, at der gaves endnu et bedre og herligere Sted end dette." — Tro mig, kjære Tante! denne Samtale har ikke været uden Frugt for mit kjærlighedsbenhavske Liv. Den, og saamange af Dine vise Ord, de fortrolige Samtaler hvori Du fortalte mig Dit eget interessante, i saa mange Skjæbner prøvede Levnet, have gjort mig bekendt med Verden, saa det Meste af hvad jeg saa der, ikke forekom mig fremmed.

Du veed, hvorledes jeg fandt det i min Søsters Huus; Alting har jeg beskrevet Dig, indtil de to smaa nydelige Værelser som Augusta havde indrettet til mig, affondrede fra den øvrige Families, og (Gud skee Lov!) langt fjernede fra den store Støi og Uro, som altid regjerer i Onkel Polonius Etage, og som synes dobbelt ubehagelig for hvem der, som jeg, er vant til en saadan Rolighed som den, der endogsaa ved de største og festligste Tilberedelser hersker i Dit Huus, hvor der dog er saa mange Tjenestefolk.

Du veed ogsaa, hvorledes jeg ordentlig led af Hjemvee, men efterhaanden, da Vinterens Forlystelser ret kom i Gang, tillige begyndte at føle det Behagelige i

de selskabelige Kredse og offentlige Forlystelser, og hvorledes jeg snart fandt mig hjemme i de store brogede Selskaber hos Tante Polonius, saa at jeg ordentlig glædede mig over at vi boede der i Huset, for at Intet af denne Herlighed skulde undgaae os. Dog varede det ikke længe, før jeg fik Anledning til at bemærke Tornene ved disse Roser, og her bebrejder min Samvittighed mig, at jeg maaskee ved en og anden Uttring i mine Breve har Deel i de flette Tanker, Du har fattet om Augusta. Du skriver i Dit sidste Brev: "Hun er meget flettere end jeg tænkte. Naar jeg, uden Hensyn paa Verdens og Tante Polonius Dom om hende, blot dømmet af de Facta, som hendes egne og Dine Breve indeholde, saa maa jeg, mildest talt, sige: Hun er en falden Engel, hvis høiere Natur er en Anklage mere imod hende." — Ja bedste Tante! jeg begriber alt for vel, at man kan dømme saaledes; der har været Dieblikke, hvori jeg selv har tænkt noget Lignende; men lad mig kortelig forklare Dig hendes Væsen og Stilling, saadan som jeg nu troer at kjende begge Dele; da vil Du ogsaa sikkert see hende fra en bedre Side. Visselig er hun af en høi og ædel Natur, men langt fra heri at finde en Anklage mod hende, finder jeg at dette er hendes Undskyldning, thi dersom man turde sige at et Menneskenes Fortrin kunde gjøre dets Ulykke, saa vilde jeg sige dette om hende. Hun staaer i enhver Henseende altfor langt over sin nær-

meste Omgivelse og især over sin Mand. Jeg vilde blot ønske, at Du kunde see min Svoger saadan som han er, naar han ikke generer sig; kun een eneste Gang, thi han er altid eens, ja hans Uforanderlighed er saa stor, at han omtrent hver Dag siger de samme Ting, næsten med samme Ord. Om Morgenen, inden han gaaer til sine, vist nok hverken vigtige eller vanskelige Forretninger, skal han være fuldkommen uomgængelig, men der til har jeg lykkeligviis aldrig været Vidne, da vi her i Huset have den gode Skik, at tilbringe Morgentimerne hver for sig. Om Middagen derimod, naar han kommer hjem, kaster han sig i Sophaen, og opfylder det korte Mellemrum inden vi gaae til Bords, med Suk og Klager over denne Verdens Byrder og Kjedsomhed. Siger man for Exempel til ham; "See hvor deilige Solen skinner!" eller: "Seer De disse smukke Blomster?" — saa svarer han: "Hvad bryder jeg mig om Solen? Hvad Glæde skal jeg have af det Græs?" — Naar vi ere ene ved Middagsbordet, tager han liden eller ingen Deel i Samtalen. Undertiden fortæller han om et eller andet Lystpartie i hans Bekjendtskab, og naar man da spørger: "Hvorfor tog De ikke Deel deri?" — svarer han altid: "Jo vist, det er rigtig nok for en stakkels Mand som mig, der har saadant et Huus at holde vedlige og saamange Unger paa Halsen! Nei, en Huusfader har ingen Glæde, men kun Slid og Slæb

her i Verden." Det er sjeldent at Augusta svarer noget Ord paa hvad han siger, men gjør hun det, da er det med en saadan Spydighed og Bitterhed, at han med Et forstummer i sine elegiske Digtninger. Ved Kaffen falder han sædvanlig i Søvn, og hænder der sig, at han vaagner inden Kl. 7, da han gaaer hen i Klubben, saa udbryder han strax i Klager over denne fjedsommelige, tomme Verden. I Begyndelsen af mit Ophold her kunde jeg ikke bare mig for at foreslaae ham alleslags Tidsfordriv. "Vil De ikke læse i denne Bog?" — "Nei Tak! Romaner og Bers! Gud frie mig!" — "De kunde jo læse en eller anden videnskabelig Bog." — "Hvad skulde det være for en? Det er jo altsammen Hjernesvind. Jeg kan tilforladelig ikke begribe, hvor fornuftige Folk kan komme til at sætte saadant urimeligt Tøi sammen og blive berømte derved, men som sagt, det er en forkeert, forbandet Verden vi leve i. Hvem der bare var vel ude af den!" — Er det ikke græseligt at høre en ung og sund Mand daglig holde saadanne Taler? I Klubben tilbringer han nu det Mæste af Aftenen ved sit Spillepartie, der er blevet ham ligesaa nødvendigt som Luften han indaander, men Du maa dersom ikke troe, at han er en lidenskabelig Spiller, nei aldeles ikke. Han har slet ingen Lidenskaber, han fortærrer kun sig selv i en evig Krig med Tiden. Hans Indkomster ere ganske anstændige, han øder heller Intet,

men han er uordentlig, og veed hverken ud eller ind i sine Pengesager. Naar den stakkels Augusta skal hæve de til Huusholdningen og hendes og Børnenes Fornødenhed, bestemte Penge hos ham, udbryder han i Skj nd og Jammerklage, og ofte maa hun vente saa længe paa disse nødvendige Penge, at hun kun med stor Industrie og endnu større Bekymring kan formaae at skjule sin Forlegenhed for Tjenestefolkene, og holde Huset anstændigt. Hvor dybt hendes Mand ogsaa er sunken i hendes Agtelse, klager hun dog aldrig over ham til noget Menneske, og bestræbte sig meget i Førstningen for at jeg ikke skulde m rke hans Urimeligheder og Svagheder. Hun har det behagelige Talent at forene den strengeste Oeconomie med Elegance og en vis Grad af Belleuet. Hun giver aldrig store Selskaber, men om Aftenen, naar vi ere hjemme, er her for det m este en lille Theecirkel, hvis ziirlige og nydelige Indretning fortjente at Du skulde see den. Naar min Svoger da kommer hjem, og der ere Fremmede, for hvilke han har nogen Agtelse, da tager han Deel i Samtalen, og er som andre Mennesker. Er der derimod Ingen, for hvem han synes at han behøver at genere sig, tager han Tøfler paa, og strækker sig i en Lænestol i K ffelovnskrogen, hvor man snart med Sandhed kan sige, at Dødens Broder har sat sig paa hans Dienlaage, thi det er næsten umuligt for menneskelig Magt at vække ham; saa det gjerne en-

der med at Augusta siger til Tjeneren: "Naar der er taget af Bordet, saa kald paa Herren;" hvorpaa Enhver gaaer til Sit, og overlader til Tjeneren at bringe ham tillive. For Ingen er dette Uvæsen utaaeligere end for den gamle Bernard. Denne elskværdige Olding, der i saamange Aar har baaret trange Kaar og alskens Modgang, uden nogensinde at fornægte den Anstændighed og Værdighed i Ulykken som ere hans Nation egne, kan slet ikke finde sig i en saadan Mangel paa god Tone, og Intet er sikkrere, end at han altid, naar han seer min Svoger komme slæbende med sine Tøfler, og kaste sig i Lænestolen, maa spørge med en ubeskrivelig Mine: "Er De syg, Hr. Dørick?" og at min Svoger derpaa svarer: "Nei jeg er træt."

Tænk Dig nu, kjære Tante, hvilket Liv for en saadan dannet, fin og livelig Kone som Augusta! Den dybe Følelse af sin huuslige Ulykke søger hun at bedøve i Adspredelser og Selskab, men ogsaa her søger og finder hun blot een Nydelse: den Tilbedelse nemlig, den Hyldest af hendes Fortrin, som allevegne møder hende; og heri bestaaer hendes værste Uheld, at blot i denne Hyldest kan hun finde Livets Gode. Det er saa langt fra at hun sønner sig nogen hemmelig og utilladelig Kjærlighedsforbindelse, at hun aldrig efter min Mening har havt eller vil faae nogen saadan. Nei, hun vil blot nyde den Magt, som Skjønhed og Elskværdighed

udøve, hun vil tilbedes saaledes som den gamle Bernard har tilbudet vor afdøde Moder, hvis Lærer han var, saaledes som han ærede hende i en ærbødig Afstand, uden alle Fordringer; saaledes som Petrarca sukkede for Laura. Det er hvad hun søger; men eftersom Sligt ikke lettelig mere findes, geraader hun derved i de værste Modsigelser og Forlegenheder. Enhver ny Tilbeder beskjæftiger aldeles alle hendes Tanker, sætter alle hendes Sjælevner i Bevægelse, saalænge til hun og hendes Tilbeder skilles ad som Uvenner, hvilket sædvanlig indtræffer, og uden mindste Savn giver han da Plads for en Anden. Meget sørgeligt er det i Sandhed, naar et Interregnum indtræffer, thi da synker den stakkels Augusta hen i en saadan Melancholie, en saadan Lede til Livet, at al hendes huuslige Virksomhed, al hendes Kjærlighed til hvad der er sjønt i Kunsten og Naturen, pludselig giver Plads for Bitterhed, onde Luner og Sygelighed. I saadanne Dieblikke griber hun enhver ny Interesse, som den Syge griber ethvert Mittel, og i en saadan Stemning er det ganske vist, at hun har kaldet mig til sig. Og saa som Moder har hun jo været meget ulykkelig, og sjøndt jeg i denne Henseende mindre end i nogen anden tør paatage mig hendes Forsvar, saa holder jeg mig dog for overbeviist om, at hun ikke er Skyld i sin ældste Søns Usselhed, da han, ligesom de yngre Børn, har været overladt til den gamle Ma-

rianes trofaste Pleie. Men var det muligt, at Underjordiske ombyttede smaa Børn i Buggen, saa maatte man troe det om den lille Adolf, thi den ulykkelige Dreng er virkelig som en lille Trolde, saa sløv, saa hæslig, saa syg og vranten. Den gamle Mariane har sit Kors med ham Dag og Nat. Var det ikke ogsaa haardt, at netop den af de smaa Tvingpiger, som var sin Moders Yndling, skulde berøves hende? Mariane har fortalt mig, hvor utrøstelig den stakkels Augusta har været ved dette Børns Død. Jeg tilstaaer at det var en besynderlig Forkeerthed, at hun istedetfor at trøste sig ved den lille Isidores Lighed med den afdøde Tving, søster, ikke mere kunde taale at see dette Børn, og vendte al sin Kjærlighed fra hende. Det yngste Børn derimod, som bærer Dit Navn, er hende meget kjær, og synes at have indtaget den begravede Rosines Plads. Men, det er paa Tiden at jeg igjen griber fat paa Traaden i min Historie.

Det er en forunderlig Følelse naar man, saaledes som jeg ved min Ankomst hertil, er en Fremmed og et nyt Bekjendtskab for sine nærmeste Frænder. Det har noget ganske behageligt, thi det usie Forhold og Nyhedens Interesse udøve paa eengang deres Magt. Augustas Elskværdighed, hendes Skjønhed, Alting hos hende indtog mig. Den gamle Onkel Polonius Yndest smigrede mig, og jeg kunde aldrig blive kjed af at høre

paa de lange Historier, hvormed den gamle Marlane, der (som Du maaskee erindrer) har tjent mine Forældre, udbredte sig om min Moder, om hendes sidste Sygdom, om hvorledes Du da kom til hende, og tog mig med Dig, da hun var død. Hele Timer tilbragte jeg i Dørenes Bærelse hos hende og den lille Isidore. Dette af sine Forældre forladte, deilige Barn var strax min Yndling, og gjengjældte min Kjærlighed med en sød Hengivenhed. Jeg hentede hende hver Morgen op til mig, og beholdt hende saalænge jeg kunde. Naar hun hørte min Stemme paa Trappen, kom hun strax løbende, og længtes naar hun ikke saae mig.

I de mange Selskaber hvor vi kom, opvakte jeg ogsaa Nyhedens Interesse, og blev Gjenstanden for en Hyldest, som jeg naturligviis tilskrev denne Omstændighed; men dog vil jeg ærligen bekjende, at den fornøiede, ja vel stundom endogsaa berusede mig. Men snart tabte denne forsængelige Glæde sit Værd, da jeg opdagede den Virkning, som alt dette gjorde paa min Søsters Sind. Jeg kunde ikke tvivle paa, at Augusta i mig saae en Medbeilerinde, der frarannede hende det høieste Gode, og denne Tanke ned slog al min Munterhed. Hun behandlede mig paa flige ulykkelige Dage med en Kulde, en Bitterhed, der gik mig som Dolkestik gennem Sjælen. Ofte trak saadanne Skyer op, uden at jeg veed nogen Grund; ligesaa pludselig forsvandt de, jeg veed ikke hvor:

ledes, og afverlede med den klareste Himmel. Den fornemste Anledning til disse Scener var især Laertes, *) (som allerede er Dig bekendt af mine Breve, saavel som af de Andres), og denne Anstødssteen var saa meget vanskeligere at undvige, som vi næsten daglig saae ham, deels her hjemme, deels hos Tante Polonius, og han desuden i hele vort Bekjendtskab var den, med hvem jeg helst vilde underholde mig. Hans uudtømmelige Bittighed, hans muntre Lune, hans fine Sæder gjorde ham til Sjælen i vore Cirkler. Han hyldede altid Augustas Skjønhed og Yndighed, forstod og fremhævede stedse hendes Fortrin; desuagtet veed jeg ikke hvorledes det gik til, men i den senere Tid gik aldrig nogen Sammenkomst tilende, uden at de begge med kjendelig ondt Lune vexlede de bitterste Sarcasmer med hinanden.

J Tante Polonius Selskaber var der som oftest meget moersomt. Man dansede, man musicerede, man legte Pantomimelege, man fremstillede saakaldte levende Malerier; og det kunde man altid forudsige, at naar Augusta eller Laertes havde Deel i disse Moerskaber, vare de smagfulde, ellers ikke. Fastelavnsmandag faldt man paa, at inden Dandsen begyndte, skulde alle Damerne, saa godt det kunde lade sig gjøre, udklæde sig som mythologiske Personer. Tilfældigviis bar Augusta

*) Med dette Navn betegner jeg Lieutenantens Fætter.

en blaa, jeg derimod en rød Kjole; hun blev derfor udvalgt til Luna, jeg til Aurora. Hun blev indhyllet i et stort hvidt Slør, en Maane glimrede i hendes mørke Haar; hun var deilig saaledes. Mig derimod fandt de unge Piger Lyst til at udstaffere paa en egen Maade. De bandt mig blonde Lokker paa Panden, draperede mit Hoved med et rødt Shawl, og da de fandt, at min Ansigtssfarve saalidt som mit Haar passede til Aurora, kom den lille Lydia med en Sminkekrulle, og malede mig en hvirvlet Rose i hver Kind. Nu gik det med Triumfskrig ind i Salen, hvor den største Glæde var den, at ingen ved første Blik gjenkjendte enten mig eller Lydia, der paa en lignende Maade var bleven omklædt til en Amor. Laertes nærmede sig og sagde til Augusta: "Skønne Luna! hvem maatte ikke ønske at være Endymion?" — "Om De ønsker det, svarede hun, da maatte det vel være for at blive bortført, som han, af den unge Aurora." — "Ja," sagde han, "hvem vilde ikke følge den unge Aurora, om man ogsaa vidste at Beten gik lige ned til Proserpinas Rige!" og med disse Ord greb han min Haand, for at føre mig til Dansen som i det Samme begyndte. Midt i denne kom Tante Polonius med en vred Mine, trak i Laertes, og sagde ham Noget som han ikke lod til at bryde sig om; men lidt efter greb hun mig i Armen, som man griber en Fugl i Vingen, og sagde: "Din Søster er bleven syg,

og er gaaet bort; jeg synes, at det var bedst og paa seligst at Du gik op til hende." Og hermed greb hun Laertes under Armen og førte ham ud af Dandsen som en Stormvind. Jeg fløi ind i et andet Værelse, skyndte mig at affaste mine laante Sjer, og som jeg vilde ile ud af Døren, kom Laertes og bød mig Armen for at følge mig op, og erkjendte sig om Augustas Befindende. Da vi kom op ad Trappen, standsede han og sagde: "I den Evetamp jeg nu nylig bestod med Fru Polonius, og hvori jeg naturligtvis blev sældet, erobrede jeg dog to Nyheder, som jeg troer at burde forud underrette Dem om: Den tykke Justitsraad Marcellus har alvorlige Hensigter, Dem angaaende, og den unge Grev Guildenstern har i denne Formiddag været hos Deres Onkel og aabenbaret ham sin ædelmodige Beslutning at gjøre Dem til Grevinde, hvorfor De nok kan begribe at Deres Familie er ham taknemmelig." — Herre Gud! raabte jeg! man hører Intet, uden det som er ondt. — Laertes trykkede min Arm til sig, og udbrød med et hjerteligt Udtryk, som jeg aldrig tilforn havde mærket hos ham: "Kene, hvide Lilie! Bed Gud! Du er for god til at leve i denne forpestede Luft." — Men i samme Dieblig var det, som om han skammede sig ved den dybere Følelse, han havde ytret, og leende tilføiede han: "Ja min smukke Frøken, De seer selv, De anretter en frygterlig Ildbrand i vor allernaadigste Residensstad. — Seer Du,

det er Noget som har mishaget mig hos Laertes, og gjort hans Væsen fremmed for mig: denne besynderlige Blanding af Spøg og Alvor, hvorved det ene flyder sammen med det andet, denne, som mig synes, umandige Skamsuldhed for at være sine Følelser bekendt, naar de ere af en høiere Natur end det daglige Livs, varmere end den foræmme Tones usoranderlige Temperatur, og ikke saa farveløse som den Tid vi leve i. Man siger at vi Fruentimmer ikke have Sands for Ironie, og mig synes at det ligger i vor qvindelige Natur. Ironie er et Phantasmagorie som ængster os; vi frygte at der bag dette formastelige Spøg kunde fremkomme et virkeligt Gjenfærd og spøge for Alvor.

Da jeg kom ind til Augusta, laae hun i Krampe, og talede vildt. Jeg havde aldrig før seet hende i denne Tilstand, og i den inderligste Sjøleangst tilbragte jeg den største Deel af Natten hos hende. Jeg gif bedrøvet tilfængs, en hæftig Længsel efter Dig, en utaaalig Følelse af at staae forladt og uden Støtte i Verden, betog mig mere end uogensinde.

Næste Morgen hørte jeg til min Beroligelse, at min Søster var opstaaet og befandt sig bedre. Derpaa kom Onkel og Tante Polonius begge op til mig paa mit Bærelse, og talede af Hjertensgrund den unge Greves Sag. Ting af denne Natur kunde jo naturligviis ikke ængste mig synderlig. Ingen kunde bortgive min

Haand uden Du, og jeg vidste hvad jeg i saa Henseende havde at stole paa; imidlertid blev mit forstemte Sind end tungere derved. Med Frygt og Bøvelse gif jeg nu ned til Augusta, og blev behageligt overrasket ved at see hende siddende ved sit Vindue, nydelig klædt, frisk som en Rose og i et Lune af samme Farve. Hun tog venlig mod mig, takkede mig for den Omsorg jeg forrige Nat havde viist hende, gjorde sig lystig over den unge Greve og hans Ambassadeurer, og efter at have fortalt mig om nogle Besøg, hun havde havt samme Formiddag, og som syntes at have oymuntret hende, tilføiede hun: ”Dernæst er der hændet mig noget, som jeg ikke i mange Nat har oplevet: Osrick har været i saa godt Humeur, at han af sig selv er kommen og har leveret mig mine Huusholdningspenge, ja mere end de sædvanlige, med det Puske, at jeg saa ziirligt og saa artigt som muligt vilde modtage Hr. Horatio, om hvem Du vist har hørt ham tale. Denne Herre skal nemlig iastes være ankommen til Byen, og Osrick vil bestræbe sig for at saae ham her hjem iasten.” — ”Kjender Du denne Horatio?” spurgte jeg. — ”Nei,” svarede hun: ”han har i mange Nat været udenlands. Jeg veed blot, at han har elsket Osricks Fader meget høit, at han kalder denne sin Ungdoms Belgjører, og derfor stedse har faderlig sørget for Sønnen. Det er ham som har etableret os, da vi bleve gifte, og Osrick skylder ham overordentlig Meget.”

— "Det glæder mig," sagde jeg, "at min Svoger kan være en saa varm Hengivenhed." — "Al!" svarede hun: "sagtens er denne Horatio ham kjærere end nogen Anden; imidlertid bestaaer hans største Glæde over hans Komme dog vist i det Haab, at denne Mand skal betale hans Gjæld, hvilket jeg ogsaa vist troer, han gjør, saavidt jeg kan bedømme hans Sindelag."

Om Aftenen indfandt den onde Genius sig igjen i vor Kreds. Laertes og den gamle Bernard vare her, Tante Polonius kom ogsaa herop, og nu begyndte imellem hende og Augusta det gamle forhadte Spil af nærgaaende Spydigheder. I bestandige Fiendligheder, som dog aldrig udbryde til aabenbar Krig, men stedse gaae under Benksabs og Slægtskabs Flag, skyder Tante Polonius med Kanoner, Augusta derimod med forgiftede Pile. Mangen Kanonkugle streifede mig nær forbi, og Laertes maatte udholde baade Bombe og Pilekast. Han gik forstæmt op og ned ad Gulvet. Conversationen var i det Hele søvrig og slæbende. Een af de Ting, der altid havde været mig ubehagelige i min Svogers Huus, var den Mangel paa høflig Opmærksomhed, som Alle — Augusta iberegnet — viste den gamle Bernard. Han er jo rigtig nok noget eensidig, maaskee i visse Ting lidt pedantisk, men hans Ulykker, hans Alder, hans mange agtværdige og elskværdige Sider vil altid gjøre ham i mine Dine til en Gjenstand for Agtelse og Ben-

skab. Han forstaaer nogenledes hvad man taler paa Dansk, men det generer ham meget at udtrykke sig i vort Sprog. Tante Polonius forstaaer ikke Fransk, og Conversationen blev hiin Aften, som sædvanlig, ført paa Dansk, uden Hensyn paa Bernard, hvilket forsøgede min Forlegenhed. Jeg pleier gjerne at sætte mig hen til ham, og begynde en stille Samtale, som han altid veed at underholde med den hans Nation egne, beundringsværdige Lethed. Denne Aften vilde dette heller ikke lykkes. Efter en lang Pause sagde Laertes: "Veed De, Fru Osrick, at Horatio er kommen hertil?" — "Ja," svarede hun, "det er muligt, at han kommer her i aften." — "I saa Fald," sagde Tante Polonius, "vil jeg ikke gaae ned endnu, thi jeg vilde ogsaa gjerne see denne gamle Herre." — "Gamle Herre!" udbrød Laertes: "det vil De nok ikke sige imorgen, Fru Polonius, ifald han ellers kommer her i aften. Jeg har seet ham i Middags. Det er en mærkværdig Mand, der ikke blot har været Vidne til, men ogsaa taget virksom Deel i vor Tids vigtigste Begivenheder, og hans Udseende udtrykker ganske den Idee, jeg har gjort mig om ham." — Den stakkels Bernard blev forvirret ved disse Ord, han saae paa sit Uhr, og syntes uvis, om han skulde gaae eller blive. — I det Samme gik Døren op, og min Svoger traadte ind med en høi, stor Mand, i hvem Enhver, efter Laertes korte Beskrivelse, maatte gjenkende

Horatio. Hans kongelige Anstand, hans ædle, noget skarpe Træk, hans sorte, krusede Haar om den høie, hvide Pande, hans sorte Dragt med en Orden paa Brystet, den tause, beskedne Alvorlighed, hvormed han hilse de Tilstedeværende, satte os alle pludselig ind i en ny Verden. Han nærmede sig til Augusta, bød sig ærbødigt for hende, sagde nogle saa forbindelige Ord, og bad hende til Velkomst tillade ham at kysse hendes Haand. Den første Klang af hans Stemme gjenlød i mit Indre; jeg tænkte paa, at der er Noget i Musikken, som man kalder sympathetiske Toner. Han var strax som bekendt imellem os, og forstod den Kunst at oplive Samtalen med samme Lethed som Hr. Bernard. — Tante Polonius gik ned, og vi Andre traadte ind i Spisestuen, hvor Augustas Skjønhedsstands ret i denne Aften overgik sig selv. De klare Krystalkaaler, som indsluttede de smaa Retter og de skønne Frugter, det smagfulde Theebord, den Bellugt som var udbredt over Bærelset, den smukke Oplysning, Alting aandede noget Festligt uden overdaadig Pragt. Ogsaa Conversationen var paa een gang hjertelig og spillende af Bittighed og Lune, Enhver syntes at føle sig i en lykkelig og oprømt Stemning. Paa en saadan Aften, i en saadan lille udsøgt Cirkel, skulde Du see Augusta, for ret at føle hendes Elskværdighed. Saa snart Horatio bemærkede, at der var en Udlandning tilstede, udtrykkede han sig strax i dennes Sprog,

hvilket heller ikke i mindste Maade forstyrrede Samtalen. Min Svoger og Laertes kunde ikke modstaae deres Lyst til at dreie Conversationen hen paa de vigtige Begivenheder, som Horatio havde bivaanet, og han tilfredsstillende deres Nysgjerrighed med den livligste Fremstilling af Personer og Tildragelser, uden at tale meget om sig selv; og jeg kunde ikke undlade at beundre den fine Tact, hvormed han vidste at gjatte og skaane den stakkels Bernards Følelser ved denne Anledning, og at formilde det der kunde saare ham, i det han udbredte sig i Lovtaler over de Franskes Tapperhed, en Gjenstand der syntes at henrykke deres gamle Landsmand. Ved en Ytring af denne tog han Anledning til at sige til ham: "At man i Ulykken ikke skal forlade den man fulgte i Lykken, er en Grundsætning, som Jingen bestrider, men Gaa kun følge. Baade De og jeg have været trofaste; det er Hovedsagen; Resten er kun tilfældige Omstændigheder." — Jeg saae hvor godt det gjorde den gamle Mand at blive behandlet med saadan Hviagtelse; og han talte i denne formeente Modstanders Nærværelse om sit Liv og sine Meninger med en Frihed og en Aabenhjertighed, som han aldrig brugte med sine saakaldte Venner. — Jeg sad saaledes, at jeg temmelig ubemærket kunde betragte Horatio. Hans kraftfulde Skikkelse var ganske ungdommelig, hans Ansigt ædelt og skjønt, men naar han var alvorlig, saae man nok, at han ikke var ung,

at Kummer, Fare og Besværlighed havde efterladt Spor i hans Ansigtstræk, og med deres kolde Hænder berørt hans Jæse, saa et og andet Sølvhaar glimrede mellem hans sorte Lokker. Men naar han talede, foryngede han sig ganske, hans Physiognomie blev yderst levende og bevægeligt, alle Følelser malede sig derpaa, hans dunkle Dine lyste som Stjerner, hans hvide Tænder skinnede som Sne, og en søregen Gratie spillede om hans Mund og ledsagede alle hans Bevægelser. Jeg var denne Aften en stum Person; dog vidste han, jeg veed ikke hvorledes, at vise mig at jeg ikke var ubemærket af ham. Min Svoger sagde: "Nu beholde vi Dem dog iblandt os?" — "Ja," svarede han, "min Hensigt er at ende min stormfulde Dag med en stille Aften i mit Fædreland. Al, jeg forsikkrer Dem, det har i mangt et Døgn blik været mig en kjær Tanke, at jeg endnu eiede en lille Plet Jord i Danmark, og at min gode Skjæbne havde bevaret mig den gamle Ven, jeg har paa mit Gods, uden hvis kloge Bestyrelse deraf jeg ikke kunde beholdt det under saa lang en Graværelse. Jeg agter ogsaa nu at anvende Alt hvad jeg har tilbage af Kræfter og Formue paa at forbedre og forskjønne det, uden derfor ganske at forlade Kjøbenhavn, som jeg seer igjen med en Glæde, jeg ikke kan beskrive." — Disse Ord opmuntrede os Alle, min Svoger greb sit Glas og raabte: "Nu saa ville vi ogsaa klinge paa et langt og lykkeligt

Samliv." Horatio klinkede først med Augusta og Osrick, og rakte derpaa sit Glas hen mod mig med et Udtryk, hvis Elskværdighed jeg ikke kan beskrive; og saaledes endte denne skønne Aften, som jeg maaskee altfor vidtløftigt har beskrevet, glemmende, at den ikke kan have den Betydning for Nogen som for mig*).

- *) Allerede i Søndags modtog jeg et Brev fra Herr Polonius, under samme Dags Dato, med Begjæring at standse Indrykkelsen af Claras Skriftermaal, da han, som han siger, i Overilelse havde sendt mig dette Manuscript, hvis Indhold han ikke noie erindrede, da han ellers ikke vilde have ladet det offentliggjøre. Men ved Modtagelsen af hans Skrivelse var allerede det forrige Nummer af dette Blad, med det deri indeholdte andet Stykke af Manuscriptet, trykt, og Tingene kunde selvfølgelig ikke forandres. Siden den Tid har han flere Gange ladet mig true med lovlig Tiltale; men da han under disse Omstændigheder neppe vil kunne udrette Stort paa Retens Bei, saa tager jeg ikke i Betænkning at opfylde den stiltiende Forpligtelse til mine Læsere, at give dem heelt og holdet, hvad de have faaet Begyndelsen af. Denne Artikel vil altsaa blive fortsat og sluttet, tiltrods for Herr Polonius forandrede Villie, saa meget mere, som Herr Laertes i samme Anledning har skrevet mig til, med Begjæring om ikke at bryde mig om Herr Polonius Trubler. Han skriver, at Herr Polonius rigtig nok har forløbet sig ved at lade Claras Brev indrykke, men at han sandsynligviis er kommen til bedre Besindelse, da hans Kone, som var reist paa Landet med Lydia, for at sætte hende i Huset hos en Præst, nu i disse Dage er kommen tilbage. Fremdeles mener Laertes, at da han selv spiller en Rolle i den i Claras Brev indeholdte Fortælling, og allerede flere Gange er nævnet

En god Tid fulgte nu, en langt bedre Tone kom i vort Huus med Horatio, hvis Besøg stedse bleve hyppigere og tilsidst daglige. Min Svogers Ærbødighed for ham havde den gode Virkning, at vi i hans Nærværelse bleve forskaaede for den Mangel paa Agtelse, hvormed han ellers omgikkes sine Nærmeste, og hans mindre fortrædelige Lune viiste tydelig, at hiint Haab til Horatio, som Augusta omtalte, ikke havde været forgjæves. Ogsaa Augusta bestræbte sig for at bevare den Agtelse, han viiste hende. Han tog Deel i alle vore smaa Sorger og Glæder, og i vor hele Cirkel var der Ingen, fra den gamle Onkel Polonius til det mindste Barn, der jo savnede ham, naar han ikke var iblandt os. — I denne gode Tid var det ogsaa at den lille Sophie blev tagen fra Ammen og overladt til Marianes Pleie, og heraf benyttede jeg mig til at faae det Onske opfyldt, at den lille Isidore ganske maatte overlades mig. Den Dag da hendes lille Seng og øvrige smaa Effecter bleve flyttede op paa mine Bærelser, var en Festdag baade for hende og mig. Det var mig en stor Glæde at beskæftige mig med hende, og naar jeg maatte

deri, saa fordrer Billigheden, at det Hele bekendtgjøres, for at Ingen skal troe at han staaer deri paa en vanærende Maade, hvortil man kunde troe sig beføiet ifølge Herr Polonius egne Yttringer i sit Brev af 16 Januar.

Den 16 Februar 1827.

Redactøren.

forlade hende, kunde jeg uden Frygt overlade hende til Stuepigen, den Stine, om hvis Godhed for mig jeg engang fortalte Dig.

I det Foraar, som imidlertid nærmede sig, tildrog der sig en ubetydelig Tildragelse, der var betydelig i mit Hjertes Historie. I een Ting udøvede den store Verden sin berusende Magt aldeles over mig: Naar jeg saae Skuespil eller hørte Musik, gjorde dette en saa hæftig Virkning paa mit til al Sigt uvante Sind, at jeg tabte alt Herredømme over mig selv, og ganske lod mig henrive af Illusionen. Ofte naar jeg hørte en Symphonie udføres af det herværende herlige Orchester, henrykte det mig til en saadan Grad at jeg maatte græde, til Forundring for alle dem der sad mig nærmest. Ved Skuespillet græd og loe jeg saa hæftigt, at jeg undertiden forstyrrede min Omgivelse, især da min Graad og Latter ikke altid stemte med deres; men var jeg i en skøn Tragedie, som for Exempel i Axel og Valborg, Vidne til en ædel Helts Død, blev jeg saa betagen af Sorg og Rædsel, at jeg, for ikke at see det afgjørende Stød, bødiede mig ned bag Augusta, der ikke kunde bære sig for at lee ad mig, og derved forargede hele Logen. Denne min Taabelighed var en rig Kilde til Spøg og Satire i vor Cirkel, og ved saadanne Leiligheder var det blevet en Talemaade: at Landsbyfrøkenen havde været paa Comedie. Nu hændte det sig, at jeg med Augusta,

Tante Polonius, Laertes, Horatio og Flere var paa en Concert i Kirken, hvor man opførte en Passionsmusik af Weyse. Vi havde taget Pladser i en indelukket Stol oppe i Kirken. Jeg satte mig bag de andre Damer i en Krog nær ved Døren, for ganske ubemærket og usorstyret at kunne overlade mig til den Nydelse, som ventede mig. Jeg havde aldrig før hørt et Orkester i Kirken, og Intet kan udtrykke mine Følelser, da de høitidelige Toner gjenløde fra de høie Hvalvinger. Sid Du kunde høre dette Mesterværk af religiøs Begeistring! Beskrives kan det ikke, mindst af mig. Kun saameget maa jeg fortælle Dig, at hvor Texten (som er af Thaarup) omtaler Jesu Død, det Oprør, hvormed Naturen reiste sig ved Synet af Menneskenes Grumhed, der har Weyse saaledes vidst at gribe det Høie og tillige Skrækkelige i dette gyselige Dieblif, at man troer at høre Stormen hvine, Jorden skjælve i sin Grundvold, Forhænge i Templet revne, de Døde komme frem af Gravene, og at denne Rædsel, denne uendelige Smerte er fremstillet i Musiken med en saadan Skjønhed, at det synes mig tilgiveligt, at man lader sig henrive saaledes som jeg gjorde, thi jeg glemte aldeles Alt hvad der omgav mig; og greben af den Forestilling, at Hvalvingen over mig styrtede sammen, at Kirkens hvide Marmorbilleder bleve levende, foer jeg ud af Døren og hen til Nedgangen fra Pulpituret, uden at jeg selv veed, om

jeg vilde gaae ud af Kirken, eller ikke. Men ligesom jeg satte Foden paa Trappen, stilledes Uveiret i Musikken; himmelske Toner lode sig høre, det var som om Straaler af Opstandelsens Morgenrøde gjennebrøde Dødens Nat. Jeg sank ned paa Trappetrinene, ligesom opløst i salige Taarer, og uden at bemærke at baade Laertes og Horatio vare fulgte efter mig, og stode bag ved mig. Laertes kunde ikke afholde sig fra at lee; men Horatio greb taus og venlig min Haand, løstede mig op, fulgte mig ind til min Plads i Stolen, satte sig ved min Side, og beholdt min Haand i sin. Han bøjede sit Ansigt imod mig, vore Dine mødtes, og — jeg kan ikke forklare det — det var som om vore Sjæle smeltede sammen; jeg syntes, jeg saae i dette Dieblæk at han elskede mig, og under disse hellige Hvælvinger, omsvøvet af disse salige Toner, sagde jeg mig første Gang: "jeg elsker ham," og mit hele Væsen istemte den Jubel, som nu lød igjennem Kirken. — Da vi kom hjem, bestormede man mig fra alle Kanter med Epigrammer over Landsbyfrøkenen, der iaften havde overgaaet sig selv. Jeg følte at jeg fortjente alt dette, og blev meget skamfuld. Men Horatio stod frem til mit Forsvar, og sagde: "Jeg mener, at Frøken Claras Opførsel ikke har beviist Andet, end at hendes Indbildningskraft og Følelse ere fuldkommen friske og levende, medens vore ere fløvede af Bansen og af Verden. I

Sandhed! dersom Weyse havde mange saadanne Tilhørere, da skulde man ikke længer sige, at denne store Kunstner stod saa høit over sin Tidsalder, at hans Toner ikke kunde naae ned til den." Hvor sølte jeg mig tryk bag denne Ridders Skjold! hvor hævede jeg mig som den svage Bedbend, der slynger sig om det stærke Træ! al Følelse af at vare ene og forladt, forsvandt for en ubeskrivelig Ro og Sikkerhed. — Min Kjerlighed lignede i dette lykkelige Foraar de uskyldige Blomster, som denne Aarstid udklækker: de dufte sødt, deres Farver ere svage, de ere uden Torne. Jeg sølte mig saa rolig, jeg behøvede Intet til min Lykke uden at see ham, at elske ham; jeg forlangte neppe at han skulde nære lignende Følelser for mig.

Da Sommeren kom, gjorde Horatio undertiden smaa Rejser til sit Gods, men kom næsten altid tilbage, førend vi ventede ham, og da tilbragte han næsten alle Aftener i vort Huus, og ofte med Augusta og mig alene, thi min Svoger gik igjen sin vante Gang i Klubben, og vor øvrige Cirkel havde Sommeren adspredet; kun Bernard blev os tro, og ogsaa Laertes vendte ofte tilbage til Byen og os. Naar Veiret tillod det, bragte Horatio sædvanlig en Vogn med, og indbød os til smaa Lysttoure i de skjønne Egne, som i en lille Frastand omgive Kjøbenhavn. Undertiden gjorde En af de omtalte Huusvenner os Selskab, undertiden vare vi ene med

Horatio. Var Veiret slet, bragte han os Musik og Bøger, og læste høit for os med sin skønne, udtryksfulde Stemme. Næsten hver Morgen sendte han os de smukkeste Blomster; og fort sagte, der var ingen Opmærksomhed, ingen Deeltagelse, hvormed han jo søgte at forsøde vort Liv; og ikke blot til os to Søstre, nei til Alt, hvad som nærmede sig ham, udstrakte sig hans varme Hjertes Stræben efter at trøste og glæde, og med en beundringsværdig Tact forstod han at gjætte hvad der meest kunde behage Enhver. Iblandt de daglige Beviser paa dette Træk i hans Charakter, vil jeg blot anføre eet:

Dagen før Sanct: Hans: Dag kom vi hændelseviis til at omtale, at denne Fæst ogsaa var Bernards Navne: dag, da han heed Jean: Baptiste, og jeg kunde ikke undlade at bemærke, at der blandt de Mange, som helligholdt denne Dag, vel neppe var Noget i Berden, der tænkte paa, at det var denne gode gamle Mand's jour de fete, vel ikke engang han selv. — Horatio sad længe i Tanker, med Eet udbrød han: "Dersom jeg turde, Fru Osrick, saa vilde jeg gjerne foreslaae Dem en lille Handel. De har ofte rost den Smagrugd, jeg bærer i denne Brysnaal. Det kunde ret fornøie mig, dersom De vilde bytte den med mig, mod det Par forgyldte Theekopper, De eier af gammeldags Porcelain." — "De spørger," raabte Augusta: "De gamle Kopper mod

saadan en deilig Steen!" — "Jeg vilde ikke engang vove at foreslaae dette Bytte," svarede han, "dersom De ikke eiede mangen anden Erindring af Deres Moder; thi det har jo fra hendes Barndom af været hendes Mundkopper; og saae De ikke, med hvilken veemodig Henrykkelse den gamle Bernard gjenkjendte og betragtede dem, da de forleden Dag hændelsesviis stode paa Bordet?" — Augusta indgik Handelen, og Horatio tilføiede: "Men endnu een Godhed maa De vise mig: Bernard boer jo ganske nær ved Dem; De selv og Frøken Clara maae imorgen tidlig bringe ham denne Gave som en Foræring fra dem Begge, at den gamle Mand maa begynde sit nye Aar med et hjært Minde om sin trofaste Kjærlighed og sine Venninders Opmærksomhed."

Det var en rørende Scene for mig, da vi næste Morgen udførte Horatio's Ønske. Den gamle Bernards Forundring over vort Besøg, hans Henrykkelse over vor Foræring, hans simple Volig, hvis eneste Prydelse var to Silhouetter af Dig og min Moder, omgivne med smaa Krands af Evighedsblomster — alt Dette bevægede mig dybt. Han gjorde os selv opmærksomme paa disse Skygger af vore egne Nærmeste, og udbrød i begejstrede Lovtaler, hvori han anvendte paa Eder begge et Vers af en ældgammel Vise, og sagde om min Moder (men det kan ikke gives uden paa Frans): "*Elle avoit toute la beauté qui fit régner Fontange, et votre tante avoit*

*tout l'esprit qui fit briller Coulange, et toutes deux elles étoient comme Conti, des grâces le modèle."**)

Augusta loe, da vi kom udenfor, og kaldte mig Landsbyfrøkenen, thi det var gaaet mig som paa Comedien: at Taarerne vare komne mig i Dinene over Ting, som ikke i sig selv syntes rørende.

Jeg har fortalt Dig om den landlige Fæst, hvor med Horatio helligholdt Augustas Fødselsdag, og som Laertes medrette kaldte en Sommerdags-Drøm, noget saa Fortryllende var der udbredt over den. Men

*) Det er denne Bise, som Herr Profesør Rahbek har anført i sin Undersøgelse om Baudevillen (Nyt Aftenblad for 1826 Nr. 8), idet han, efter den franske Encyclopedie, siger, "at Baudevillen ikke altid overlader sig til en gøglende Glæde, men har undertiden ligesaamegen Fiinhed, som en øm Sang." Til Beviis anføres netop den omtalte Bise, som blev meget sunget ved Ludvig den 14des Hof, og "som Anacreon" — hedder det — "kunde vedkjendt sig at have været Forfatter af." Den lyder ikke ganske som Bernard citerer den, men saaledes:

Si j'avois la vivacité
 Qui fit briller Coulange,
 Si j'avois toute la beauté
 Qui fit régner Fontange,
 Ou si j'étois, comme Conti,
 Des grâces le modèle,
 Tout cela seroit pour Créqui,
 Dût-il — m'être infidèle.

Redacteu ren.

hvad jeg ikke troer at have fortalt Dig, er følgende Omstændighed: Da Horatio om Formiddagen kom for at hente os, nærmede han sig til Augusta med et eget Udtryk af Undseelse og Forlegenhed; han rødmede endogsaa, idet han overrakte hende en ganske simpel Brevtaske, og sagde: "Det er Dem vist nok bekjendt, at jeg har havt den Ære at staae i mangen Forbindelse med Deres afdøde Svigersfader; ogsaa vore Pengesager have været indviklede i hverandre. Ved at gjennemgaae nogle Papirer, har jeg fundet, at jeg endnu skyldte Deres Mand en lille Sum, og denne har jeg anvendt paa den Maade, som jeg mener er ham behageligst: jeg har nemlig fundet Leilighed til i Deres Navn at sætte den paa en fordeelsagtig Maade paa Livrente, og leverer Dem her de dertil hørende Papirer, idet jeg beder Dem ikke at forestille Dem, at dette er en Gave fra min Haand, men at ansee det som en Erindring af Deres Svigersfader, der visseelig, om han levede, vilde opbyde Alt for at helligholde en saadan Datters Fødselsdag." — Dette var i Sandhed en Velgjerning mod Augusta, thi hvorvel denne Livrente ikke er meget betydelig, er den dog meer end tilstrækkelig til hendes og Børnenes første Fornødenheder, og derved bliver hendes huuslige Stilling langt bedre. Min Svoger sagde siden: "Nei Horatio er dog anderledes end alle andre Mennesker! Han siger, han er mig en Sum skyldig! Gud bevares! Som en Fa-

der har han handlet imod mig og Mine, og det er saa meget rosværdigere, som han slet ikke mere eier nogen ualmindelig Formue. Han er ikke nær saa rig som Onkel Polonius, der mister sin Nattero, naar han maa vente otte Dage paa et halvt Mars Hunsleie."

Mod Enden af denne skønne Sommer hændte det sig, at Augusta og jeg vare med Horatio kjørte ud til Sorgenfri, og i disse mine Yndlingsegue satte vi os, i Nærheden af Brede, paa en Høi, ved hvis Fod der paa den ene Side vare Kornmarker, gjennem hvilke der slynge sig en Sti, som tabte sig i det høie Korn og mellem de i Baggrunden liggende Huse. Solen var nær sin Nedgang. Vi sad alle Tre taus. Endelig vendte Horatio sig til Augusta, og sagde: "De har flere Gange spurgt mig, min Frue, om Grunden til at jeg var bleven en stakkels eensom Fugl. Dette Sted hvor vi sidde, denne Belysning af Aftenrøden, gjenkalder mig saa levende en Scene af mit Ungdomsliv, at jeg beder Dem om Tilladelse til at fortælle Dem samme, som et Slags Svar paa hine Spørgsmaal." Han fortalte os nu, hvorledes han som et ganske ungt Menneske havde forelsket sig i en Pige, som han havde lært at kjende et Sted paa Landet, hvor han ofte opholdt sig, hos en Præst, der fordem havde været hans Lærer; at han i lang Tid havde anseet hende som sin Forlovede, men efter hendes udtrykkelige Dnske havde holdt dette Forhold

saa hemmeligt, at de aldrig saaes uden paa en Hvi, hvor de om Aftenen mødtes. Engang, efter lang Fraværelse, kom han som sædvanlig til Stævnmødet, og fandt allerede sin Elskede siddende der med forgrædte Dine. Hun aabenbarede ham nu, at hun i flere Aar havde været hemmelig forlovet med en ung Mand, der havde været udenlands i den Tid hun havde lært at kjende og elske Horatio, for hvem hun havde været svag og letfindig nok til at skjule sin ældre Forbindelse; at denne Brudgom nu var kommen tilbage, og om saa Dage skulde blive hendes Egtemand. Hun besvoer Horatio, ikke at forstyrre hendes allerede halvt tabte Rolighed med at ville see hende oftere, men at sige hende det sidste Farvel, og lade hende gaae bort, uden at følge hende. Han gjorde som hun vilde: han blev paa Høien, og saae hende gaae ad Stien i Kornet, og forsvinde efterhaanden i dette. "Jeg saae," sagde han, "hvorledes hun gik dybere og dybere ned i Huulveien; engang imellem skimtede jeg hendes hvide Kjole i Aftenrødens Glands, jeg syntes at see hendes blaa Livbaand svæve bevæget af Vinden, og ligesom vinke mig. Til sidst forsvandt hun i Kornet, og mine Dine saae hende aldrig mere." — Efter en lille Pause tog han atter Ordet, og sagde: "Jeg har egentlig altid vidst, og føler det nu mere end nogensinde, at denne min Ungdoms Kjærlighed var uendelig langt under det Ideal af quindelig Guldkommenhed som nu foresvæver mig; imidlertid

har dog dette Eventyr havt stor Indflydelse paa mit Livs Skjæbne, da jeg i min første Sorg derover søgte og fandt Leilighed til at styrte mig i Begivenhedernes Strøm, der snart rev mig med sig, og førte mig langt fra mine Huusguder." — Augusta spurgte: "De anseer Dem da nu for sikker mod Amors Pile? Kan De maaskee, som Achilles, kun saares i Hælen, det vil sige af den forsvundne Tid?" — "Hvilken bespottelig Tanke," svarede han, "at formode slikt i saa skjøn en Nærværelse! Ak nei, min smukke Veninde! for Amors Pile er mit Bryst uden Bedækning, men hans Bind kan man ikke bære i sit 49de Aar. Den jeg nu skulde elske, maatte jeg tilbede; Fornuft, Hjerte, Phantasie, alle mine Sjæleevner maatte forene sig i denne ene Følelse; Illusion kunde ikke mere finde Sted. Og hvor turde jeg haabe at et saadant Indbegreb af al Elskværdighed skulde kunne elske mig igjen? Og kun for at elske og være elsket vilde jeg knytte et Baand, hvis nye og uvante Pligter kun i dette Tilfælde kunde være mig kjære og hellige. Man taler saa meget om den Forpligtelse der paaligger ethvert Menneske, at forsørge en Familie, og om den Lyksalighed at være Fader. Det forekommer mig som tomme Ord, thi den, der har Hjerte og Evne der til, vil altid finde Familier og Børn hvis Fader han kan være, og det er jeg vis paa, at jeg med langt større Kjærlighed vilde hænge ved et fremmed Barn, jeg selv

havde valgt mig, end ved et eget, hvis Moder jeg ikke havde elsket." — Hvor megen Forstand der end udlyste af disse Ytringer, saa gik de dog som Dolkestik gjennem mit arme Hjerter, og gjorde med Et Ende paa den paradisiske No, hvori min Kjærlighed hidtil havde levet. Jeg forstummede ganske, og svarede, paa de Andres Spørgsmaal, at jeg befandt mig ilde, hvilket jeg i Sandhed ogsaa gjorde. Jeg kunde ikke sove om Natten, jeg var falden fra min Himmel ned i Lidenskabernes Afsgrund. "Han elsker mig ikke," sagde jeg med tusinde Taarer: "og hvor har jeg været daarlig, forsængelig nok, til noget Dieblik at kunne fatte den Tanke, at en saadan Mand var istand til at elske en ubetydelig Landsbypige?" Jeg var vred paa det Ideal han havde omtalt og kaldt et Indbegreb af al Elskværdighed; jeg misundte den Ulykkelige, der paa Høien havde sagt ham sit Farvel, og som hans Dine havde fulgt, til hun forsvandt mellem Kornet. — Du maa ellers ikke tænke, at denne slette Stemning var blivende hos mig, nei den afløstes af lysere Dage og Timer; undertiden foresvævede mig dog en Aneelse om at være elsket, undertiden talede min gode Engel til mig i Erindringen om Dig og vort Samliv, og i min lille Isidores Yndighed. Det Aar, jeg skulde tilbringe i Kjøbenhavn, var udløbet, jeg tænkte paa min Hjemreise med min Isidore (som baade Du og Augusta havde tilladt mig at tage med),

da Du skrev mig til, at min Søster gjerne vilde beholde mig Vinteren over, og at Du heller ikke vilde, jeg endnu maatte afbryde den Undervisning i Musik og Tegning, hvorved jeg efter Din Foranstaltning skulde uddanne de Talenter, som Du selv havde bibragt mig. Tilgiv, elskede Veninde! uagtet al min Længsel efter Dig, kunde jeg i mangt et Dieblig ikke undlade at glæde mig over, at jeg endnu skulde tilbringe et halvt Aar med Horatio, og Du veed, jeg var heller ikke usand imod Dig i mit Svar paa Dit Brev.

Horatios Fødselsdag indtraf om Esteraaret. Det hændte sig, at han netop dengang var paa sit Gods, men desuagtet lode vi vor Fødselsdagsforæring bringe hen i hans Bærelser her i Byen. Den bestod i en Kalkelovnskjærm, som vi Søstre i Forening havde broderet. Osrick skrev ham til, og vi tilføiede nogle Linier i Brevet, hvori vi sagde: "at vi havde bestræbt os for at fremmane nogle Skygger af de mange Blomster, hvormed han havde forskjønnnet vort Sommerliv." Han svarede os i Vers, der vare saa yndige, saa lette og velklingende, at Baggesen selv ikke skulde have skammet sig ved dem. Vi sad endnu med hans Brev i Haanden, da Laertes traadte ind. Vi lode ham læse det, og Augusta sagde: "Forundrer De Dem ikke over dette Talent hos Horatio?" — "Nei," svarede han, "jeg har længe ventet at see denne Jupiter blive til en Svane." —

"Denne Jupiter!" udbrød jeg. — "Ja min Frøken, jeg synes, Horatio har meget tilfældes med denne Gud, iblandt andet den Raskhed, hvormed han vinder skønne Dammers Gunst, tiltrods for de smaa Sneeflokker, som den ubarmhertige Tid har kastet paa hans Hoved, og som han jo rigtig nok ikke har tilfældes med Guden."

— Augusta svarede: "Denne Sne — som De behager at sige — paa et saadant Hoved, der har tænkt, lidt og handlet saameget, forekommer mig som ærefulde Ar paa en Krigers Ansigt, og disse, veed De nok, have endnu aldrig bortstræmmet noget Fruentimmers Gunst."

— "Bevares!" svarede han: "jeg tvivler ikke paa, at det jo er en berømmelig Sne. Maafee er det af den som Franskmændene vadede igjennem, da de gik over Sanct Bernhard. Disse hvide Haar ere ligesom den saakaldte ædle Rusk, der beviser Antikens Værd og Ægthed." — Han holdt endnu Brevet i Haanden. "Til hvilken af Damerne skal jeg levere denne Reliquie?" —

En spøgende Strid opstod mellem min Søster og mig, om hvem af os der skulde beholde Brevet. "Maa jeg ikke," sagde Laertes, "være den Salomon, som dømmet i denne delicate Sag?" — Han aabnede Brevet og dreiede det paa alle Kanter. "Skjære det i to Dele, vilde være det simpleste, men ikke gøre min Wiisdom synderlig Ære, — men, der falder mig noget ind: Hvad om En fik Brevet, og en Anden Seglet? Vil

De behage at see! Seglet er ikke at foragte. Der staaer en Lyra, og ovenikjøbet en bevinget Lyra deri. Det er et Afstryk af den meget smukke Antik, som Horatio bærer i sin Ring. Hvem veed, om denne ikke er en Talisman, som en eller anden Bramin eller Magus har foræret ham? — Desuden kunde dette give mig Anledning til dybsindige, philosophiske Undersøgelser. Seglet er Lyren selv, Verset dens Toner, Seglet er det Materielle, Verset det Aandelige” — ”Vi ville spare Dem saa store Anstrengelser,” sagde Augusta: ”Vi takke Dem forresten for Deres gode Idee, og ville lade den blinde Lykke skifte os imellem.” Vi trak Lod, Seglet tilfaldt mig, og jeg var tilfreds med min Deel. ”Det er et Afstryk af den Ring, han bærer,” sagde jeg til mig selv, da jeg kom op paa mit Bærelse: ”Hvem veed om denne ikke er en Talisman, sagde jo Laertes? For mig skal dette Segl være det.” Jeg tog frem af mine Gjemmer den lille Guldkapsel, som hængte mellem andet Charivari i den Uhrkjede, Du engang forærte mig. Den var tom, Seglet passede ganske i den. Jeg indsluttede det deri, bandt den i en lille Snor, hængte den om min Hals, og bar den fra samme Time, men hemmelig for alle. — Du smiler ad min Daarlighed! ja Din Clara var bleven en Sværmeriske. Jeg havde ikke bortgivet dette Segl for Indiens Skatte. Jeg tog det frem, flagede for det, naar jeg var bedrøvet, taledede

til det, som til Horatio selv; Alt hvad jeg skjulede for ham, betroede jeg hans Segl. Jeg anstillede Betragtninger angaaende det ubehagelige Indtryk, som Laertes' Sarcasmer over de hvide Haar havde gjort paa mit Sind. Jeg spurgte mig selv, om jeg vilde forvandle Horatio til en Ungling, hvis det stod i min Magt? Jeg følte, at jeg vilde det ikke. Nei, den klippefaste Tro, den Følelse af Beskyttelse og Forsvar, som jeg nu havde ved hans Side, den kunde jeg ikke føle uden for en saadan, i Verdens Strid og Nøie prøvet Helt; og desuden kan man vel aldrig, naar man elsker ret, ønske Noget forandret hos den, hvis hele Personlighed er som forklaret for vore Dine.

Med Vinterens Komme begyndte vore gamle Selskaber og Forlystelser. De havde enten slet ingen Tillokkelser for mig mere, eller en dobbelt magisk Fortryllelse, alt efter min egen Stemning og den vigtige Omstændighed, om Horatio var nærværende eller ikke. Nye Bekymringer indfandt sig efterhaanden. Det forekom mig, som om Augusta troede at jeg elskede Laertes, og ganske tvertimod det Sindelag, hun issor lod mig bemærke, syntes det, som om hun ønskede en Forbindelse imellem os; men langt piinligere var mig den Tanke, at Horatio selv i mangt et Dieblik lod til at være af samme Mening. Den værste Anledning hertil gav Tante Polonius. Naar hun kom op til os, fortalte hun bestandig

saameget Ondt om Laertes, om hans Letfindighed, Ustædighed og altfor frie Sæder. Det slog aldrig feil, at Horatio jo tog hans Forsvar, og ved den Leilighed fæstede han altid sine Dine paa mig, og henvendte undertiden endogsaa Talen til mig. Jeg troede at gjætte hans Mening, og dette gjorde mig saa forlegen og uheldig, at denne min Forvirring nødvendig maatte styrke ham i den Tanke, at Laertes nær angik mit Hjerte. Jeg sagde mig dette selv, men min Forvirring var saa stor, at jeg ikke kunde finde Ord, som viste mit Sindelag, uden dog at fornægte den Agtelse, jeg bar for den unge Mand, som jeg ansaae for en Ven. — Horatio blev ogsaa efter en saadan Scene ganske forstemt og adspredt. Naar derimod Tante Polonius fandt Leilighed til at see mig ene, kjælede hun for mig, og sagde: "Lille Clara er den Fornuftigste af dem Alle: hun vil gjøre som jeg, og vælge en gammelagtig Mand, der vil bære hende paa sine Hænder." — Ved disse Ord blev jeg tilmode, som naar man paa en Lysttour bliver overfalden af en Plaskregn, uden at tale om, hvor bittert det er, naar Andre lykønske os til et Gode, hvis Savn vi med hede Taarer begræde.

Disse og lignende smertelige Timer satte mig ofte i den Stemning, at jeg greb det første bedste Paaskud til at befrie mig fra at følge Augusta i Selskab, og søgte at berolige mit ængstede Sind i Censomhed, og

nyde min bedste Trøst i min lille Isidores uskyldige Selskab. De stille Aftener, jeg tilbragte med hende allene, vare eu Lægedom for mit syge Hjerte; ogsaa den lille Lydia (som jeg med Urette kalder lille, da hun næsten er ligesaa stor som jeg) kom, naar hendes Moder var ude, gjerne op til mig, og udgjorde den tredie Person i vor Aftenunderholdning. Det er en hjertensgod Pige, med et deiligt Ansigt. Skjøndt hun kun er tretten Aar, er hun som en yndig lille Moder for sine smaa Sødsfænde; og med disse maa man see hende, for at faae hende kjær.

Min Fødselsdag var et lyst Punct i denne for mig ofte mørke Vinter. Horatio havde indbudet os til en vinterlig Fest. Hans Fiinhed og Opmærksomhed fortryllede mig. Om Morgenen, da jeg kom ind i mit Kabinet, fandt jeg det prydet med de deiligste Blomster, sande Vidundere for denne kolde Aarstid. Ved Siden af Theebordet stod paa Gulvet en stor Kurv, fuld af Legetøi, Billedbøger og alleslags smaa Gaver til Isidore; ogsaa til vor Stine fandtes en Foræring, for at ogsaa hun skulde helligholde min Fødselsdag. — Mod Middag indsendt han sig med en heel Skare af smukke Kaner. Onkel og Tante Polonius med deres ældste Børn, Laertes, Bernard og endnu Nogle af vore Bekjendte vare med i Toget. I Spidsen for dette sad Din lyffelige Clara i Horatios Kane; Beiret var klart

og deiligt; og piilsnart, alt for snart for mine Ønsker, gif Farten til Bellevue, hvor et Middagsmaaltid ventede os. Munterhed, Lune og en usforklarlig Behagelighed omsvævede Borden, medens det Hele forhøiedes ved en festlig Taffelmusik. — Da vi kjørte hjem, var det den skønneste Aften, Stjernerne tindrede ned paa den lyse Sneevei, Hestenes Vjælder løde gjennem den tause Nat. Horatio sad bag paa Kanen, han var mig saa nær, jeg syntes at føle hans varme Aande. — Du veed, hvor den stjernefulde Himmel altid har beskæftiget mig, den blev ogsaa nu Gjenstanden for vor Samtale. ”Jeg har hørt,” sagde jeg, ”at vor Jord og Planeterne muligviis kunne være Stykker, der have løsrevet sig fra Solen, og nu dreie sig, ligesom længselfulde, om deres Udspring. Det er undertiden faldet mig ind, om det ikke kunde være muligt at vi selv, i en Sjælevandring, af en anden Natur end den, Indianerne antage, kunde leve et Menneskeliv paa hver af disse Kloder? Og jeg har tænkt i min Enfoldighed, at det i saa Fald var rimeligt, at vi da havde begyndt paa Uranus, og i bestandig mindre Cirkelgange nærmede os vort Udspring Solen. Og da Aaret jo bliver længere, jo fjernere en Planet er fra denne, og man jo altsaa vel kunde antage, at Udviklingen var langsommere og Livet længere og mindre fyrigt paa disse dunklere Kloder, saa kunde man jo vel forestille sig, at vi i et bestandigt kortere, men indholds-

rigere Liv, med en bestandig friere Organisation, saa at sigge mere og mere overvindende Tiden, tilsidst, efterat have levet paa Mercurius, hvor Tiden maa være allerfortest, endelig havnede paa Solen selv, hvor et ganske andet, os ubekjendt Tidsforhold maa finde Sted?" — Horatio hørte paa mig med stor Opmærksomhed. "Med største Fornøielse," sagde han, "har jeg lyttet til Deres Ord; men saa skjønt som Deres System end i visse Maader forekommer mig, kan jeg dog ikke antage det, især af den Grund, at det ikke er tænkeligt, at vi i en jordisk Tilværelse, hvor vi jo paanye maatte fødes og døe, kunde beholde vor Bevidsthed; og det forekommer mig umuligt at denne, engang vakt, kunde forgaae ved det vi kalde Døden. Vi have, synes mig, mange Tegn paa, at dette er mod Sjælens Natur. Af vor første Barndom erindre vi Intet; da maa vort egentlige Jeg, vor Bevidsthed have slumret; men fra det Dieblif den vaktes, er intet Erindringsværdigt af vort Liv tabt for os. I Sygdom kan den for en Tid tabes, men vindes ganske uskadt tilbage. I dyb Søvn sover den, og vaagner hver Morgen, uden at disse Timers døde Tilstand har svækket den. I Drømme forlader den os aldrig. Jeg har aldrig hørt at noget Menneſke har drømt, han var en Anden. Ja i denne Tilstand, hvor Tid og Rum tabe deres Betydning for os, tabe vi dog aldrig os selv, aldrig vor gamle Character, men bevare vor Følelse for

Godt og Ondt, vor høieste Tanke, den om Gud og det Uendelige, og vor Kjærlighed til vore Elskede." — "Ak! saadanne Ord hører jeg med Glæde," sagde jeg: "thi ingen Tanke er mig gyseligere end den at tabe sig selv, glemme alt Kjært og Helligt." — "Nei elskelige Clara!" (saaledes havde han aldrig kaldt mig før) "nei, hvem vil glemme? End ikke her i Livet vilde vi glemme vore udfandne Lidelser, — allermindst vor Kjærlighed, var den end aldrig saa ulykkelig! glemme den vilde vi dog ikke, ikke engang helbredes for den." — Vi vare under denne Samtale komne Forstaden nær. Horatio sagde nu, med en, som mig syntes, bevæget Stemme: "Jeg havde ifinde at overraske Dem, men nu vil jeg selv forraade Hemmeligheden: Jeg har foranstaltet et Bal paa Skydebanen; jeg veed, De dandser gjerne. Men nu maa Deres aldrende Ven, resigneret og beskedent, træde tilside, og overlade til den lykkelige Laertes at føre Dem i den ungdommelige Dands, hvis Prydelse De er, og som passer for Deres Alder. Jeg maa trøste mig med i denne skjønne Time at have hævet mig med Dem til Stjernerne, ja endogsaa udenfor Tidens Grændser; men nu gjør denne Tyran atter sine Rettigheder gjældende, og adskiller os." Mørket, hvis Slør skjulte mine rødrende Kinder, gav mig Mod til at svare: "Ja vel er jeg ung, og dandser gjerne, men tro mig, Horatio! jeg formaaer dog at skjælnes Guld fra Glimmer,

et Val i en Dandsesal fra Stjernernes Dands i det uendelige Rum." — Han bøiede sig mod mig, og udbrød: "O Clara!" men i samme Dieblisk lød et gennemtrængende Skrig bag os. Horatio vendte sig, kaldte paa en ridende Tjener, og spurgte hvad der var hædet? Det var Jntet! En Kane, der var nær ved at vælte, havde forskrækket den Dame som sad i den. Vi foer i det Samme ind ad Porten paa den oplyste Skydebane, hvor et talrigt og glimrende Selskab ventede os. Vor Stine kom os imøde og førte Augusta og mig ind i et affides Værelse, hvor vore Valkæder og alt Fornødent var bragt i Orden af hende. De andre Damer af Kanepartiet, som vare i Hemmeligheden, havde truffet lignende Foranstaltninger: Jeg dandsede ikke med saa megen Lyst som jeg pleiede, og da Augusta aldrig dandsede, og min Svogers Spillepartie var endt, vare vi blandt de Første som brøde op. Da jeg var kommen hjem, stod jeg længe, og tænkte paa Dagens Tildragelser. Ak!" sagde jeg: "hvorledes skulde jeg nogensinde kunne ophøre at elske ham? Overalt, i Blomsterne, i Stjernehimlen, i min Tro, i mit Haab, i alle mine Tanker møder jeg jo hans Villeden."

Da jeg næste Formiddag kom ned til Augusta, fandt jeg hende besynderlig forstemt. Horatio spiste til Middag hos os; han var i det elskværdigste, lykkeligste Lune, og hans mægtige Indflydelse forjog snart alle

Skjer. Vi sad endnu ved Bordet, da Tante Polonius kom op til os. Hun takkede Horatio for den forrige Dags skønne Fest, ikke uden en og anden, for mig piinselig Hentydning paa hans formeente Godhed for mig. Derfra gik hun over til det gamle forslidte, mig forfærdelige Capitel om Laertes, og sagde: "Det er Skade, Augusta og Clara ikke bleve, til Ballet var tilende, thi da de vare tagne bort, begyndte det først ret at gaae lystigt til. Laertes var som rasende af Overgivenhed, han vilde endelig nøde mig til at dansse den sidste Dands med ham, og da jeg søiede ham deri, foer han saadan affted med mig, at jeg tænkte, det var blevet min sidste Dands her i Verden. Da vi skulde kjøre hjem, sprang han ind i vor Bogn, og lod sin egen kjøre tom tilbage; da han hjalp mig ud af Bognen, trykkede han min Haand saaledes, at min Handske gik reent itu, hvilket jeg tog meget ilde op; og tænk engang, da jeg en halv Time efter gaaer hen til Vinduet, bemærker jeg tydelig, til min største Forundring, at han staaer paa Gaden, og seer op ad Huset. Men jeg lod, som jeg ikke saae ham." — Horatio saae paa mig som sædvanlig, og jeg følte med Skræk hvorledes Blodet farvede mit Ansigt og fik mit Hjerte til at banke. "Kan Nogen forklare mig denne Historie?" tilspøiede Tante Polonius. "Jo," svarede Horatio, med et besynderligt Smil: "jeg kunde nok forklare den, om jeg vilde, — thi" — sagde han

halv sagte, henvendende sig til mig, "den er ikke vanskelig at forklare." — Saa snart jeg kunde, forlod jeg Bærelset og gik op paa mit Kammer, hvor jeg lettede mit bekleinte Hjerte med en Strøm af Taarer, til Forundring for min Isidore, der med de sødeste Ord og Kjærtregn søgte at berolige mig. "Ak," sagde jeg til mig selv: "Gaar var jeg saa lykkelig, og idag føler jeg mig igjen saa dybt ydmyget. Denne bestandige Stræben efter at gjøre mig opmærksom paa Laertes formeente Kjærlighed og Fortrin, viser mig noksom, at han selv forsmaaer den stakkels Dige, hvis Hjerte kun hænger ved ham."

Da jeg kom ned om Aftenen, sad min Svoger, og sov i sin Kaffelovnskrog, Augusta sad ene ved Theebordet; hun saae ulykkelig og fortrædelig ud. Efter en Pause begyndte hun at tale om den nysomtalte Scene fra imiddags, og tog heraf Aaledning til at sige: "Laertes elsker Dig sværmerisk, det veed vel Ingen bedre end Du selv? Til Dine Vinduer stod han vist nok og saae op, langt fra ikke til Tante Polonius." — Hun saae spørgende paa mig: "Du seer jo ud, som om det, jeg sagde, var noget bedrøveligt?" — "Ja det veed Gud," svarede jeg: "det er det ogsaa." — "Hvorledes! Du elsker ikke Laertes? Skulde det være muligt?" Hun fæstede sine Bine paa mig, med et — jeg kunde gjerne sige — forfærdet Udtryk. Et Lys syntes i dette Dieblif

at opgaae for os Vegge. Jeg søgte at fatte mig, og sagde: "Nei kjære Augusta! jeg agter ham høit, jeg kan gjerne sige, jeg har ham kjær, men elske ham kan jeg ikke." — "Fordi Du elsker" — det var som om det Ord, hun vilde sige, døde paa hendes Læber — "fordi Du elsker en Anden." Hun lagde sine Arme paa Bordet, og sit Ansigt paa Armene, som En der sover. Efter en Pause nærmede jeg mig til hende, og medens jeg forgjæves bestræbte mig for at gribe hendes Hæand, sagde jeg: "Augusta! kjære Søster! hør mig! Om jeg elsker en Anden, da er denne Kjærlighed ulykkelig, og altsaa tilhører den kun mit Hjerte, og er ganske min egen Kummer. Vinteren er snart forbi, lad mig rejse hjem igjen til Tante Sophie, og med hende og Din lille Isidore vil jeg leve i Erindringen om den Tid, jeg har tilbragt hos Dig." — Ingen Lyd, ikke mindste Bevægelse forraadte, om Augusta hørte mig, eller ikke. Jeg sad lidt ganske taus, derpaa reiste jeg mig og gik op paa mine Bærelser. Og saaledes begyndte jeg mit nye Aar, fulgt af de gamle Sorger og modtagen af en ny.

En Tid gik saaledes hen, veksende mellem gode og onde Dage. Foraaret nærmede sig. Augusta var som oftest ikke vel tilmode, og undgik at være ene med mig. — Efter nogen Tids Forløb leverede hun mig et Brev fra Dig, der var, sagde hun, kommet i et til hende. Jeg saae deraf, at hun havde skrevet til Dig

om Laertes, og at Du syntes enig med hende i Henseende til ham. Hvad der meest rørte mig, var den meer end moderlige Vædelmodighed, hvormed Du vilde begunstige hvad Du troede at være mit høieste Ønske. Jeg svarede Dig fortrolig og ærlig, og i dit Svar gjenskjendte jeg, som stedse, Dit englelige Hjerter.

Horatio vedblev stedse at forskjønne vort Liv med Alt hvad han kunde udtænke, og ved sin rolige skønne Nærværelse at opløse alle Dissonanserne i vort Samliv, saa en god Aften ofte fulgte paa en ublid Dag. Ved hans Indflydelse var det ogsaa lykkedes, at jeg undertiden turde tage Isidore ned med mig i hendes Moders Bærelser. Naar han bragte en Bog eller Musik, hentede han mig selv tilligemed hende fra mit Bærelse. — Heller aldrig kunde noget Børn være mindre til Byrde. Ved et lille Legetoi eller en Billedbog sad hun hele Timer, uden at mindste Uro forraadte, at der var et Børn tilstede. Naar hun blot var mig nær, var hun rolig, men forlod jeg Bærelset, kom hun strax løbende efter mig, endogsaa fra den bedste Leg med andre Børn. Hendes kjæreste Lidsfordriv var at høre fortælle Eventyr. Hun havde et saadant Memme, at naar man lærte hende Noget, syntes det som om hun vidste det i Forveien. Hendes største Lyst var Musik. Naar jeg mod Aften spillede paa mit Fortepiano, dansede hun, som en lille Alf i Maaneskin; hendes smaa Fødder be-

rørte neppe Gulvet, hendes blonde, silkebløde Løkker hævedes af Lusten og hendes svævende Bevægelser. Hendes store Dine skuede ind i den bedre Verden, hun allerede tilhørte; Tanken om Gud og Uldødelighed laae dybt i hendes Natur, og naar jeg svarede paa de mange barnlige Spørgsmaal, hun ofte gjorde mig over disse høieste Gjenstande, hængte hendes hele Sjæl ved mine Læber. Endnu Dagen før hendes Sygdom sagde hun til mig: "Dersom jeg dog ret snart kunde faae Vinger, som den Dreng der staaer paa dette Billede, saa vilde jeg flyve op til Himlen til min lille Søster Rosine; Etine sagde iafstes at hun er deroppe." — "Hvorledes, lille Isidore!" udbrød jeg: "Du vilde forlade mig?" — "Nei!" raabte hun, og slyngede sine smaa Arme om min Hals: "nei, jeg skulde nok komme tilbage til Dig." — Kjære Tante! jeg beder Dig ikke om Forladelse, fordi jeg saa ofte taler til Dig om min lille Yndling; Du selv har begravet hende; hvad vilde Du ikke have gjort, om Du havde kjendt hende, om Du, som jeg, i tre Dage og Nætter havde set hende lide med en Engels Saalmodighed? Da hun den fjerde Dag døde i mine Arme, var jeg som forstenet af Smerte. Jeg vilde ikke tillade, at man bragte hende ud af Bærelset; jeg troede bestandig, hun igjen skulde komme tillive. Det Dvrige af denne sørgelige Dag og den paafølgende Nat sad jeg ved hendes lille Seng, som stod ved Foden af

min, fordybet i frugtesløse Forsøg paa at kalde hende tilbage. Stine, som var bleven hos mig om Natten, faldt i Søvn, træt af de forrige Nætters Uro; jeg var allene med den lille Døde, men ikke mindste Rædsel betog mig. Jeg kaldte hende med de sødeste Navne, og overlod mig til min Smerte, indtil jeg udmattet faldt sovende over hendes Leie, med mit Hoved hvilende paa hendes Knæ. I denne Stilling fandt mig næste Morgen den gamle Mariane, der venligen løstede mig op, og bad mig grædende tillade, at det lille Lig blev baaret ned i Salen, hvor Alt var tilberedt til at modtage det. Jeg vilde ikke overlade til nogen Anden, at vise det elskede Barn den sidste Pligt; jeg klædte hende paa for sidste Gang i hendes smukkeste hvide Kjole, ordnede sidste Gang de deilige Loffer, redte selv hendes sidste Leie, bar hende ned i mine Arme, og fulgt af Mariane, Stine og den gode lille Lydia, lagde vi hende ned, bedækket af vore Kysse og vædet af vore Taarer. Neppe vare vi færdige, før Augusta kom ind, hun nærmede sig, kastede sine Dine paa den slumrende Engel, og udbrød med et hæftigt Skrig: "Gud i Himlen! det er jo min Rosine! ganske som jeg saae Rosine ligge Lig. Jeg Ulyksalige! skal mine Dine endnu engang see dette Syn!" Fortvivlet kastede hun sig over Barnet, og for første Gang saae jeg hende oversøe det med Kjærtegn, som det nu desværre ikke mere kunde gjengjælde. Vi

bragte hende afmægtig tilsengs. I flere Dage laae hun i Krampe, og i de mørkeste Phantasier bejamrede hun i sønderrivende Ord sin ulykkelige Skjæbne og sine Børns Død. Den gamle Mariane og jeg stiftedes til at vaage om Natten, og om Dagen veeg jeg ikke fra hendes Seng. Endelig opløstes Sygdommen i hæftig Graad og dyb Søvn, hvilket jeg af Erfaring vidste, bebudede en hurtig Bedring. Jeg forlod nu hendes Sovekammer, for selv at søge Ro i min Eensomhed. I det næste Bærelse traf jeg Laertes, som just stod færdig at gaae bort med min Svoger. Han kom mig imøde, og udbrød: "Min Gud! Frøken Clara saa bleg, med saa forgrædte Dine!" — "Gjør det Dem ikke ondt," sagde jeg, "at den lille Isidore er død?" — "Jo det gjør mig meget ondt," svarede han: "men det bedrøver mig dog endnu mere at see Deres Dine i en saadan Tilstand, thi der er mange saadanne smaa Børn som den lille Isidore, men af saadanne Dine ere der ikke flere i Verden." — Disse Ord i dette Dieblik gjorde et saa ubehageligt Indtryk paa mig, at det var mig umuligt at svare et Ord.

Det var just Langfredag. Næste Morgen skulde min Isidore begraves. Jeg havde forskaffet mig nogle Blomster, og ladet dem bringe op paa mit Bærelse, for at binde en Krands til hendes Kiste, og pynte hende selv dermed. Dog kunde jeg ikke gaae Salsdøren forbi, uden

at gaae ind, for i Centrum at see hende endnu engang. Det var Aften, Maanen skinnede ind, og oplyste for sidste Gang den yndige Skikkelse. Jeg tog Sløret af hendes Ansigt og trak et Gardin fra Vinduet, for ret at betragte de elskede Træk. Men, o Gud! hvad kan afmale min Forsærdelse! Jeg fandt disse søde Træk forandrede, den slumrende Engel var bleven et Lig. — En uendelig, rædselsfuld Smerte greb mig; og det var neppe jeg kunde naae hen til en Stol, hvorpaa jeg skjælvende kastede mig. Med Et aabnedes Døren, og Horatio kom hurtig ind. Han syntes forkrækket over min Tilstand, men fattede sig og sagde: "Deres Svoger er ude, deres Søster sover; tillad at jeg maa følge Dem op paa Deres Bærelse, og tilbringe en Time tid hos Dem." Styrket ved hans Nærværelse, reiste jeg mig, og støttet paa hans Arm, naaede jeg mit Cabinet. Lampen var allerede tændt paa det lille Divansbord, og ved Siden af den stod Kurven fuld af Blomster. Horatio førte mig til Sophaen, og satte sig selv paa en Stol ved Siden. Han tog min Haand, og sagde besværet: "Elskelige Clara! ikke saaledes, ikke med denne stumme Fortvivlelse maae vi sørge over de lykkeligere Elskede, som naae Havnen førend vi; men med stille Taarer, med from Taalmodighed maae vi overgive os til denne Smerte, som kun tilhører Kjærligheden, og ikke blandes med Angst og Bitterhed, som saa mangen anden

af vore Sorger. Derfor pryde vi Graven med Blomster, for derved at antyde de Hølelser, som skulde besjæle os ved denne høitidelige Smerte." — Vinduesgardinet var aabent, Maanen skinnede og oplyste hele det lille Bærelse, dens Straaler faldt paa Blomsterne og paa Horatios Ansigt. Dens blaalige Lys i Forening med Lampens rødlig gule Skin og Blomsternes stærke Duft, gav den hele Omgivelse en besynderlig magist Charac-
teer, som tilligemed Horatios Ord gjorde et blidt Indtryk paa mig, saa jeg ikke kunde undlade at række ham Haanden, og sige: "Jeg kan ikke svare dem bedre end med nogle Linier af et Digt, der altid have forekommet mig meget sjønne:

„Blomster, under Alfes Dands,
 Vil jeg Dig ved Maanen plukke;
 Blomster ere mine Sukke,
 Let de forme sig til Krands." *)

"Og jeg" sagde han, "vil ogsaa bede Dem tillade, at jeg maa anføre Noget, som netop passer for denne Time, og som paa eengang er en Digter og en Apostel værdigt." Med disse Ord tog han en Bog frem, og medens jeg satte mig til mit sørgelige og dog sjønne Arbejde, oplæste han for mig med begejstret og rørt Stemme Dr. Mynsters Prædiken: "Om vore afbøde

*) Af Søtofts Ingeborg og Frithiof.

Bemær." Jeg inddraf begjærlig hvert af disse Ord, og aab-
 nede mit halvdøde Hjerter for den Trøst, der som en lægende
 Balsam berørte mit blødende Saar, og imidlertid dan-
 nede Krandsen og de smaa Blomsterknipper sig som af
 sig selv; og jeg vædede dem med Taarer, der vare milde
 og taalmaadige, som Horatio havde sagt. "Lad os nu
 gaae ned," sagde han, "og bringe den lille Isidore vort
 sidste Offer, og derpaa anbefale hende til ham som lo-
 vede de smaa Børn Himmeriges Rige." Vi gik ned i
 Salen, den var oplyst, og alle Husets Tjenestefolk havde
 forsamlet sig derinde. Vi pyntede den lille Isidore med
 Blomster; knælende lagde jeg Krandsen paa det sæle
 sorte Kistelaag, der skulde bedække min Yndling, og væ-
 dede det med mine Taarer. Derpaa kyskede Horatio og
 jeg hendes smaa blege Hænder, og endelig rivende mig
 med Magt fra denne paa eengang bittere og søde Afsted,
 fulgte jeg ham ud af Salen. Mariane, der med mange
 velmeente Ytringer havde holdt en Lovtale over min i
 Liv og Død trofaste Kjærlighed til den lille Ufdøde,
 kom ud efter os, og sagde, at hendes Frue var opstaaet,
 og ventede os i sit Værelse. Vi fandt Augusta bleg og
 forgrædt, men rolig. Horatio forstod ogsaa her at finde
 den Tone, som var den meest passende, og i stille hjer-
 telige Samtaler henglede Timerne, og de bedrøvede Sø-
 stre skiltes med kjærlige og lettede Hjerter, for at gaae
 til Hvile. Da jeg kom op i mine Værelser, var der

imidlertid foretaget en liden Omslytning. I mit Soveskammer var Isidores lille Seng borttagen, og en Commode henflyttet paa dens Sted. Over denne hængte et bekjendt engelsk Kobber med Underskrift: "An Angel carrying the Soul of a child to Heaven" — den kjæreste Gave der i dette Dieblik kunde gjøres mig, og jeg gjættede let, hvorfra den kom. Saamegen Opmærksomhed, saa stor Omsorg for mig, kunde ikke forjætte sin Virkning, og under søde Anelser svævede Sønnen velgjørende ned over mine forgrædte Dine.

Nogle stille, skjønne Uger fulgte paa denne Aften. Den Veemod, som bredte sit Slør over vort for Verdens Støi tillukkede Sørgehuus, forhøiede den Jnderlighed, som herskede i vor Aftencirkel, der som oftest kun bestod af Horatio og os to Søstre. Men neppe var den store Verdens Lust igjen trængt ind i vort Hjem, før Pandoras Æske atter aabnede sig. Mine gamle Forlegenheder og Sorger fik en betydelig Tilvæxt ved den mørke Sky, som nu næsten stedse fordunklede Horatios Pande, tiltrods for al den Selvbeherkselse og Verdens tone, hvormed han søgte at skjule den. Hans Besøg bleve sjældnere, og endnu ulykkeligere blev min Sindstemning ved at høre, at han, istedetfor efter sin første Plan at bosætte sig i sit Fædreland, havde ifinde først at reise til England til en Ven, for maaskee med denne at gjøre en endnu længere Reise. For at gjøre Ulykken

fuldkommen, kom nu Tante Polonius med ganske besynderlige Nyheder, som hun ret con amore fortalte, uagtet hun saae, hvor overordentlig de forstemte baade Augusta og mig. Hun vilde nemlig vide fra sikker Haand, at Horatio var forlovet i Frankrig med en elskværdig Enke, som han i mange Aar havde elsket, og som skulde møde ham i London. Jeg længtes nu blot efter at flye Kjøbenhavn, og var saa mismodig, at jeg ret glædede mig for hver Dag der gik af Mai Maaned, og bragte os nærmere til Juni, da efter Din Bestemmelse Cornelius skulde hente mig, og bringe mig til min Varnings kjære Hjem.

Saaledes stode Sagerne forleden Dag, da Onkel og Tante Polonius spiste til Middag hos os, tilligemed Laertes, Horatio og Bernard. Mellem disse to Sidste havde der i den senere Tid dannet sig en venskabelig Forbindelse; Horatio besøgte ofte vor gamle Ven, og jeg hørte med Fornøielse, at han havde indbudet ham til at tilbringe Sommeren paa hans Gods. Denne Middag var Horatio mere oprømt end han pleiede, og, som en Følge heraf, bortveeg ogsaa det forstemte Lune fra os Andre. Efter Bordet gik Laertes, og ikke saa snart var han ude af Døren, før den usalige Materie igjen kom paa Bane. Onkel tog ogsaa Deel deri, og fortalte en Begivenhed om en Sum Penge, Laertes paa een Aften havde tabt i Spil. — Horatio havde reist sig

og gik op og ned ad Gulvet; endelig begyndte han, med mere Iver og Kraft end nogensinde, at tage den Fraværendes Forsvar, og endte med at sige: "Hvad kan være uædlere og daarligere, end at aabne sit Dre for Bagtalelse og Dyringer, og det mod en Omgangsven, som i vor Kreds burde være sikker for slige Anfald? Hvor kan De troe noget Slet om et Menneske, som er os Alle bekjendt som ædel og udmærket? Jeg, som kun i eet Aar har kjendt ham, er saa sikker paa hans sande Character, at jeg turde ridderlig møde i Skranken, og forsøgte hans gode Sag. Og sæt endog, at alle de Smaahistorier vare sande, som vi af og til have hørt om ham, hvad bevise de da mere, end at han er ung og fyrig. Er det Synd at besidde disse Fortrin? Den som ikke har været Yngling, bliver aldrig Mand." — Min Svoger og Augusta toge nu ogsaa Laertes Parti, ja hvad som mere er, Tante Polonius med, og Onkel maatte nu ganske allene forsvare sig mod dem alle Tre, thi Horatio sagde intet Ord mere, men nærmede sig til mig, som sad ved Vinduet med mit Arbeide, og sagde sagte: "Lad Dem ikke forvirre af alt Dette, Frøken Clara! De lider ved disse Samtaler, det har jeg ofte bemærket; men lad mig sige Dem, at De har en Ven i Horatio, der ikke kunde medtage større Trøst i sin Landflygtighed end den, at have bidraget til Deres Lykke." — Tænk Dig min Daarlighed, kjære Tante!

Disse ædelmodige Uttringer forbittrede mig, og gave mig Mod til at svare: "De er i en fuldkommen Forvirring, hvad mine Følelser angaaer, det har jeg ofte bemærket. Jeg agter Laertes og har Tiltro til ham, ligesom De; men hans personlige Anliggender røre mig ikke, saalidt som mine Sindsbevægelser angaae ham." — Horatio saae taus og forundret paa mig. Jeg blev skamsfuld over den mig selv fremmede Maade, hvorpaa jeg havde svaret ham. Jeg vilde reise mig, og forlade min Plads; i min Forvirring væltede jeg det lille Bord, hvorved jeg sad, Horatio greb efter det, og i denne Forstyrrelse faldt hans Brevtaske ud af hans Brystslomme; den fløi langt hen ad Gulvet, sprang op, og et Portrait kom tilsynne i den. Lynsnar fløi Augusta hen for at tage den, Horatio kom hende i Forkjøbet, tog den hurtig op, og stak den til sig. "Hvorledes?" raabte Augusta: "De har et hemmeligt Gjemme i Deres Portefeuille, hvori der skjuler sig et Portrait! Det maa De vise os." Han vægrede sig standhaftig, og gik strax med Bernard. — Alt mit Blod standsede. Nu saae jeg, at Tante Polonius havde sagt sandt.

Min Søster og Svoger havde gjort Partie med hende og Onkel om at tage ud til Casfortis, og derpaa spise tilaften paa Onkels Lyststed paa Frederiksberg. Jeg havde samme Morgen været meget upasfelig, og allerede da undskyldte mig for at være med. — Hvor tilfreds var

jeg over at kunne blive hjemme! De førte strax bort, og jeg lukkede mig inde paa mit Værelse, hvor jeg ret overlod mig til al min Fortvivlelse. Med Eet faldt den Tanke mig ind: "Hvad vilde dog Tante Sophie sige, om hun saa mig saaledes? Hun som saa mangengang har advaret mig mod Lidenskabernes fordærlige Magt? hun som sendte mig bort fra sig i Verdens Tummel, paa det jeg der skulde prøves som Guldet i Ilden? Slet bestaaer jeg min Prøve! jeg kjender mig ikke selv mere." — Jeg skammede mig over min Hæstighed og Modløshed. — "Jeg vil ikke sidde allene i aften, overladende mig til mine unnyttige Sorger. Jeg vil gaae ud under Guds frie Himmel. Jeg vil besøge min Isidores Grav."

Jeg udførte strax min Beslutning, og vandrede med hurtige Skridt ud til Assistens Kirkegaarden, hvor jeg snart fandt den lille Grav, med sin spæde Blomsterflor. Den var lige ved Foden af et stort Marmormonument; paa dettes Trappetrin satte jeg mig, og vædede med hjertelige Taarer den Jord, som gjemte min lille Vndling. Endelig stræbte jeg at fatte mig, jeg saa mig omkring, Alting var stille, ingen Bind rørte sig; en lille Fugl klynkede i det nærstaaende Træ, som om ogsaa den var bedrøvet; ellers intet levende Væsen i Nærheden; kun Døde omgave mig; kun Grave, hvorhen jeg vendte mine Bine. "Ak," sagde jeg til mig selv, "alle

Disse, som Jorden gemmer, have sørget og lidt som jeg, og det er overstaaet. Hvormange Levende have ikke gaaet til og fra disse Grave med sønderrevne Hjertes! Hvormange Klager have ikke bevæget denne Luft, hvormange Taarer have ikke disse Træer seet flyde! og, o min Gud! hvad ere mine Lidelser mod dem, hvortil disse Steder vel ofte have været Vidne, og mod dem, som Jorden her skjuler! Jeg begræder her et Barn, som jeg ikke har kjøbt med Opoffrelser og Lidelser, men som kun levede til min Glæde; jeg fortvivler over en Mand, der aldrig har fornærmet eller bedraget mig, men kun trøstet og forskjønnnet mit Liv. Hvor er jeg utaknemmelig! jeg klager over den Tid, som er hengaaet i Kjærlighed og Lykke." — Jeg bad inderlig til Gud om Kraft — ikke til at overvinde min Kjærlighed, nei til at gemme den i mit Hjerte, men reen og hellig, uden Skinsyge og onde Lidenstaber, saa jeg maatte forædles ved denne skønne Erindring, og ikke spille mit Liv og min Ungdom i tomme Sværmerier. — Jeg blev roligere, jeg sagde til mig selv: "Om faa Dage forlader jeg jo Kjøbenhavn, og vender tilbage i min fjærlige Moders Arme; nu vil jeg ogsaa tage Mod til mig, og her paa denne Grav vil jeg nedlægge den Talsman, som meer end jeg selv har tænkt det, har styrket mig i mine daarlige Drømme. Dette Segl, som jeg trofast har baaret, vil jeg med Kapsel og Snor ned-

lægge her med mine kjæreste Forhaabninger." — Jeg tog det frem, og saae paa det. "Nei, ingen fremmed Haaud skal finde dig," sagde jeg: "I Isidores Grav skal du hvile! Naar jeg i Drømme seer min Yndling, skal hun bære dig." — Jeg tog en Blomsterstok, og gjorde med den en lille Nabning i Jorden mellem Blomsterne paa Isidores Grav. Jeg saae endnu engang paa den vingede Lyra, kyskede den med mange Taarer, lukkede Kapselen til, og bødte mig for at nedlægge den i Jorden, da i det Samme en stærk Haaud greb min udstrakte Arm, og rev mig Snoren ud af Haaenden. At see Horatio, see ham aabne Kapselen, og kaste sig for mine Fødder, var et Dieblifs Sag. Han omfavnede mine Knæe, græd, skjævede, og var ikke istand til at tale. — Hvad skal jeg sige mere? Vor Dagt var sluttet i Liv og Død. — Endelig reiste Horatio sig, og sagde: "O min Clara! paa hvilket Sted har Du dog skjænket mig Din Tro?" — "Alf," svarede jeg: "den lille Isidore har holdt Ord, hun lovede mig at komme tilbage til mig, hun har kaldet sine Venner til sit Hvilested, og har forenet dem her."

Bed Horatios Arm gik jeg nu ud af den Port, ad hvilken jeg var gaaet ind med saa tungt et Hjerte. Det var mig, som om jeg var gaaet ud fra Døden til et nyt og bedre Liv. Vi gik langsomt hjemad over Volden gjennem Rosenborg Have. Hvilken Vandring! Vi

gjennemgik med hinanden vort hele Samliv, fra det Dieblik vi første Gang saae hinanden. Horatio sagde mig, at han lige siden hiin Aften havde elsket mig, at jeg var hans første sande Kjærlighed; men at han troede og fandt det billigt, at jeg maatte foretrække den unge Lærtes, endskjøndt han af flere Grunde formodede, at der var Noget i mine Forhold, der modsatte sig mine Ønsker; at han havde besluttet at søge Trost i at være mig en Ven og en Støtte, og derpaa reise bort, til det kunde lykkes ham at beseire den Lidenskab, der trueede med at underkue ham; men at mit fortoruede Svar idag havde bragt ham til at vakle. Han var fulgt hjem med Bernard, og fra hans Vindue havde han seet mig gaae forbi. Dreven af en uimodstaelig Magt, havde han fulgt mig, seet mig gaae ind paa Kirkegaarden, og skjult sig bag det store Monument, ved hvis Fod jeg sad, og hvorfra han havde været Vidne til alle mine Bevægelser. — "Jeg greb i Flugten," sagde han, "den saligste Diebhed, det bedste Dieblik i mit Liv."

Da jeg i disse vore indbyrdes Bekjendelser kom til at omtale Brevtassen med Portraitet, tog han den taus frem, aabnede den med et veemodigt Smil, og forundret gjenkjendte jeg ved første Diekast Keiser Napoleons Billede. "Jeg troede," sagde han, "at dette Slags Portefeuilleer vare Selskabet bekjendte, at Augusta havde seet dette Portrait, og med sin sædvanlige Skalkagtighed

vilde heraf tage Anledning til at drille Bernard, og jeg vilde for ingen Priis saare den gamle Mand, hvor gjerne jeg i alle andre Tilfælde vil gjøre mig en Ære af at bære dette Billede." — Hver Tvivl var nu forsvunden, hver Smerte stillet. Vi vare nu i Rosenborg Have. Der var Musik. Vi gjenkjendte en Melodie af Weyse, og erindrede os hiin Scene i Kirken, da vore Dine første Gang mødtes, og, mere veltalende end Ord, tilstode vor Kjærlighed; Stjernerne, som begyndte at sees paa Himmelen, gjenkaldte os den natlige Kanefart, da vi første Gang vovede i Ord at lade hinanden ane den. "Hvor salig er Kjærlighed!" raabte Horatio: "kun den allene giver os Forsmag paa Evigheden, thi kun den lever paa eengang i det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende, som i eet saligt Dieblif. O min Clara! Denne Aften er det Eneste, der i hele mit Liv har ganste tilfredsstillet mit unøisomme Hjertes Fordringer. En glad Anelse greb mig paa Grændsen af mit Fædre: neland, men o Gud! hvem skulde have troet, at en saadan Priis der ventede den usfortrødne Vandrer?"

Det var alt silde, vi skyndte os at naae mit Hjem. Da jeg næste Dag vilde gaae ned til Augusta, følte jeg mig meget beklemt; jeg besluttede imidlertid selv at betroe hende hvad der var forefaldet. Hun sad ved Vinduet, jeg kunde see, hun havde grædt. Saasnart hun saae mig, rakte hun Haanden imod mig, og sagde:

"Jeg veed Altting, kjære Clara: Horatio har været her." Hun trak mig hen til sig, omfavnede mig, og sagde med det yndigste Udtryk: "Tro ikke, at mit svage Hjerte misunder Dig Din Lykke! Nei, jeg vil ikke forgjæves have lært at kjende den første af alle Mænd og Dig, Du englerene, Du lykkelige Barn af Tante Sophie! Tilgiv mig, at jeg ikke kan være som Du! tilgiv mig det for Isidores Skyld." Med søsterlige, varme Taa:rer omfavnede vi hinanden, og jeg tænkte: Nu har Isidore igjen holdt sit Ord.

Endnu Eet stod tilbage: Et Par Dage efter sagde Augusta mig, at uagtet jeg havde ønsket at holde Horatios og min Forbindelse hemmelig, indtil jeg havde Dit Samtykke, havde hun dog troet at burde underrette Laertes derom, og at han fortvivlede over denne Efter:retning, og havde ifinde, pludselig at forlade Alt og reise bort. Denne Tidende smertede mig inderligt. Jeg spurgte mig selv: hvorledes vilde Tante Sophie handle i mit Sted? Som en Følge af disse mine Betragtninger lod jeg Laertes bede om en Samtale. Han kom til mig, og jeg anvendte al Sandhedens og Benskabets Magt, for at bringe ham tilbage til Fornuft og Rolighed. Horatio traadte ind, han tog Laertes Haand, og sagde: Tilgiv mig, min ædle Medbeiler! tilgiv mig en Lykke, som jeg altid tænkte, at De fortjente. Vær vis paa, at jeg har lidt meget for Deres Skyld, og tilgiv mig.

som sagt, min Lykke, ligesom jeg i mangen bitter Time tilgav Dem Deres Fortrin." Laertes var meget bevæget. "Ja," svarede han, "jeg vil stræbe at gjøre mig værdig til Deres Mening om mig. Jeg gaaer for at berolige min gamle, bekymrede Fader, og sige ham, at det er Clara som fører mig tilbage til Fornuften og til ham."

Saaledes ende da nu mit Hjertes og mine Forholds Dissonanser med en beroligende, harmonisk Accord. Og nu hige alle mine Ønsker og Længsler til Dig. Jeg maatte undervette Dig om Alting, paa det jeg med et fuldkommen let Sind maatte kunne tiltræde min Hjemreise. Jeg ønsker at tilbringe en Maanedstid allene hos Dig, inden Horatio kommer med Augusta og Osrick. Send Cornelius, jo før jo heller, efter mig, thi fra nu af tæller jeg Timerne til jeg skal see Dig, og høre Dig kalde mig

Din Clara.

T r e d i e D e e l :

Catastrophe.

Første Brev:

Fra Laertes til den flyvende Post.

Kjøbenhavn den 20 Mai 1827.

Tak for sidst, kjære Flyvepost, gode lille vingede Dreng, som, fri for alt Philistervæsen, modtager Bud fra Elskende, fra Secretairer, fra Gaden, fra China, fra Naanen o. s. v. *) Hils Din Redacteur, og tak ham hjerteligt fra den stakkels Laertes, der rigtignok spiller de utaknemmelige Roller af Confident og ulykkelig Elsker i Flyveposten, men som deeuagtet har modtaget en stor Trøst og Beroligelse af dette Skriftemaal fra hans fordums tilbedede, aldrig forglemte Clara. Jeg kan ikke for Diebliffet forklare mig nærmere; men leve Flyveposten, som ikke lod sig skræmme af de sig ennuyerende Guldmægtige og Spekhøkere, **) der finde mere Sjæle:

*) Allusion paa adskillige Artikler i den flyvende Post.

Udg. Anm.

**) Allusion paa nogle i den flyvende Post (1827, Nr. 21) optagne Breve fra Abonnenter, som af forskellige Grunde beklagede sig over den nærværende Novelles Indrykkelse i Bladet.

Udg. Anm.

føde ved at betragte et Slagsmaal paa Gaden end ved de interessanteste af alle Phænomener, dem som foregaae i et menneskeligt Dyrst, fremfor Alt (synes mig og vel de Fleste som give sig af med at være Mænd) i et elst, værdigt Pigehjerte.

Men dette var nu kun Indledning, der efter Skik og Brug slet ikke vedkommer den egentlige Text. Kjære Glyvepost! Min Fætter Lieutenanten og jeg, vi tage os den Frihed, paanye at anraabe Din Hjelp og Bistand mod Philistetiet, mod hvilket ogsaa vi stride som Løver, og vilde gjerne fratrive denne Hydra den smukke Lydia, om det maatte lykkes os, thi det seer misligt ud for os. Jeg er for en fjorten Dags Tid siden ankommen her til Byen fra Landet; vore Modstandere, den poloniske Familie, vare her alt i Forveien, og min Fætter farer Landet om paa sin Ganger som en Hvirvelvind, i hvad Verinde skal Du strax erfare. Og vi kunne Alle med hinanden sige: "*Nous avons fait, Monsieur, une belle campagne,*" eller "vi have vel reist, Herre," for ved denne sørgelige Leilighed at tage vor Tilflugt til de største Comedie-Digtere baade paa Dansk og Fransk. Glyvepostens Læsere kunne ikke lide Vidtløftighed, og jeg derimod, jeg finder største Behag deri, naar jeg er i slet Humeur; den forekommer mig som en Rok der suurrer, som en Bæk der løber, og dæmper ved sin eensformige Lyd den indre Uro. Jeg kunde skrive en heel

Bog herom, men for denne Gang vil jeg nu indskrænke mig til at tale om min Fætter og hans Kjærlighedshistorie.

Du maa vide, kjære Flyvepost, at denne Fætter, skjøndt han ved sin Indtrædelse i Amors Rige bar sig noget forkeert ad, dog er Intet mindre end en vindig Person; det er tvertimod en meget standhaftig, rask og bestemt Mand. Saasnart han af Dine Blade og mine Breve havde erfaret Stemningen i det poloniske Huus, tog han mig i Ced som sin aarvaagne Patrouille, og satte mig Stævne her i Byen til Begyndelsen af April. Jeg har i min Tjeneste et Menneske der fortjente at have været Kammertjener hos Lovelace, Chevalier de Faublas eller nogen anden saadan i Intriguens Rige berømt Helt, istedenfor at være min ringe Opvarter. Dette store Talent har paa en uskyldig Maade erfaret Alt hvad der foregik baade her og hisset, det er at sige: baade i det poloniske Huus her og i Præstegaarden hisset.

I det første var Alting stille, ja Hr. Polonius var og er meer end stille; han er endnu ganske forbløffet over den ungdommelige Hidsighed, der forførte ham til paa hans gamle Dage at begaae den Daarlighed, offentlig at lade trykke sin Søsterdatters fortrolige Brev, som han deels havde glemt, deels aldrig forstaaet. Denne Synd faaer han af sin Kone paa sin Tallerken ved hvert Maaltid; hver Aften udgjør den Texten til Sparlagensprækenen. Hertil kommer hans Uro over hvad

Elara, som han virkelig har kjær, og Horatio, som han ærer og frygter, ville sige, naar de i denne Sommer komme tilbage fra England, hvor de have været i et heelt Aar. Derover har han faaet et saadant Had til den flyvende Post, at alt Flyvende er blevet ham en Affky. Han har affkaffet sine Duer, han har under sin Kones Graværelse ladet hendes Canariesugl døe af Sult, han spytter ad Flyvepelse, han bruger ikke engang mere det Ord flyve, men siger i det Sted om Fuglene, at de svæve. Hertil kommer, at han savner sin Lydia, som kjærligt pleiede ham, og læste for ham i Aviserne hvert Ord fra først til sidst, saa han ofte har skjændt paa sin Kone for hendes Idee at sende Lydia bort. Den Brudgom, han havde bestemt hende, var imidlertid en daglig Gæst i Huset. Denne Brudgom er hvad Hoffmann kalder Don Ottavio i Don Juan: "ein zucker süßes gelecktes Männlein," der seer ud som han var opfødt med Theevand og Trækvind, og taler som han var opdragen ved et Udtog af et Conversationslexicon. — Imidlertid skulde nu Confirmation, Bryllup, Confirmationskjole, Brudekjole, Udstyr, Altting være færdigt paa eengang. Fru Polonius havde travlt, og var ærgerlig over at de, som hun udtrykte sig, "vare af flette Mennecker satte i den Nødvendighed, at maatte bortgifte et saadant Barn."

I Præstegaarden saae det imidlertid anderledes ud, end Fru Polonius tænkte. Hun havde betroet Lydia til et Par aldrende Præstefolk, som ingen Børn havde. Være Kloster gives ikke i vore Tider end det, hvori hun havde indmuret sin ulykkelige Datter. Fire Timer i Nad maatte det stakkels Pigebarn hver Dag læse med Præsten hvad han kaldte Religion, men som var nær mere Bandet end Himlen, og gif uden alt Spor forbi Lydias Dren. Mere kraftige derimod vare de moralske Betragtninger, de haarde Vebreidelser, hvormed han hvert Dieblif foreholdt den stakkels Pige den utaknemmelige Ulydighed, hvormed hun forkortede sine Forældres Dage. I de lange Aftener, naar han i den dunkle, forrøgede Dagligstue satte sig i Kaffelovns Krogen med sin Tobakspibe, og Madammen ved en lille Tællepraas med sin Nok, begge saa taus at man ikke hørte andet end Nokkens Snurren, ikke saae andet end Tobakssfyerne, var den til ganske Andet vante Lydia særdig at fortvivle. Saavidt gif Alting efter Fru Polonius Beregning; men hvad hun ikke havde beregnet, var den i Nærheden liggende Herregaard og dens unge Verden, af hvilken en Junker og en Frøken, begge, lige som Lydia, forgik af Kjedsomhed, hvorved det hændte at den Første forelskede sig i hende, og den Anden med Henrykkelse fandt i denne smukke kjøbenhavnske Pige en jævnnaarig Venninde og Fortrolig. Elskeren gjorde ingen Lykke hos Lydia, men

Beninden destomere, og denne unge Dame var nu for Fru Polonius moderlige Hensigter hvad en Flok Høns i en Blomsterhave. Alle Romaner, paa Tydsk og paa Dansk, som pryde Læseselskaber og Leiebibliotheker i ti Miles Omkreds, spøge i Frøken Hedevids Hjerne, og hendes hæftige Forestillinger om ikke at give efter for tyranniske Forældres Villie, vilde maaskee fundet lettere Indgang hos Lydia, naar Omkvædet ei havde været, at blive hendes elskede Søster og hørte hendes Broders sværmeriske Lidenskab. Disse Yttringer, der med Kjærtegn, Taarer og Knæfald daglig bestormede den ulykkelige Lydia, vare dobbelt paafaldende i Nærheden af Broderen, der langt fra alt Sværmeri, ganske er en Landjunker, en rødmosset Jæger, der behandlede Lydia paa en meget fri Maade, slyngede sin Arm om hendes Liv, tilsvøer hende sin Kjærlighed med Soldater:Eder, og udgjorde hendes Forsærdelse i ligesaa høi Grad, som den hende bestemte Brudgom med hans hyppige og søde Breve var hende modbydelig.

Min Fætter var imidlertid ankommen. Jeg havde lagt min Plan, og forsynet med Anbefalinger til det omtalte haabefulde Søskendepars Fader, Godseieren, reiste vi ud til Herregaarden, og bleve uden Vanskelighed Dagen efter presenterede i Præstens Huus. Det var heller ikke svært for os at faae Lydia itale, og ligesaa let var det ogsaa at mærke, at denne gode, uforstilte

Piges Sjæl var sønderreven af stridende Følelser, nemlig Tilbøielighed for min Fætter, og Samvittighedsangst for at feile mod sine Pligter som Datter. Min Fætter bønfuldt hende om at være fast i at afflaae den forhadte Brudgom, og tillade ham at udfordre denne, og nøde ham til at træde tilbage. Men disse Forslag ængstede hende, og det var umuligt at gjøre nogensomhelst Aftale med hende. Hun var aldeles nedslagen og raadvild; kun med Frøken Hedevig syntes hun at have Mæle og Bøvær, og jo nærmere Confirmations- og Forlovelsesdagen kom, jo Mere syntes de to Piger at have at aftale.

Først Dagen i Forveien ankom Herr og Fru Polonius tilligemed den tilkommende Svigersøn. Min Fætter og jeg aftalte at vove et afgjørende Slag. Vi indfandt os i Kirken, og tiltrods for sine egne Ord saae Ferdinand (saaledes hedder han) sin Lydia "staae paa Kirkegulvet, som et Confirmationsbarn," og tage sig ud mellem Bønderbørnene, der Naturen troe, blive confirmerede i den tidligste Ungdom, som et stort Piletræ tager sig ud i et Ellekrat. Da Høitideligheden var forbi, steg Lydia med sine Forældre og Præstekonen ind i Fru Polonius Wiernovogn, for at komme standsomt de faa Skridt fra Kirken hen til Præstegaarden. Min Fætter og jeg greb nu den pyntede Brudgom i Flugten, og Ferdinand sagde til ham: "Min Herre, jeg er Lieu-

tenant Den og Den; jeg veed ikke, om De er underrettet om, at det er mig som med en maaskee alt for stor Offentlighed har sriet til Frøken Lydia?" — "Jo," svarede den zitrige Mand: "jeg har den Ære, ... jeg veed det" — og fattende sig, det bedste han kunde, tilføiede han: "Det var ikke smukt af Dem, Hr. Lieutenant, at prostituere en agtværdig Familie og et ubesindigt Pigebarn. Jeg har nu sat mig ud over den Ting og vil" ... Ferdinand afbrød ham: "Dersom Familien er prostitueret, er det ikke min Skyld, men herom er nu ikke Taler. Jeg elsker Pigen og taaler ikke at man uden videre tager hende fra mig, især da jeg har Grund til at troe, at hun mod sin Villie giver Dem sin Haand. Jeg veed, Deres Forlovelse skal finde Sted idag, og Brylluppet om otte Dage, men fra Forlovelse til Bryllup er desuagtet et stort Spring, og jeg beder Dem herved behage at møde mig imorgen tidlig paa Liv og Død ved det øde Skovhuus, for at lade Vaabnene dømme os mellem. Den Stærkeres Ret er jo den, hvoraf man har betjent sig i hele denne Sag." — Gid jeg formaaede her at aftegne det Ansigt, den pæne Mand gjorde! Han mumlede nogle Ord, som Ingen af os forstod. Ferdinand vedblev: "Jeg veed vel, at De er ikke egentlig Militair, og kan aflaae at møde mig, men De veed selv, at Deres Fremtids Lykke er afhængig af Deres Onkel, at han er en udmærket brav Militair; og

hvad hans Mening i denne Sag vil være, det har han tilstrækkelig viist ved sine egne Handlinger." — Jeg traadte nu frem som Fredsmægler, og det blev afgjort, at Brudgommen selv skulde indføre os hos Lydia og hendes Forældre, og bestemt forlange, at hun i Alles Nærværelse skulde erklære, at hun godvillig gav ham sit Ja. Jeg kunde neppe bare mig for Latter, da vi, med denne Brudgom (som jeg for Korthedens Skyld vil kalde Ottavio) imellem os, traadte ind i Stuen hos Præstens og til Hr. og Fru Polonius. De uveirsvangre Blikke, som denne sidste alt i Kirken havde sendt os, traf os nu som Lynild. Jeg tog Ordet, og saa høitideligt og befredent som muligt undskyldte jeg vor Paatrængenhed, og sagde, at Hr. Ottavio og min Fætter, der begge havde beilet til Frøken Lydia, ønskede, som nødvendigt for Begges Nøilighed, at hun i sine Forældres og Præstefolkenes Nærværelse vilde erklære, at hun af egen fri Villie valgte Hr. Ottavio til sin Egtemand. Med vrede Blikke vendte Forældrene sig til Ottavio, han rømmede sig, gneed Hænderne, bukkede dybt, og sagde: "Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, men jeg tænker virkelig alt for reelt til at ville at Frøkenen skulde tvinges til at blive min Kone, og troer mig ogsaa forvisset om, at min Kjerlighed og mine mange Breve ikke havde været uden Virkning" Fru Polonius afbrød ham, og sagde: "Hvor bliver ogsaa Lydia af?" Hun vilde

ile ud af Bærelset, Præstekonen holdt hende velvilligt tilbage, og sagde: "Jeg skal nok hente hende; hun bad om at maatte fatte sig lidt i Cenrum, det var jo ganske billigt; nu skal jeg paa Diebliffet komme med hende." Hun gik, og blev temmelig længe borte; endelig kom hun tilbage igjennem en anden Dør, som hun lod staae aaben, og sagde fornøiet: "Jeg gaaer op og ned, og leder efter Frøken Lydia, og saa sidder hun her i Haveskuen." Vi gik Alle derind. Midt i Stuen var dækket et ziirligt, med Blomster prydet Bord; i en Krog sad Lydia i al sin Confirmationspynt, med sit Shawl kastet over Hovedet, saa det ganske bedækkede hendes Ansigt, og hængte langt ned til Gulvet. Min Fætter nærmede sig beskedent, og sagde inderlig bevæget: "Kjære Lydia! De veed, jeg elsker Dem, og skjøndt jeg herved erklærer, at De aldrig har givet mig mindste Tegn paa Gjenkjærlighed, kan jeg ikke berolige mig eller forlade Dem, førend De her i Deres Forældres og disse øvrige Personers Nærværelse har erklæret, om De uden Tvang, med et frit og fornøiet Sind, giver Hr. Ottavio Deres Haand. Jeg besværges Dem i Sandhedens Navn, ved Alle hvad der er helligt, ikke at nægte ham og mig denne Erklæring." Intet Ord, ikke mindste Tegn forraadte at Lydia hørte hvad han sagde. Nu stod Herr Ottavio frem, og sagde: "Frøken! jeg troer at forklare denne Tausshed til min Fordeel. Behag at bære mig med at

tilstaae Deres Kjærlighed til mig, som mine brændende Blikke og Breve visseelig mene at have fortjent." Da Lydia endnu Intet svarede, fløi Fru Polonius hen til hende og rev Shawlet fra hendes Hoved og — O Forfærdelse! — Ikke Lydia, men Frøken Hedevig's yngste Broder, en vild Dreng paa en tretten, fjorten Aar, sprang med høit Hurraffrig i Beiret, og med høie Spring og umaadelig Latter foer han om i Stuen, løb mod Bordet, saa Glas og Blomster fløi klingrende sammen, og under denne Cavalcade rev han den smukke Silkekjole og al øvrige Herlighed af, kastede det paa Gulvet, sprang over det, og ud gjennem Havedøren, i det han raabte: "Frøken Lydia kan De længe lede efter."

Vi stode Alle som forstenede. Fru Polonius og Præstefonen havde allerede løbet Huset rundt, og kom aandeløse tilbage, skrigende: "Lydia er borte, hun er intet Sted at finde." Vi løb nu Alle hver sin Wei og kom tilbage med uforrettet Sag. Det var, som om den sælleds Sorg havde bragt vort indbyrdes Fiendskab til at tie. Til Herregaarden var naturligviis vor første Gang. Den ældste Junker og Frøkenen vare taget til næste By for at besøge deres Tante, men man ventede dem hjem inden Aften. Af den yngste Uglspil var intet Andet at bringe ud, end at Omklædningen var et Spøg, som hans Søster havde foreslaaet ham, og aftalt med ham for flere Dage siden. Mod Aften kom Hedevig

og den ældste Broder tilbage. De vidste af Intet. Herdevig sagde, at hun efter Kirken havde besøgt Lydia paa hendes Bærelse, havde hjulpet hende at klæde sig om i en huusligere Dragt, og var strax derpaa fjørt til Byen. De anstillede dem meget forstrækkede over Lydias Udebliven. Om Aftenen gik jeg atter til Præstegaarden. Hr. Ottavio tog mig til Side, og sagde: "Det synes virkelig, som om min Brud er løbet bort!" — "Ja, det lader saaledes!" — "Kan nu," vedblev han, "enten min Onkel eller Nogen fortænke mig deri, om jeg giver Hr. Polonius sit Ord tilbage?" — "Nei," raabte jeg glad, "det gjør De vel i." — "Ja," sagde han, "jeg siger det til Dem som er et cultiveret Menneske, thi med ingen Anden her vil jeg have at bestille, og jeg vil helst skriftlig afgjøre denne Sag, saa er jeg fri for al Uleilighed, baade med den Ene og den Anden." Og virkelig kom hans Tjener en Timestid efter, og bragte Hr. Polonius en Seddel med en formelig Afstaaelse fra alle Fordringer paa hans Datter, og med den Bæsked at han stod færdig til at reise hjem til Kjøbenhavn. Efter nogle Dage reiste ogsaa Hr. og Fru Polonius, efter forgjæves at have anstillet Forsøg paa at finde Lydia. Min Fætter og jeg gennemstreifede Eggen endnu nogen Tid, uden videre Nytte. Det syntes, som om denne Pige var, lig Iphigenia, borttagen af Gudinden Diana; men istedenfor hun dengang havde substitueret en

hvid Hind, synes hun denne Gang at have gjækket os med at sætte i vor Prindsesses Sted en ung Gedebuk.

Endelig faldt det mig ind, at Lydia maaskee havde skjult sig her i Kjøbenhavn. Ferdinand derimod syntes, at en Anelse sagde ham det Modsatte. Vi skiltes derfor ad, han vedblev at reise Landet rundt, jeg tog hertil, og har nu i fjorten Dage forgjæves anvendt alle mig mulige Midler, for at komme paa Spor efter den Forsvundne. Fra min Fætter har jeg Intet hørt; fra det poloniske Huus derimod, ved Hjælp af min ovenomtalte Espion, de gruelligste Ting, som jeg er langt fra at sætte Lid til. Imidlertid veed jeg intet bedre Raad, end at betro vor Sag i Flyvepostens Hænder, og haaber at dens Blade, som flyve saa vidt omkring, skule bringe disse Linier for Lydias Dine, og i dette Haab besværges jeg denne unge Dame (ligesom fordem min Fætter gjorde) at give mig, som hendes oprigtige og tause Ven, Efterretning om sit Opholdsted. Skulde der endog saa — som jeg er langt fra at tænke — være noget Sandt i de Nyheder jeg har modtaget fra hendes Forældres Huus, saa beder jeg hende, dog ikke forsmaa en Vens Deeltagelse, og desuden betænke at hendes Fætter Horatio hver Dag kan ventes hertil; at jeg lover, dersom hun ønsker det, strax at give ham og hans Frue Efterretning om deres altid kjære Lydia, der ikke i noget Tilfælde vil mangle Støtte og Tilflugt hos disse Venner,

og at hun i alle Omstændigheder skal finde en beredvillig
og broderlig Ven i

Laertes.

Andet Brev:

Fra Lieutenanten til Redactionen af den flyvende Post.

Kjøbenhavn den 14 Juli 1827.

Min Herre!

Dersom De undertiden har ladet Deres Tanker
dvæle ved Lydias Elsker, der i Winter tog sin Tilflugt
til Dem og Deres Blad, da maa jeg befrygte, at De
fortryder at have bæret hans Anliggender med at frem-
lægge dem for Deres Læseses Sine, og at De vil holde
ham for utaknemmelig, naar han bekjender, allerede for
sex Uger siden at have været istand til at underrette Dem
om Udfaldet af sine simple Begivenheder, den eneste
Maade hvorpaa han formaaer at vise sin Erkjendtlighed
mod Dem, saavelsom mod de af Deres Læsere, som
have forundet ham Deeltagelse. Denne Gjæld beder jeg
nu om Tilslidelse til at betale. Dog troer jeg det ikke
upassende, først at forudstikke følgende Betragtninger.

Jeg veed, at de ubetydelige Begivenheder, som
i dette Blad i nogle faa Breve ere komne for Lyset,

holdes af de Fleste for en Roman. I Sandhed! der som det var en Roman, da maatte man medrette kalde den slet. Nei disse Blades eneste Fortrin er den Sandhed som — efter min Mening — lyser ud af dem. Og ubegribeligt er det mig, hvor Nogen s. Ex. i Claras Skriftemaal kan miskjende et qvindeligt Hjertes Udgydelse for en fortrolig Veninde. Hvo vilde vel opdigte med denne Simpleshed, udtrykke sig i opdigtede Anliggender med denne Sandhed, blande en Roman med disse huuslige Details, som ikke kunne Andet end kjede enhver Uvedkommende? — Vist er det, at dette Skriftemaal er høist uskikket til at gjøres offentligt, og ligesaa vist, at den der har skrevet det, langt fra at ønske eller formode noget Saadant, har skriftet sit eget Hjertes Historie. Forunderligt maa det rigtig nok synes Enhver, at mange af de Personer, som forekomme i disse Breve, opholde sig her i Byen, leve i Selskabet, vise sig jevnlig paa offentlige Steder, og at dog overmaade faa Mennesker drømme om at de kjende dem fra Andet end disse Blade. Ikke uden Grund vovede jeg derfor i mit første Brev at sige: "at jeg troede mit Slør som Anonym uigennemtrængeligt." Et lille Ord, en ubetydelig Omstændighed er Nøglen til den hele Hemmelighed, og saa fortræffelig en Diplomat er min Fætter Laertes, som først udsandt denne, at De selv, Hr. Redacteur, uagtet De har havt de virkelige Navne for Dine, dog uden

denne Nøgle ikke fuldkommen kan læse vor Chiffreskrift. Og nu begynder jeg min Fortælling, hvor min Ven og Fætter slap den.

J tre Uger søgte jeg min forsvundne Lydia med en Uro, en Jver, som Enhver kan forestille sig; hvert Spor var forsvundet. Endelig erindrede jeg mig, at min Fætter og jeg, under vort Ophold paa Herregaarden, havde i Haven fundet et Brev fra Frøken Hedevig til Lydia. Vi læste det, loe af den høitrvænde Stil, og jeg tog det til mig, for at levere Lydia det tilbage, hvilket jeg dog siden forglemte. Da det nu ofte hænder, at man i urolige Timer søger i Alting et Hvilepunkt for sine omsvævende Tanker, faldt det mig ogsaa ind, i dette Brev at lede efter en mulig Oplysning. Og virkelig! jeg troede at opdage et Spor i følgende Ord:

”Madame Rosen, fra nærmeste Kjøbstad, var her i Formiddags i samme Verinde som sidst, nemlig for at bede Moder recommandere hende en Sypige, der kunde hjælpe hende med hendes Datters overdreven galante Udstyr. Jeg tænkte paa, hvor godt Du kan lide den Kone, som jeg ikke kan udstaae, hvordan Du ønskede at Du var i den Sypiges Sted, som hun skulde have. Det var ogsaa et ubesindigt Dnske. Du kunde ville begrave Dig i hendes Eremitbolig, hvor aldrig noget Menneske kommer, især nu da Svigersønnen er bortreist, som er saa jaloux! Nei min elskede Lydia, Du skal lyse som en

Sol i min Broders prægtige Ridderfal! Du skal blomstre som en Rose" o. s. v., o. s. v.

Madame Rosen i næste By! en Dame, hos hvem intet Menneſke kommer! ſom Lydia godt kunde lide! . . . Var det ikke muligt? . . . I næſte Dieblif ſad jeg paa min Hest og galopperede til Byen, hvor jeg endelig fik opſpurgt Madame Roſens udenfor Byen beliggende, lille, venlige Huus. Efter at jeg længe havde banket, kom endelig et ungt Fruentimmer, og lukkede mig ind, med de Ord: at hendes Moder ikke var hjemme. Jeg nævnedes mit Navn, og ſpurgte, om Lydia ikke opholdt ſig der i Huſet, og min Urolighed, min Kummer maa have talt min Sag hos den godmodige Jomfru Roſen; hun be-
 tragtede mig tauſ, lod til at betænke ſig, og ſagde derpaa: "Vil De vente her et Dieblif." Hun forlod mig, kom ſtrax tilbage, bad mig følge ſig, og førte mig gjennem en Gang, over Gaarden, opad en Trappe, til et afſides Værelſe, hvis Dør hun aabnede, og gik bort. Med bankende Hjerter traadte jeg ind, og med Et ſtod Lydia for mig, ganſke ſom jeg første Gang ſaae hende, i et broget Shawl, med et lidet Børn paa Armen. Hun rakte mig Haanden, braſt i Graad, og ſagde: "Jeg takker Dem! De opſøger mig ſtakkels forladte, forſkudte Børn." — Det varede nogle Minuter, inden vi paa begge Sider kunde fatte os. Endelig ſpurgte jeg: "Hvem tilhører dette Børn?" — "Mig," ſvarede hun. — Det

var, som om en Dolk foer gjennem mit Bryst. — Hun vedblev rolig: ”Det har Ingen i Verden uden mig; det er forladt som jeg; det faldt i mine Hænder; jeg veed ikke, hvem det tilhører.” — Jeg aandede igjen, og nu fortalte hun, hvad jeg forgjæves vilde ønske at kunne gjengive med den rørende Naivitet, hvormed det lød fra hendes Læber. — Længe, sagde hun, havde Frøken Hedevis villet overtale hende til at flygte og skjule sig hos en Tante, som denne havde i Kjøbstaden, og hvis Deeltagelse for Lydia hun altid omtalte. Efter Confirmationen kom hun op til Lydia paa hendes Kammer, og sagde at Bognen holdt særdig ved Enden af Haven, for at bringe dem begge til denne Dame, der vilde modtage Lydia med aabne Arme. Den stakkels Pige, omspændt af Angst over den tvungne Forlovelse, som hendes Forældre nu samme Middag vilde helligholde, raadvild, sønderreven af stridende Følelser, lod sig næsten bortføre af Frøken Hedevis, satte sig hos hende i Bognen, og foer afsted, inden hun ret kom til at besinde sig. Ved Indgangen til Skoven holdt Bognen, og den haabefulde ældste Junker sprang op i den, hvorpaa Reisen fortsattes. Men underveis begyndte nu disse Søskende at bestorme Lydia med Bønner og Trudsel, for at formaae hende til strax at forlove sig med Junkeren. De paastode at have deres Forældres Samtykke til Alt hvad de foretog i denne Sag, at Alting var aftalt med

Tanten, og en Præst tilrede, for endnu samme Aften at forene det unge Par. Lydia vægrede sig standhaftig, det kom til Trætte og et formeligt Venskabsbrud, der endtes med at Lydia steg ud af Vognen, og blev uden Betænkning forladt af de Andre.

Den stakkels Dige befandt sig nu ganske ene, løstreven fra Frænder og Venner, under Guds frie Himmel, uden Hjem og Tilflugt. Med sin lille Bylt under Armen, ilte hun gennem Skoven, og satte sig træt og bedrøvet paa en Træstub ved Landeveien, paa et Sted hvor flere Veie stødte sammen, uvis om hvilken af disse hun skulde følge. Tilbage til sine Forældre vovede hun ikke at gaae. Naturligen faldt hendes Tanker paa denne Madame Rosen, det saa ofte havde været en Gjenstand for hendes og Hedevigs Samtaler. Hun ansaae det som en god Indskydelse, at hun skulde tage sin Tilflugt til denne retskafne og fromme Kone, der ofte havde viist hende Opmærksomhed. Medens hun bestyrkede sig i dette Forsæt, hørte hun bagved sig et affhyeligt Skrig, følte sig greben i Armen, og idet hun dreiede Hovedet, mødte hendes forskædede Dine et sælt fordreiet Ansigt, der med et vanvittigt Smil stirrede paa hende, og sagde: "Jeg kjender Jer godt, Frue! jeg saae Jer nok, da I steg ud af Vognen. — Der har I Eders Unge! jeg troede, det var mit Barn, for saadan laae det i Buggen dengang.... hu! hu!.... Jeg har lovet Hesten

Barnet, for han skal bringe min Kjæreste igjen, som han har taget, men jeg tør ikke! for jeg troer, de ere efter mig, de.... Du veed nok; Tag Dig iagt! Lad der ikke komme Blod i Grøften! Det er haardt at saae sit Hoved hugget af, som de have gjort ved mig, og gaae saadan som jeg gaaer. Jeg har sat det fast, saa godt jeg kunde; hu! hu!"... Under denne Replik, hvorved Lydia troede at forgaae af Skræk, lagde den vantro Pige et i et Buggeteppe indsvøbt lidet Barn ned paa Jorden, og foer hylende ind i Skoven. — Lydia løftede det hurtigt op, og løb af alle Kræfter hen ad Landeveien, glad oder at redde det. Det græd. Hun løsne-ede Teppeet, og betragtede Barnet. Det var et ganske spædt, ualmindelig deiligt Barn. Den arme Pige vædede det med sine Taarer, og var nærved at forgaae af Angst og Raadvildhed. Natten nærmede sig. Hun skjælvede for igjen at møde den Vanvittige. Hun anraabte alle Himlens gode Magter, tog endelig Mod til sig, og besluttede at udføre sit Forsæt, og søge Tilflugt hos Madame Rosen, hvilket rigtig nok i denne nye, uskyl- digste og dog mistænkeligste af al Ledfagelse blev dobbelt vanskeligt. Først sildig om Aftenen naaede hun den ønskede Havn, hvor hun fandt den Tilro og gode Mod- tagelse som hun havde haabet. Man inrømmede hende et affides Værelse, og besluttede, indtil man efter nær- mere Overlæg havde taget sine Forholdsregler, at holde

hendes Nærværelse hemmelig for Alle, undtagen for en tro, gammel Pige, som udgjorde Huset's hele Personal af Tjenestefolk.

Efter saa Dages Forløb besluttede Madame Rosen i Forening med Lydia at underrette dennes Forældre om det Foresaldne. Brevet var allerede flere Dage gammelt, da Herr og Fru Polonius ved deres Hjemkomst til Kjøbenhavn foresandt det, og i den første Hede svarede, at de aldrig mere vilde høre tale om en Datter der paa sin Confirmationsdag var flygtet fra sine Forældre, og med et Barn paa Armen var ankommen hos fremmede Folk. —

Da den stakkels Lydia kom til dette Sted i sin Fortælling, overlod hun sig til den hæftigste Smerte. Jeg trøstede hende med den Overbeviisning, jeg virkelig havde, at dette haarde Skridt af hendes Forældre ikke var saa alvorligt meent, at hun var især sin Fader inderlig kjær, trods Alt hvad der var foregaaet; det viste hans Smerte, hvortil jeg var Vidne den Dag hun forsvandt. Men hvad jeg her opbyggede, nedbrød jeg uafvidende ved at omtale den Mafferade som den halvorne Junker ved denne Leilighed tillod sig. Næsten fortvilet udbrød Lydia: "Gud er det muligt! Nei, nu kan mine Forældre aldrig tilgive mig! Hvilket affyldigt Spøg! hvilket rasende Paasund af den sæle Hedevig! Har De kunnet tiltroe mig Saadant? Og er dog saa god at op:

søge mig?" — Min Lydias skønne, rene Sjæl henrev mig ganske; hendes Forsikkring, aldrig at ville forlade sin lille Pleiebatter, uden i det Tilfælde at hun kunde overgive dette Barn til dets egne Paarørende, forøgede min Agtelse for hende. "Lad os være dette forladte Barns Fader og Moder," sagde jeg: "giv mig Deres Haand, elskede Lydia, og lad os som Ægtefolk fremstille os for Deres Forældre, og saaledes binde Munder paa al Bagvaskelse, ende hver for Dem fornærmende Misstanke!" — Lydia var rørt, hun tilstod at hun elskede mig, men afsløg bestemt, uden sine Forældres Samtykke at følge mig til Alteret.

Jeg forblev bestandig i Lydias Nærhed, og saae hende daglig. Et inderligt Vennskab forenede hende hver Dag nøiere med Datteren i Huset. Disse unge Piger arbeidede sammen, læste sammen, sang mid hinanden, pleiede og sørgede for det lille Barn, som Lydia med største Omhu og Besværlighed opklækkede. Hun sagde engang: "Paa hendes Toi stod et J; jeg kalder hende Jsidore, efter en lille afdød Cousine som jeg elskede høit."

Saaledes vare tre Uger omtrent forløbne, siden Lydia kom til Madame Rosen. Af Frygt for vrangne Domme og Mistydninger, som og af Omhu for Lydias Rygte, havde denne gode Kone ikke kunnet bestemme sig til noget Skridt der kunde lede til at opdage Barnets

Forældre, der efter al Sandsynlighed kun ved et ulykkeligt Tilfælde havde mistet det, ikke forsætlig givet det fra sig. At noget Saadant dog burde skee, indsaae vi Alle.

Neppe otte Dage vare forløbne, siden jeg sandt Lydia igjen, da det engang hændte sig, at medens Lydia og Jomfru Rosen i en anden Deel af Bærelset vare bestjærstigede, sad jeg ved Barnets Bugge, og betragtede det med Velbehag. Det slog i det Samme sine Dine op, og hvor blev jeg skrækket af dets Lighed med Lydia! Disse usædvanlig dunkle Dine, dette særegne Diesyn, denne ganske ualmindelige Mund, det var Altsammen hendes! saadanne udmærkede Familietræk, at de endogsaa hos et saa lidet Barn vare kjendelige. "Jeg drømmer," sagde jeg til mig selv: "Det er en Forblindelse, et Spil af min Phantastie;" men bestandig vendte jeg paany mine Dine til den lille Pige, og bestandig blev jeg gjennemboret af det samme Syn. Det var Aften, jeg gik strax hjem, og efter en søvnløs Nat, hvori jeg bittert bebreidede mig min uværdige Mangel paa klippefast Tro til den Elskede, svang jeg mig ved Daggrø paa min Hest, og da jeg erindrede at det just samme Dag var Indvielsesfesten af Sorø Academie, ved jeg derhen, for ved dette høitidelige Syn at glemme det lille Barneansigt, der bestandig svævede for min Indbildning. Og virkelig, mine smaalige Tanker, mine skinsyge Plageaander fløi bort som Natugler ved Dagens Komme, da jeg traadte

ind i den paa gamle Minder saa rige Kirke, og i Glandsen af Nutidens Herlighed, i Kongens Nærværelse, saae et Værk indvies for Esterlægten.

Med Asten ønskede jeg, inden jeg begav mig paa Hjemveien, at kunne gaae ene ind i Kirken, hvor Absalon og Holberg hvile, og der uforstyrret overlade mig til mine Betragtninger. Jeg fandt Kirken aaben, og gik uhindret ind. Med Andagt og opløstende Tanker nærmede jeg mig de hellige Hvilesteder, som i denne Kirke indesluttede deres Been, der paa saa forskjellig Maade endnu udgjøre Nationens Hæder og Stolthed; og med Glæde følte jeg, hvorledes Oprøret i mit Sind havde lagt sig. Jeg stod og lænede mig til Bitterdøren ved Holbergs Grav; overladende mig til Tanken om mine egne Anliggender, tabte jeg mig ganske i aandelig Beskuelse af min Lydias rene Væsen, og i Følelsen af den Forædning, min Kjærlighed havde modtaget af de senere Begivenheder, da et uventet Syn vækkede mig af mine Drømme. Med ad den lange Kirkegang skred et Par Folk, en Herre og en Dame, hvis Udortes vare mig paafaldende, og ligesom en Gjenklang af de Ideer, der hele Dagen havde omsvævet mig. De forekom mig som Skygger af en forsvunden Herlighed, som en djærv og ædel Fortids Ridder, ledsagende en deilig Jomfru, der ikke under sin paatagne jordiske Skikkelse kunde skjule sit ætheriske Væsen, saa let svævede hun frem paa Kirke-

gulvet, saa ganske passede paa hende det Udtryk af den chinesiske Roman: "At hendes Legeme var som dannet af Bjergenes hvide Saage." — De nærmede sig, og den unge Dame gik nær til det Sted, hvor jeg stod, og saae ind i Holbergs lille Capel, saaledes at hun satte sit Ansigt ganske tæt til Gitteret, som om hun med sin Aande vilde opvarme Luften om det hellige Støv. Hun vendte derpaa sit hulde Ansyn til mig, og O Himmel! Det var atter disse Dine, hvis dunkle Glands lyst i min Sjæl; det var atter denne lille raphaeliske Mund. Saa forskjellig i Udtryk og næsten i Træk, og dog saalig Lydia og det lille Barn! Forfærdet sagde jeg til mig selv: "Jeg maa være assindig! jeg maa have en Sygdom i Hjernen, som forvolder, at mine forvirrede Dine see stedse det samme Billede, som kun findes i min syge Phantasi."

Saaledes betagen af mine Tanker, havde jeg kun dunkelt bemærket, at adskillige Omstændigheder bebudede, at nogen ny Festslighed skulde foregaae i Kirken. Der indtraadte nu et Par pyntede Damer, og efter dem blev baaret et spædt Barn. Den omtalte Herre og Dame saavelsom jeg henvendte os til en Kirkebetjent, og erfarede af ham, at dette var en Professors Barn, som blev baaret til Daaben. "Barnedaab i Kirken paa denne Tid af Aftenen?" spurgte den fremmede Herre. — "Ja De maa vide," svarede Kirkebetjenten, "at

dette Barn er født i en lykkelig Time, nemlig imorges, som Indvielsesfesten skulde begynde, og derfor staaer Hans Majestæt Kongen selv Fadder til det, og det skal nyde den Ære at bære hans Navn." — Mine Dine faldt paa den unge Dame: hun var bleven dødbleg og skjælvede. Hendes ledsager slyngede sin Arm om hende, og førte hende til en affides Krog i Kirken, hvor de begge satte dem. Det var mig umuligt at blive tilbage, og ubemærket satte jeg mig bag ved dem. Jeg hørte Damen klage i de sødeste Toner, og Manden tiltale hende trøstende, men jeg kunde ikke samle deres sagte Ord. Endelig hørte jeg hende sige: "Født i en lykkelig Time! Just disse Ord sagde ogsaa Du, da min stakkels lille Isidore blev født med Foraarsjevndøgnet. I en saadan Raabe, som dette Barn, var hun indsvøbt paa Reisen, da jeg sidste Gang saae hende. O, at hun laae begravet her!" — "Hvordan, min Clara!" udbrød Manden: "Du ønsker vort Barn Døden?" — Clara? — Isidore? — jeg lyttede med største Anstrengelse. "Ja," svarede Damren, "det ønsker jeg. Laae hun dog her i denne Kirke, som en lille Blomst ved Foden af disse berømmelige Grave, da vilde jeg gaae trøstet herfra. Men nu, hvor skal vore Tanker søge hende? Maaaskee paa en Tiggerkones Arm, opvoxet i Mangel og Laster." — Enhver kan tænke sig min Glæde og Forundring. Næsten ude af mig selv, raabte jeg: "Horatio og Clara!

Det er Deres Barn!" — — Resten er let at gætte, og umulig at beskrive: Forældrenes Henrykkelse, deres Sammenkomst med Lydia, til hvem vi ilte saa hurtig som deres Heste og min kunde løbe. Den gode Madame Rosen og hendes Datter lode under disse Omstændigheder med Glæde deres kjære Lydia fare. Sildigt ud paa Natten ankom vi alle Fire til et Landsted, hvor Horatio opholdt sig hos en gammel Bekjendt, og neppe vare vi der, førend Fru Horatios Kammerpige og et Bondefruentimmer kom farende ind, og svømmende i Taarer kysede Lydias Klæder og Hænder, ganske som ude af dem selv. Disse troe Mennesker bebreidede dem selv deres Herskabs Ulykke. Samme Dag nemlig som Lydia blev confirmeret, var denne Familie paa sin Reise til Rjøbens havn ankommen til et Vertshuus. Horatio og hans Frue vare strax gaaet hen at besøge en Ven, som boede i Nærheden; deres ældste Barn, en treaars Dreng, var med, fulgt af Tjeneren. Den lille Isidore (som Lydia med prophetisk Aand havde kaldt hende) var bleven tilbage i Vertshuset med de to omtalte Fruentimmer, af hvilke Bondepigen, der passede det lille Barn, var meget ensfoldig og døsig. Hun sad i et Værelse hos Barnet, der sov i sin Bugge, og da hun selv var træt af Reisen, satte hun sig ved en Seng, lagde Hovedet paa den, og sov ind. Kammerpigen, som i et andet Værelse var beskæftiget med en Kufferts Ompakning, kom ind, saae

Barnet og Opvarterken sove, havde den Forsigtighed at slaae Skaaden for Døren, og gik derpaa igjen til sit Arbeide. Først et Par Timer efter savnedes Barnet. De yderste Døre vare lukkede, det var som forsvundet. Forældrene kom tilbage. Hele Huset kom i Oprøy. Folkene i Bertshuset fattede strax Mistanke til den vanvittige Pige, da hun daglig gik omkring der i Eggen, og tilforn var krøbet ind ad Vinduer, dog kun i Staldene. — Bærelset, hvor Barnet havde sovet, var lavt nede ved Jorden, og et Vindue havde staaet aabent. Man sendte Bud, og løb om til alle Kanter; men næste Morgen fandt man den stakkels Ussindige død i Stalden, og som man bemærkede, ihjelslagen af en Hest, under hvilken hun laae, og som hun formodentlig havde forskrækket ved sin for alle Skabninger frygtelige Nærhed. Ogsaa her var hun kommen ind gjennem et Vindue, thi Stald dørene vare lukkede. — Man fortalte at denne Ulykkelige var et for Barnemord sigtet Fruentimmer, der længe havde siddet i Fængsel, og der ganske tabt Forstanden.

Kun underhaanden havde de bedrøvede Forældre vovet at gjøre Efterspørgsler om deres Barn, da Dyrighederne i Omegnen, for hvilke de havde angivet denne Tildragelse, ønskede det saaledes, og meente, at de ved at lyse efter det i offentlige Tidender, love Belønninger og deslige, vilde forsøge Barnets Fare for at blive skjult af Bedrageren, der muligviis kunde have isinde, efter en

Tidlang at bringe dem et fremmed Barn, og derved tilvende sig Fordele. De kunde imidlertid, hængende ved et svagt Haab, ikke overtale dem til at fortsætte deres Reise.

Et Par Dage vilde Horatio, at hans Frue skulde udhvile efter saa mange Sindslidelser; derpaa skulde vi Alle reise til Kjøbenhavn. Min Fætter Laertes, som jeg havde underrettet om Alting, ilede til os, og deelte med sit trofaste Bennesind vor Lykke. Men Aftenen før den til Afreisen fastsatte Dag, blev til vor Forundring vort Selskab forøget med Herr Polonius, der havde opsøgt sin Datter (som han dog troede strafværdig) hos Madame Rosen, og af hende erfaret Alting. Hans overstrømmende Kjærlighed til hans Lydia, hans Anger over den Uret, han havde gjort hende, var virkelig rørende. Han lovede hende alle kjøbenhavnske Forlystelser, nye Klæder, Shawler, Alt hvad der kunde glæde et quindeligt Hjerte; men det Eneste, der efter Lydias egen Erklæring kunde gøre hende lykkelig, hans Samtykke til hendes og min Forbindelse, nægtede han haardnakket. "Denne Herre har alt for meget fornærmet mig," sagde han, "ved at lade indføre i et offentligt Blad" Her afbrød Clara ham: "Er den Synd saa stor, min Onkel? Hvad skal jeg da sige til Dem?" — Det Indtryk, disse Ord gjorde paa Herr Polonius, staaer ikke til at beskrive. Hans Ansigt blev dobbelt saa langt som ellers, hans

Mund blev staaende aaben, hans Arme sank kraftløse ned, hans Guldtobaksdaase faldt ham af Haanden, og han lod den ligge paa Gulvet. Horatio benyttede sig af denne Stemning, og tiltalede ham saa kraftigt, og vidste saa vel at benytte sin Magt over ham, at han tilsidst reiste sig stiltiende, tog Lydias Haand og min, lagde dem i hinanden og sagde: "I Guds Navn! Jeg velsigner Eder, mine Børn." Da vi Dagen efter ankom her til Byen, gif Horatio ene med ham til Fru Polonius, og bragte ogsaa hendes Samtykke tilbage.

For fjorten Dage siden blev min Lydia min Hustru. Ved Bryllupsbordet drak min Brud og jeg imellem os paa Flyvepostens Velgaaende, thi det er vist, at den har en stor Deel i det lykkelige Udfald, hvorved vi glæde os. I denne salige Tid have vi forhøiet vor Kjærligheds stille Lykke ved at tage Deel i alle de Forlystelser som tilbøde sig, og Enhver som har besøgt offentlige Steder og Commerckspillene, saavel de tydske som de danske, vil der have kunnet see og vil fremdeles der kunne finde næsten alle i disse Blade omtalte Personer.

Og nu, kjære Flyvepost, Farvel! Hav Tak for den Tjenstgigtighed, for den Discretion, for al den sande Levemaade og Liberalitet som man medrette kan vente sig af Dig. Fredagen den 3. August vil Enhver af disse Blades Læsere, som har bæret os med sin Deeltagelse, kunne finde mig og min Lydia paa Dampskibet

Prindsesse Wilhelmine, og hver den som nærmer sig til mig, og hilser fra Glyveposten, skal jeg have den Ære at beverte med et Glas hundredaarig Rhinskvinn, som min Svigerfader har foræret mig til Reisen.

Deres forbundne

Ferdinand ***,
Lieutenant ved ***.

The first of these is the fact that the
 author of the paper is not known to
 be a member of the Society. It is
 not possible to determine the author's
 name from the paper itself. The
 only clue is the name of the
 printer, which is given as
 "Printed and Sold by J. Johnson,
 in Pall Mall." This name is
 familiar to us as the name of the
 publisher of the Dictionary. It is
 therefore probable that the author
 of the paper is a member of the
 Society, and that the paper is
 a contribution to the Dictionary.

The second of these is the fact that
 the paper is written in a style
 which is very different from the
 style of the Dictionary. It is
 written in a style which is
 very different from the style of
 the Dictionary. It is written in
 a style which is very different
 from the style of the Dictionary.
 It is written in a style which is
 very different from the style of
 the Dictionary. It is written in
 a style which is very different
 from the style of the Dictionary.

The third of these is the fact that
 the paper is written in a style
 which is very different from the
 style of the Dictionary. It is
 written in a style which is
 very different from the style of
 the Dictionary. It is written in
 a style which is very different
 from the style of the Dictionary.
 It is written in a style which is
 very different from the style of
 the Dictionary. It is written in
 a style which is very different
 from the style of the Dictionary.

Den lille Karen.

Den lille Børn

En formuende og anseet Embedsmand i en af Sjællands Kjøbstæder sad engang for flere Aar siden med sin Familie i sin smukke og rummelige Stue. Det var en deilig Efteraarsaften. Stjernerne skinnede paa Himlen, og Maanen tittede ind ad Vinduerne, som om den med qvindelig Nysgjerrighed vilde betragte de skønne festlige Klæder, det skinnende hvide Atlas, Blonder og Baand, som laae udbredte rundt om i Værelset, især paa det store Bord, midt i Stuen, hvor Fruen i Huset med sine to Døttre sad og arbejdede ved Skindet af Lys og Lamper, medens Herren sad ved Siden, ganske fordybet i de nylig ankomne Aviser. — Men i en Krog nær et Vindue, sad den lille Karen ved et eget Bord og syede af alle Kræfter. Denne lille Karen var en Datter af en nylig afdød, meget dannet og meget fattig Mand, der efter mangt et Skibbrud paa Livets Hav havde beklædt et lille Embede i denne By, og levet ganske eensom med en aldrende Søster og sin eneste Datter, hvem han fra hendes tidligste Barndom havde indviet til de

venlige Muser, der i al hans Modgang havde udgjort hans Trøst. Den gode Tante, stærk bevandret i alle huuslige og qvindelige Syssler, havde underviist den unge Pige i disse, og den lykkelige Fader fandt, at hans lille Karen forenede Alt hvad der kunde gjøre et qvindeligt Væsen elskværdigt og indtagende. Han glædede sig til at Confirmationsdagen nærmede sig, da han offentlig skulde fremstille denne sin Yndling for Gud og Mennesker, som en hidtil skjult, for Verden ubekjendt Skat. Han pønsede paa, hvorledes han skulde gjøre Udvei til en anstændig Dragt til hende ved denne høitidelige Leilighed, da Døden pludselig endte hans Forhaabninger og Sorger. Den stakkels, neppe femtenaarige Karen, saavelsom hendes Tante, befandt sig nu i samme Stilling som Brandlidte eller Skibbrudne, uden anden Tilflugt end den, Medlidenheden vilde skjænke dem. Tanten søgte en Condition som Huusholderske, medens Karen med lignende Udsigter kom i Huset hos en Paarørende af hendes Fader, den omtalte Embedsmand, som vi ville kalde Hr. N. Her skulde hun blive for det Første, og staae til Confirmation næste Søndag med Husets Døtre, med hvilke hun var gaaet til Præsten.

Man sad nu, og arbeidede paa disse unge Dammers Pynt; ogsaa Karen var beskæftiget dermed. Hun var glad over at sidde ubemærket i sin stille Krog. Hun følte sig fremmed i denne Omgivelse, og forladt af hele

Verden. Hendes Tanker sværmede med usigelig Beemod tilbage i den forsvundne Tid, og vendte sig med Ængstelse mod den tilkommende. Med et beklemt Hjerter løstede hun sine Dine fra sit Arbeide, og saae ud af Binduet mod den stjernesfulde Himmel, da i det Samme et klart Stjernesud foer hen over den, til hjertelig Opmuntring for den bedrøvede Pige, der syntes, at en god Aand havde tilhviist hende Trøst og Haab ved dette Tegn. I samme Dieblif kom en prægtig Reisevogn med fire Heste for, rullende gjennem Gaden, og holdt for Porten. Husets Damer foer op med hæftige Udraab: "Ak Herre Gud! Det er Hr. von S. Skal vi nu være saa ulykkelige at trækkes med det rædsomme Uhyre!" — Herren i Huset truede ad sine Døttre, og løb ud at modtage den saa frygtelig bebudede Gæst, og imidlertid sagde den yngste Datter til den ganske forkrækkede Karen: "Det er en rig og fornem Godseier som boer et Par Mile herfra." — "Er han ond og grusom?" spurgte den uskyldige Karen. "Nei paa ingen Maade," sagde Frøken Louise, og loe høit: "Man kunde gjerne si, han er god, men det er en kjedsommelig Pedant og en afskyelig Vanskabning!" — Nu gif Døren op og Hr. A. indførte med mange Bux og Complimenter en midaldrende Mand af et sørgeligt Udseende. Han var aldeles forvoxet, skjæv og krum, og støttede sig ved en Krykke. Damerne modtog ham med største Mildhed og Opmærk-

sonhed. Han satte sig, og talte med Livlighed og en fin Berdenstone. Karen kunde ikke blive fjed af at betragte hans besynderlige Udseende. Hans dødblege Ansigt, hans sygelige, lidende, skarpe Træk, og især hans store Dine, havde et saadant Udtryk af noget Ophøiet og Udelst, at hun følte sig ligesom vedergvæget ved hans Nærværelse. Hun havde bemærket, at han ofte med Opmærksomhed havde hæftet sine Dine paa hende, og sagte spurgt Fruen i Huset om hvem hun var. Han indlod sig nu med Damerne i en Samtale om deres Confirmations-Klæder og Pynt, som de udfoldede og forklarede for ham. Med Besværlighed reiste han sig omfider, nærmede sig Karen, og spurgte beskeden: "De syer ogsaa paa Deres Pynt til næste Søndag?" — "Nei," svarede hun undseelig, "det er ikke min Pynt." — "Er Deres da færdig?" — Den stakkels Pige taug forlegen. — "Jeg skal vise Dem Karens Stads," raabte Frøken Louise leende, idet hun løb ud af Stuen, og kom strax igjen med en, baade i Henseende til Materie og Form meget fattig, og langt fra ikke ny Kjole. Frøkenen udbredte den leende og sagde: "Det er, som De seer, en Sørgekjole, thi Karen har Sorg for sin Fader, men hvor bedrøvet hun end selv er, saa seer Kjolen dog endnu mere bedrøvet ud end hun." Taarerne stode den stakkels Karen i Dinene, Hr. v. S. saae paa hende, uden

at sige et Ord, og steg strax derpaa i sin Bogn, og fjørte hjem.

Dagen efter fik Karen det glædelige Bud fra sin Tante, at hun ganske uventet var bleven hentet til Hr. v. S., der uden videre Anbefaling havde antaget hende, paa høist fordeelagtige Vilkaar, til at bestyre sit Huus, hvis Pragt og Behagelighed hun ikke noksom kunde berømme. En stor Sorg blev herved lettet af den lille Karens Hjerte, og en stor Overraskelse ventede hende, thi Dagen før Confirmationsdagen, bragte en Staffet fra Kjøbenhavn en stor Kasse og et Brev under hendes Adresse. Brevet var uden Underskrift, og lød som følger:

"Faa Mod, elskværdige Pige! og tro ikke at Du er forladt og ene i Verden. Tro heller at en god Skytsaand følger Dig, og agter paa hvert Dit Skridt. I dennes Navn modtage Du medfølgende ringe Gaver. Du kan høre dem uden at rødme."

Med største Forundring fandt man nu i Kassen en heel Paaklædning, tydelig bestemt til næste Dags Høitid. Det var en høist elegant, smagfuld og tillige beskeden Sørgedragt. Den var besørget med stor Omhu, ikke det Mindste manglede derved. Alle vare forundrede, Karen fandt en Rigdom af Trøst i ovenansørte Linier; og den Tanke at en god Mand virkelig besyttende fulgte hende, og saae Alt hvad hun foretog sig, beskæftigede hendes Phantaste, skjøndt hendes klare Forstand vel ind-

saae at det var en jordisk Ven som handlede her. Hun gjættede endogsaa paa Hr. v. S., og da hun næste Dag ved Indtrædelsen i Kirken saae ham, hilsende hun ham med Undseelse og Taknemmelighed. Ubeskrivelig deilig og elskelig, stod den lille Karen paa Kirkegulvet i sin sorte Dragt, ved Siden af de hvide, glindsende Cousins, som hun aldeles fordunklede. Ingen sølte dette mere levende end den unge Husar-Lieutenant H., en udmærket smuk og behagelig Mand, der med sin Moder var kommen fra Kjøbenhavn for at besøge Hr. A's Familie, med hvem de stode i venstabelig Forbindelse. Denne unge Mand fattede en virkelig Lidenskab for den smukke Karen, og vidste saa godt at give hende sine Følelser tilkjende, at han ganske vandt hendes uskyldige, trofaste Hjerte. For hende, som var ubekjendt med al Forstillelse og Coquetterie, var den Mand, hun elskede, den Sidste for hvem hun forstod at skjule sig. Dog, under bestandig Evang ved deres Omgivelsers mistænkelige Dine, var det kun i saa og flygtige Dieblikke at de turde nærme dem hinanden.

En Dag fandt Karen i sit Systsriin en Seddel, som hun ikke begreb, hvorfra kom. Hun aabnede den, gjenkjendte den samme Haand som i hiint anonyme Brev, der fulgte den omtalte Kasse, og læste Følgende:

"Bogt Dig, uskyldige Karen! Lieutenant H. har i flere Maaneder været forlovet med Din Cousine, Frø:

ken Louise N. Ifølge sin Moders Ønske, men dog frivillig, har han ingaaet denne Forbindelse.”

Den stakkels Karen blev som ramt af Lynild. Virentenant H. og hans Moder reiste bort Dagen efter, uden at det var muligt for hende at faae talt et Ord med ham i Cenum, men tusinde smaa Omstændigheder, som hun nu først bemærkede, og Frøken Louises egne Ytringer overbeviste hende tilstrækkelig om Sandheden af den advarende Skytssaands Ord. Hendes Ophold i Hr. N's Familie, blev hende nu dobbelt tungt, og da der paa samme Tid tilbød sig en Leilighed til at forlade dette Huus, greb hun denne med Begjærlighed og modtog en Condition hos en Dame, der søgte en saakaldet Jomfru, det er at sige, en Person, der foruden de Arbejder og Byrder, der paalægges en simpel Tjenestepige, endnu har den langt tungere Pligt, stedse at maatte opholde sig i sit Herskabs Selskab, som en Afleder for dets onde Luner, en Deeltager og Medhjælper i alle Familiens Sorger og Besværligheder, uden dog at regnes som et Medlem af samme. En saadan Stilling, som faa Mænd vilde have Kraft til at bære, blev nu den femtenaarige Karens Led. Men der gives Mennesker, især i det kvindelige Kjøn, der, om ogsaa Skjæbnen fører dem ud i den værste Orken, dog altid forstaae at finde en grøn Plet, og opslaae der en lille Hytte mod Stormen, hvor Enhver maa bekjende, at der er godt at være.

Dette lykkelige Talent besad Karen; hun var født med en egen Gave til at behage Andre og trøste sig selv. I det Huus, hvor hun nu befandt sig, var en voren Datter, der besad Forstand og Hjerte nok til at skjønne paa Karens Fortrin, og som ved sit Venstreb og sin Omgang søgte at holde hende skadesløs for det Tornesulde i hendes Scilling. De to unge Veninder vidste saaledes at indrette det, at Karen fik Lov til for det meeste at opholde sig med sit Arbeide i Frøkenens Værelse, og der indrettede hun sig et hyggeligt og fredeligt Hjem. Heller ikke var hun forladt af sin Skysaand (et Navn, hvormed hun i sine Tanker altid betegnede sin ubekjendte Ven). Fra Tid til anden fandt hun i sine Gjemmer alleslags Forøringer, saavel af nødvendige som behagelige Ting, og smaa Breve, der roste hendes Opførsel og fortrøstede hende til en lykkeligere Fremtid, der ikke vilde udeblive. Ivirrig forskede hun efter at erfare, hvorfra og paa hvad Maade disse Ting kom i hendes Hænder. Hendes Mistanke faldt paa en gammel Dige i Huset, som ofte gav sig Ørinde i hendes Kammer, men dette Spor forsvandt ogsaa, uden at give nærmere Oplysning.

Mere end et Aar var saaledes forløbet, da der en Dag var stort Selskab i Huset, og hun i dette med Forbauselse mødte Lieutenant H., der havde vidst at skaffe sig Udgang i denne Familie. Endnu samme Aften fandt han Leilighed til at tale med Karen. Med brændende

Kærlighed afmalte han hende sit Hjertes Tilstand, sagde hende (hvad hun allerede havde hørt) at han ganske havde brudt sin Forbindelse med Frøken A., hvilken han, forend han kjendte Karen, overtalt af sin Moder, havde indgaaet; at han i lang Tid forgjæves havde søgt at nærme sig sin elskede Karen, som han bønfuldt om at skjænke ham sin Tro og forlade den ydmygende Stilling, hvori hun befandt sig. Til sin Moder kunde han desværre ikke føre hende, men han vilde bringe hende til en Familie, hvor hun kunde opholde sig, indtil han, som han haabede, om saa Aar kunde være i saadanne Kaar, at han turde tilbyde hende at dele dem. Den stakkels Dige tænkte, at alle Kaar vilde synes hende gode, naar hun blot turde dele dem med ham. Men den Tanke, at give sig under en fremmed Familjes Beskyttelse og forbinde sig med denne unge Mand tiltrods for hans Moders Billie, saarede hendes rene Følelse. Hun saae oftere den Elskede, der ingen Nøie sparede for at overtale hende til at begunstige hans Ønsker. Han stod desuden i venstabelig Forbindelse med en Søn af det Huus, hvori Karen opholdt sig, og gjennem denne fik hun jævnlig Breve og mundtlige Bud fra ham. Bøgt: skaaen tyngede stærkt til Lieutenantens Side. Da fandt Karen paanye en af de velbekjendte Sedler, og dens Indhold var følgende:

”Lad Dig advare, elskede Karen! Lad Dit varme Hjerter, Din Uersfarenhed ikke forlede Dig til at vige fra den Veie, hvor Fornuft og Maadehold ere gaaet ved Din Side. Lieutenant H. har ingen Udsigter til at kunne ægte Dig førend efter mange Aars Forløb. Indlad Dig ikke i en Forbindelse, som Tiden næsten altid berøver dens Fortryllelse. Er den unge Mand trofast og mandig, da lad ham vise det ved Taalmodighed og Beskedenhed. O Karen! hør en ubekjendt, men trofast Vens Stemme. Fordærv ikke Din Skjæbne! Din Lykkestjerne glimter alt i Horizonten og vil snart skinne over dit Hoved.”

Det syntes Karen umuligt at være denne Stemme ulydig. Fornuft og Ret, meente hun, vare altid enige med den. Da hun nu saae den Elskede igjen, søgte hun med den elskværdigste Fromhed, den inderligste Hengivenhed at bibringe ham de Grunde, der bestemte hende til ikke at ville enten binde ham eller sig selv ved Løfter, eller tage Deel i Handlinger, som stred mod hendes fine qvindelige Følelse.

Den unge Mand, som troede at have Seiren i Haanden, blev fortvivlet, og vovede at yttre, at han af hendes egen Familie havde hørt, at en hemmelig Elsker allerede inden hendes Confirmationsdag havde sendt hende Foræringer og Breve, og at hun bestandig stod i Forbindelse med denne Ubekjendte. Han havde, sagde

han, æret hende saa høit, at disse Nygter bleve uden Virkning paa hans Sind; med nu vaagnede de med dobbelt Kraft. Hvor dybt det end smertede Karen at høre et Forhold, der var hende saa helligt, omtalt paa denne Maade, fortalte dog den aabenhjertige Pige ham Alt hvad hun selv vidste om denne Sag; men langt fra hermed at berolige ham, blev han endnu mere opbragt, og i sin Hæftighed talte han sig selv ind i en saa voldsomme Vidskab, at han paa det Skrækkeligste fornærmede og saarede Karen, og forlod hende i en Sindsbevægelse, der indjog den lille fromme Pige en dødelig Skræk.

Dybt krænket og sønderreven i sit inderste Væsen, blev den stakkels Pige endnu ulykkeligere, da hun kort efter erfarede, at Lieutenant H. strax efter hiin Scene havde fornyet sin gamle Forbindelse med hendes Cousine Fruken Louise. Dette var mere end Karen kunde bære. Hun blev syg, og det varede længe inden hun gjenvandt sin Sundhed og Fatning.

En Aften mod Efteraaret stod hun i Vinduet, fordybet i sine Tanker; da kom en prægtig Reisevogn, forspændt med fire Heste, rullende ned ad Gaden, og holdt for Porten. Med Forundring syntes Karen at gjenkjenne den samme Equipage, som hiin Aften for to Aar siden havde bragt Hr. v. S.; men inden hun fik Tid til at anstille Betragtninger herover, traadte hendes Tante ind til hende, og med alle Tegn paa den inderligste Kjær-

lighed sluttede denne hendes første Veninde sin længe savnede Vndling i sine Arme. Hun sagde Karen med faa og hurtige Ord, at hun kom i sin Herres Navn for at hente hende, da Hr. v. S. laae for Døden, og havde en Sag af Vigtighed at aabenbare hende; hun maatte strax følge med hende, der var intet Dieblif at spille. Tanten begjærede hendes Afsked af Herskabet, hun var hos. Hendes Veninde, den gode Frøken, omfavnede hende med Taarer, hjalp selv at indpakke hendes faa Sager, og inden en Time vare Karen og hendes Tante paa Reisen. De hjørte hele Natten, og imidlertid fortalte hendes gamle Veninde, hvad Karen tilforn havde anet, at Hr. v. S. var den skjulte Ven, som hun kaldte sin Skytsaand; ved meget simple Midler, især ved en fortrolig Ven af ham, som boede i Hovedstaden og omgikkes i det Huus hvor Karen havde opholdt sig, havde han fulgt hendes Skridt, vaaget over hende, og vidst at skaffe de omtalte Breve og Foræringer i hendes Hænder. Hun aabenbarede nu ogsaa Karen, at Hr. v. S. havde ifinde at efterlade hende sit skønne Gods og al sin Rigdom, men for at kunne gjøre dette lovformeligt og sikkert, var det nødvendigt at hun maatte være hans Enke, og derfor havde han besluttet paa sin Døds seng at lade sig vie til hende. Karen blev forfærdet, og havde tusinde Betæneligheder, som Tanten alle overvandt ved at forestille hende, at Hr. v. S. ingen Nærpaarørende

havde, at de saa langtud Betslægtede, han endnu eiede, vare rige og bosatte i Udlandet, og at denne ædle Mand, ligesaa den første og eneste Gang han havde seet Karen, havde fattet denne Plan, som han nu vilde udføre.

Inderligt bevægede det Karen at see Hr. v. S. igjen. Disse Træk, som hien Aften havde gjort saa dybt et Indtryk paa hendes Sind, saae hun nu saa kjendelig berørte af Dødens Haand. "Kun saaledes," sagde han, "vilde jeg lægge Deres varme, friske Haand i min kolde og visne; kun naar Døden stod ved min Side som en sikker Forlover, vilde jeg binde en blomstrende Skabning til en ussel Krøbling." En Jurist var tilstede, med de fornødne Bidner, et Testament var allerede opsat. Præsten paa Godsset indviede med saa Ord den besynderlige Pagt. Alle Formaliteter bleve iagttagne.

Det var mod Aften. Karen og hendes Tante sadde tause ved den Døendes Seng. Alting var stille. Man hørte ingen Lyd uden Perpendikelenes Slag i et Stuesuhr, der syntes at holde en ængstelig Forelæsning over Livets Korthed og Minutets Længde i Timer som disse. Nu kom en gammel Tjener ind med forgrædte Dine, og hvistede til Tanten, og Karen bemærkede med Gysen, at han talte om Snekkeren, som var kommen fra Kjøbstaden for at tage Maal til Ligkisten. Med et beklemt

Hjerte reiste Karen sig, og gik hen til Vinduet. Hele Gaarden var fuld af Menneſker, for det meeste Bønder, Mænd og Qvinder, som stode og ſaa op til Vinduerne. Tjeneren ſagde, det var Godsſets Folk, ſom vare komne for at ſpørge til Herrens Tilſtand. Karen bemærkede at Mange iblandt dem græd. Hendes Taarer flød ligeſom deres, hun løſtede ſine Dine til den ſtjernesulde Himmel, og bad begeiſtret for et Liv, der var ſaa Mange dyrebart. "Skjænk ham Livet, o min Gud!" ſagde hun, "og und mig at jeg maa leve for at forſone ham med det!" Et Stjernesud foer over Himlen, og Karen erindrede med Veemod hiin Aften, da hun ligesom nu havde ſeet et ſaadant Lyſbillede, og i ſamme Dieblif den Mand var indtraadt, ſom ſaa mægtig og velgjørende havde indgrebet i hendes Skjæbne.

Mod Midnat vaagnede den Syge af en dyb Slum-
mer, hvori han var falden; han syntes styrket. Karen
vakte ham en Læſedrik, han tømte den, trykkede smil-
lende hendes Haand, og ſov atter ind.

Tidlig næſte Morgen kom en aldrende Læge fra
næſte By; han kom kjørende God for God, og blev ledet
op ad Trappen af en ung Amanuenſis, der under ſin
gamle Principals Sygdom havde behandlet Hr. v. S.
Det Dnſte, dog endnu engang at ſee denne hans gamle
Ven, havde bevæget ham, uagtet han ſelv var ſyg, til
at reiſe til Hr. v. S. Han nærmede ſig Sengen, un-

dersøgte den Syges Tilstand, og sagde: "Jeg anseer det ikke for afgjort at Døden er saa nær." — "Her er ogsaa saa skeet en meget besynderlig Forandring til det Bedre siden i Gaar," svarede den unge Læge. Og virkelig forbedrede Hr. v. S. Tilstand sig fra Time til anden, saa at han inden tre Dages Forløb blev af Lægerne erklæret for at være uden Fare. Det var som om den Glæde at have udført den længe betænkte Plan, at have sikket den lille Karens Fremtid og vist hende sin Kjærlighed, havde gydet en velgjørende Ro i den Syges Sind, og som hendes Nærværelse, den Lykksalighed at pleies af hende havde holdt den allerede flygtende Sjæl tilbage paa Jorden.

En Dag da Hr. v. S. selv sølte, hvorledes Sundheden vendte tilbage, tog han veemodig Karens Haand, kyskede den, og sagde: "Tilgiv mig, min elskede Karen! Gud er mit Vidne, det var ikke saaledes meent: Livet har aldrig været mig sødt før end nu, og dog er jeg næsten istand til at kaste det fra mig for at befrie en saa elskværdig Pige fra et saa ulige, saa ulykksaligt Baand, som det hvormed jeg mod min Billie har lænkbundet hendes skønne Ungdom." — Med al denne skønne Ungdoms Varme udfoldede Karen sit hele englelige Hjerte for ham, fortalte ham, hvorledes hun stedse havde kaldt ham sin Skytsaand, hvilke varme Bønner hun havde sendt til Himlen for hans Helbredelse, og vidste saa vel

at berolige ham, at Hr. v. S. i dette Dieblif nød den første salige Time, der nogensinde var bleven ham til Deel i hans, af en umild Skjæbnes Haand smertelig fordærvede Liv.

Han kom sig nu meget snart aldeles, ja det syntes endog, som om hans svagelige Helbred var bleven styrket ved denne sidste Sygdom, saa at han aldrig havde følt sig saa sund som nu. Men hans Sjæl var altfor sund, til at han ikke i mangt et Dieblif skulde med ubeskrivelig Smerte tænke paa Karens Fremtid ved hans Side, og heller ikke hun selv var altid istand til den entusiastiske Følelse af hans indre Værd, der i hans Sygdom havde opløstet hende over sig selv. Mangt et Dieblif følte hun en sorgelig Tomhed, som hun ofte forgjæves opbød Alt for at skjule. — Hendes Stilling var isøvrigt, som man kan tænke sig: glimrende. Den lille ydmyge, forladte Karen var omgivet af Pragt og Rigdom, elsket af Alt hvad der nærmede sig til hende, en Gjenstand for Alles Opmærksomhed, tilbedet af sin Mand, der bestræbte sig for at gjætte hendes Ønsker. Heller ikke var Karen blind for denne lykkelige Forandring i hendes Skjæbne; men hvad som mere end noget Andet forligte hende med denne, var hendes Egtmands Behagelighed og Delicatesse i Omgang. Det syntes virkelig som om Naturen havde erstattet ham hans lelgemlige Feil ved at begave ham med en sjelden Rigdom

af aandelige Gaver. Man kunde ikke uden Forundring see den store Livlighed som saa overordentlig contrasterede med hans sammenkrympede Legeme, og de brændende Dine, de bevægelige Træk, som, naar han talede, oplyste hans blege Ansigt. Det var umuligt at kjede sig med ham. En Rigdom af Tanker og Følelser spillede uophørlig i hans Samtale, og et fint Galanterie, en besynderlig Taft og Gratie i hans Omgang gjorde den tiltrækkende selv for dem som ikke forstode at gjøre sig Nede for disse Fortrin. Karen forstod at skjønne derpaa. Hr. v. S. var hele Formiddagen beskæftiget. I de korte Vinterdage mødtes han først med Karen i den smukke Spisefal, hvor et stedse festligt og elegant dækket Middagsbord modtog den lille Familie, der, foruden Tanten, som oftest besøgedes med et Par af Egnens fornemste Embedsmænd, Præsten og Andre. Disse Maaltider forstod Hr. v. S. at krydre ved et stort Talent til at være en behagelig Bert og ved disse smaa Ytringer i Samtalen, som ere Intet, naar man betragter dem nære, men som forskjønne Diebliffet, der føder og tiltetgjør dem, hvorfor man medrette kan ligne en saadan Samtale ved 'et Fyrværkeri. De lange Aftener, som de ofte eensomt tilbragte i Karens Cabinet, glede, hurtigt og behageligt hen ved en fortrolig Jib, medens Stormen raste udenfor, og Sneen piskede mod Ruden, eller medens Maanen skinnede i en stille Vinteraften, og

man hørte Uglens sørgelige Sang fra den nærliggende Skov. Ofte læste Hr. v. S. høit for Tanten og Karen, hvem han derved gjorde bekendt med hidtil ukjendte Skatte; ofte udfoldede han her i stille Samtale sin egen Aands og sit Hjertes rige Skatte. Ingen Kunst eller Videnskab syntes fremmed for denne Mand. Hans uheldige Legemsbygning, der fra Barndommen af havde tillukket for ham saa mangen Vei til Glæder, som optage de Lykkeligeres Tid, havde, forenet med hans aandelige Anlæg og hans udvortes lykkelige Kaar, givet ham Lyst, Tid og Midler til ganske at hellige sig Videnskaber og Studeringer, og i den Dannelse, han saaledes forstæffede sig, at finde Erstatning for sin Ulykke.

Vinteren var saaledes hengaaet; da fik Karen en Dag et Brev fra Hr. A's Familie, hvori man meldte hende, at hendes forlums Elskede, Lieutenant H., nu skulde have Bryllup med sin forlovede Brud, at en civil Post, som han havde erholdt i en langt fraliggende Provinds, gjorde det muligt for det unge Par at leve anstændigt, og at Bryllupsdagen var bestemt om en Maaned. Man indbød til denne Fest Hr. v. S. og hans Frue. Karen blev blodrød ved at læse dette Brev. Hun leverede det til sin Mand, og forlod Bærelset. Da hun kom tilbage, fandt hun Hr. v. S. forstemt. Hun syntes endogsaa, at han saae ud som om han havde grædt.

— Forgjæves stræbte de begge at falde ind i den gamle

Zone. Det var umuligt. Denne ulykkelige Stemning vilde ikke vige den næste Dag, heller ikke den følgende, og saaledes forgik Uger og Maaneder. Karen spurgte ofte kjærlig om Grunden til sin Vens Mismod. Hun spurgte kjærligt, men ikke frimodigt, ikke aabenhjertigt, og fik sølgelig heller intet frimodigt og aabenhjertigt Svar. Hans Stemning betog hende Modet, naar hun vilde tale frit med ham. Hr. v. S. saae atter bleg og bedrøvet ud, som da Karen første Gang havde seet ham. Han satte sig ofte langt fra hende, og betragtede hende taus med inderlig Beemodighed. Hun græmmede sig, uden at tale mere derom, men hendes friske Ungdom syntes at falme.

Det var en deilig Paaskemorgen, da Karen stod op med lettere Hjerter end sædvanligt. I sit lille Cabinet fandt hun Blomster og Krands af friske Løv, som Godsets Piger havde bragt. Gjennem det aabne Vindue duftede Blomsterne hende imøde fra den skjønne Have. Hun spurgte efter Hr. v. S. Man svarede at han var kjørt ud. — Uden at gjøre sig videre Betænkning, gif hun til Kirken, og traadte ind mellem den talrige Forsamling af Godsets Bønder, der alle hilsende hende med kjærlig Verbødighed. Hun syntes, at en glad Anelse gennemtrængte hendes Hjerter, da hun i Forening med disse simple, men trofaste Venner opsendte sine Bønner til Himlen. Da hun kom hjem, kom Hr. v. S's gamle

Sjener hende imøde, og bad hende træde ind i hans Herres Bærelse. Hr. v. S. modtog hende med en rørt og høitidelig Mine, og sagde: "Min dyrebare Karen! Du veed selv, at jeg ikke bød Dig min Haand uden i den Tanke at Døden strax skulde løse vor unaturlige Forening. Min Hensigt var at gjøre Dig lykkelig, men jeg har gjort det Modsatte mod min Villie. Du veed at jeg — med al min Kjærlighed — dog aldrig har nærmet mig Dine Yndigheder uden med en Faders kjærlige Erbødighed; jeg kan derfor uden Forlegenhed række Dig til Underskrift denne Skilsmisſe-Contract, som jeg alt har underskrevet. Det Gods, jeg eier i en anden Provinds, er Dit; om tre Aars Forløb kan Du række Din Haand til Lieutenant H., som jeg veed Du elsker. Jeg har erkyndiget mig om ham. Jeg troer sikkert, at han kun i Forbittrelse over Din formeente Utroskab har fornyet sin Forbindelse med Din Cousine, og tvivler ikke paa, at han jo med Glæde bryder dette Baand, naar han derved tør haabe at vinde Dig. Jeg har skrevet ham til. Læs Brevet, inden jeg affender det, for at Du kan overbevise Dig om, at jeg ikke har behandlet denne Sag med Udelicattesſe. Du rejser nu strax til Dit Gods, og oppebier de for Skilsmisſen bestemte tre Aars Forløb. I ere begge unge, den Tid vil snart gaae" Hr. v. S. fik ikke udtalt, da Karen med hæftig Graad kastebe sig i en Stol. Han nærmede sig

til hende. Hun reiste sig: og sagde med Fatning:” Det havde jeg ikke ventet, Hr. v. S., at De saaledes vilde fjerne mig fra Dem. Deres Opsørsel er vist nok ædel, men jeg kan ikke beundre den. Ja, jeg har elsket Lieutenant H., det er sandt, men jeg troer, at jeg i mine forladte Dage har udgrædt denne Kjærlighed. Ved Efterretningen om hans nærforestaaende Bryllup blev jeg forvirret, jeg veed ikke selv, hvorfor. Var det en Gnist af den gamle Kjærlighed, der blussede op, da var det den sidste. Jeg har netop siden hiint Dieblik prøvet mig selv. Jeg elsker ham ikke længere. Jeg har lært at kjende noget Bedre. Jeg har lært at skjønne paa hvad en Mand's Fasthed og Selvbeherskelse har for Værd for et værgeløst Fruentimmer. Jeg kan ikke leve uden hos Dem. Deres aandrige Omgang, Deres høie Dyd overveier for mig alle andre Fortrin. De kan forskyde mig, om De vil, men dette Document underskriver jeg ikke.”

— Med disse Ord sønderrev hun forbitret det Papiir, Hr. v. S. havde leveret hende, og med Taarer forlod hun Bærelset, og gik ind i sit Cabinet, hvor hendes over al Beskrivelse lykkelige Ægtemand snart fulgte efter hende.

Næste Aars Paaskemorgen lod Hr. v. S. med stor Høitidelighed døbe sin og Karens Søn, og den lykkelige unge Moder sølte fra hiint Dieblik ingen Tomhed i sit Hjem eller sit Hjerter.

De lyse Nætter.

The life of Martin

Jeg er født i Norge i Aaret 1782. Min Fader var Søofficeer, og blev forflyttet til Kjøbenhavn et Par Aar efter min Fødsel. I mit syvende Aar mistede jeg min Moder, og saa Uger efter døde ogsaa min Fader. Mine Forældre havde her i Landet ingen Paarørende, heller ingen egentlige Venner, uden een, som vel kunde gjælde for mange. Denne Mand kaldte jeg stedse Farbroder Albert, uagtet han ikke var i Familie med mine Forældre, men rimeligviis havde jeg givet ham dette Navn, fordi min Fader kaldte ham "Broder Albert." Han var en Ungdomsven af min Fader, og kom daglig i mine Forældres Huus. Han var Organist ved en af Byens mindre Kirker, men ernærede sig isærdeleshed ved at give Timer i Pianofortespil, hvori han almindelig blev anseet for en Mester.

Den første Begivenhed i mit Liv, som jeg med klar Bevidsthed erindrer mig, er min Faders sidste Sygdom. Farbroder Albert var i den Tid hos os Dag og Nat, og da min Fader var død, trøstede han mig i

min barnlige Sorg med mange Kjærtegn, og sagde at jeg i ham skulde finde en Fader, et Løfte, som han tro: ligen holdt. Han tog mig strax hjem med sig. Han var ugift, og beboede et Par Værelser i et Huus der tilhørte en aldrende Enke. Til denne Kone, der pleiede at besørge hans huuslige Fornødenheder, overgav han mig til Pleie og Tilsyn i de Timer han tilbragte ude af Huset. Men saasnart han kom hjem, var hans første Forretning at gaae ind til sin Vertinde for at hente mig og bringe mig op med sig. Natten tilbragte jeg i hans Sovestue, han selv klædte mig af og paa; han lærte mig at læse og skrive, og Begyndelsesgrundene saavel i de lærde, som levende Sprog, thi han selv var Student og havde gjenne-gaaet med Ure den academi: miske Løbebane lige indtil den theologiske Attestats; men ved denne Anstødssteen var han standset, deels forhindret ved indtræffende Omstændigheder, deels af sin Forkjærlighed til Musikken. Det er almindeligt, at kjærlige Forældre ønske at leve Livet om igjen i deres Børn, et forbedret Liv, om jeg maa udtrykke mig saaledes. Det er at sige: de vil, at Børnene skulle naae det Maal, som de selv, ved deres egen eller Skjæbnens Uret have forsellet. Saaledes var det ogsaa min Pleiefaders ivrigste Ønske at jeg i Tiden skulde tage den theologiske Attestats, som han ikke havde vovet sig til; og ret med inderlig Fornøielse kunde han udmale for sig og mig den Mulighed at jeg

kunde blive Præst ved den Kirke hvorved han var Organist. "Hvor skulde jeg da phantasere paa Orgelet," sagde han, "naar du, min Søn, fra Prækestolen havde begejstret mig og Menigheden!"

Mit hele Hjerte hang ved min faderlige Belgjører. Som Dreng var jeg god, lydig og flittig. Temmelig tidlig blev jeg dimitteret til Universitetet. Ved Examen Artium blev jeg udmærket, og den anden Examen bestod jeg ogsaa med Ære. Men den store Forandring fra det stille Liv, hvori jeg var opdragen, til den lystige Kreds af unge Medstuderende, hvori jeg nu befandt mig, virkede som berusende paa mig. Hændelsen førte mig i et Par Selskaber, hvor nogle Damer fandt paa at omtale mig, som et udmærket smukt Menneske. Dette blev mig ved alle Leiligheder forekastet af mine Selskabsbrødre, og gjorde mig ganske ør i Hovedet. Til Ulykke blev jeg intim med en farlig Cirkel af mine Medstuderende, hvoraf de fleste vare ældre end jeg, og bekjendte for vittige Hoveder, men tøileløse Pudssemagere og Sviresbrødre. I denne Kreds bortdunstede min Ungdoms Sædelighed og Flid. Det ene Nar gif hen efter det andet, uden at jeg kom et Skridt nærmere til at tage min Embeds-Examen. Min engang berømte Duelighed havde forskaffet mig endeel gode Informationer. For det Næste forsømte jeg disse. Den halve Dag og de fleste Nætter tilbragte jeg paa Billardhuse, hos Conditorer og paa

Wiinkjældere med mine saakaldte Benner. Jeg kom i Pengeforlegenhed, faldt i Hænderne paa Jøder og Agerkarle, og kort sagt, den hele brede Landevei, som fører til Fordærvelsen, laae udslagen for mig. Dette Levnet blev ikke længe skjult for min opmærksomme Pleiefader, der ikke lod det mangle paa alvorlige Forestillinger, for at føre mig tilbage paa rette Wei. Der var noget ganske Originalt ved min saakaldte Farbroder Aldert, Noget som egentlig maatte sees og høres for at forstaaes, men som er vanskeligt at beskrive. Det var nemlig ligesom om Musikken, som han dyrkede, og med hvilken han fra Morgen til Aften var beskæftiget, ganske havde gennemtrængt hans Væsen. Den bestemte Fordeling af Tid, som man i Musikken kalder Takt, iagttog han ogsaa i Livet. Desuden var hans hele Sjel (saavidt som en menneskelig Sjel kan være det) fri for alle Dissonanser. En elskværdig Varnlighed, som aldrig skilles fra den ægte Kunstner, forenede sig hos ham med et vist Ubekjendtskab med Verden, der var en Følge af hans stille og ganske regelmæssige Liv. Han besad en egen Beltalenhedsgave, der gjorde, at mangengang naar jeg i Erindringen gjenkaldte mig hans Tale, forekom det mig som om han havde sunget eller havde talt paa Vers, skjøndt ingen af Delene var Tilfældet. Men Grunden til denne Illusion hos mig laae vel tildeels i følgende Omstændighed: Naar han for Exempel kom hjem mod Aften, saa var det en usfravigelig

Regel at han strax aabnede et Skab i Bærelset, hvori han lagde sin Hat og ophængte den Kjole han bar, idet han fremtog og iførte sig en gammel Frakke, under hvilken Forretning han stedse, naar jeg var tilstede, sagde mig et hurtigt Godaften. Derpaa ilede han til Claveret, tog en Stol — altid samme Stol — aabnede Instrumentet, og idet han sagde: "Jeg har i Dag døiet saamegen daarlig Musik, som jeg maae see at faae ud af mit Hoved," begyndte han at spille, og vedblev dermed i det mindste i en Time. Men det Besynderligste her ved var, at han, som i sine Informationstimer var alvorlig og temmelig ordknap, nu ved sit Instrument tillige begyndte at tale, saa at sige for hele Dagen, da han havde tiøt; og det var ligesom Tonerne virkede exalterende paa ham, som en god Viin, og satte hans Livsaander i Bevægelse; og nu var det heelt mærkværdigt at høre den Overeensstemmelse der var mellem den Materie, han affhandlede, og den Tankegang, han udtrykte i sit Spil, der for det meste bestod i en fri Phantasie, blandet med en Potpourri af Themaer, hvilke, ham selv halv ubevidst, ved at erindre om Begyndelsen af den dem underlagte Text eller paa andre lignende Maader, sammensmeltede med de Ord han talte. Saaledes erindrer jeg for Exempel at han en Aften, da han ret med Jver forestillede mig det Uværdige i den Levemaade, jeg førte, ved denne Leilighed anbragte Melodier af "Ecce quam

bonum" og andre letfærdige Studentervisere. Han paa- mindede mig om min Faders hæderlige Eftermæle, og omtalte hans Død, hvorved først enkelte Toner af "Kong Christian stod ved høien Mast" og "Vi Sømænd gjør ei mange Ord" ledsagede hans Tale, og tilsidst fløde Tonerne ud i Choralen af Vigpsalmen, og ligesom al menneskelig Stræben endte det Hele hermed, og gjorde saamegen mere Effect, som han nu ophørte at tale, og længe vedblev at phantasere over dette skjønne Thema. Disse musikalske Formaninger var jeg saa vant til, at jeg bestandig forstod hans Tankegang, selv om jeg ikke hørte hvad han sagde; og de forfeilede ikke deres Virkning paa mig, skjøndt jeg var stolt og haardnakked nok til aldrig at lade mig mærke med de Følelser, han saaledes opvakte hos mig, men skjulte de Taarer, han ofte paa denne Maade afløkkede mig. I saadanne Timer gjorde jeg mig selv de helligste Løfter om at forbedre mig; men holdt dem ikke længer end til en ny Fristelse indfandt sig.

Saaledes naaede jeg Sommeren 1805. Da hændte det sig engang, at jeg og et Par af mine Venner befandt os hos en Conditor, hvor vi ved en Volle Punsch bleve temmelig højrøstede. En af mine Selskabsbrødre havde en ulykkelig Kjærlighed, der forledede ham til meget latterlige Daarstaber. Vi Andre drillede ham i denne Anledning, og opirrede ham saaledes, at han med høi

Nøst, uden at bryde sig om at der var andre Uvedkom-
mende tilstede, begyndte at opregne for os alle de Uor-
dener og dumme Streger, som han vidste om os, og
hvori han selv tildeels havde deeltaget. Iblandt andre
Utringer, som undslap hans af Brede skjælvende Læber,
var ogsaa den Paastand, at jeg for min Deel aldrig
havde elsket noget Fruentimmer, at jeg var aldeles util-
gængelig for Kjærlighed, hvilket efter hans Mening var
et sikkert Tegn paa et slet Hjerte. Under denne Scene
bemærkede jeg, at en Mand, som havde siddet ved et
andet Bord, havde reist sig, nærmet sig os, og stod
nu lige over for mig, betragtede mig med stive, op-
mærksomme Bine. Det var en meget velklædt, høi,
mager, midaldrende Mand, i hvis lurende, skarpe Die-
kast der var noget saa Ubehageligt, at jeg, saasnart mu-
ligt, reiste mig og gik hjem. Næste Dag drak jeg og
min Staldbroder Forlig med vor opbragte Ven hos
samme Conditor. Opvarteren fortalte da, at den før-
omtalte fremmede Herre, saasnart jeg forrige Aften var
gaaet, havde med megen Interesse spurgt ham om mit
Navn og øvrige Omstændigheder, hvoraf han havde
fortalt ham hvad han vidste. Paa mine Spørgsmaal
fortalte han nu ogsaa mig at denne Mand var en "for-
nem Commissionair" (saaledes udtrykte han sig),
der gik ud og ind i de udenlandske Ministres og andre
fornemme Udlændingers Huse, og flere Gange havde

været her med Herrer, som hørte til det diplomatiske Corps.

Saa Dage efter denne Begivenhed drog jeg med nogle af mine Omgangsvener til Kirsten Piils Kilde. Det var midt i Dyrehavstiden, og Bakkens Forlystelser vare i hine Aar langt mere glimrende end nu. Vi tilbragte der og paa de omliggende Tracteur-Steder en Aften, en Nat og hele den følgende Dag. Da den næste Nat indbrød, vare vore Formuesomstændigheder saa flette og vi selv saa betagne af Søvn og Træthed, at vi søgte Natteleie i et meget simpelt Telt, hvor vi toge til Takke med et Leie af fugtigt Straa, som man sparsomt udbredte til os paa Jorden. Jeg faldt strax i en dyb Søvn, og vaagnede først langt ud paa den næste Dag. Til min Forundring vare alle mine Selskabsbrødre gaaet bort, og hvad værre var, uden at betale Natteleiet og hvad vi Aftenen i Forveien havde fortæret. Verten kom med en urimelig opskruet Regning, som jeg af gode Grunde vægrede mig ved at betale. Han havde endnu en god Rest af den forrige Nats Ruus, blev grov, og forlangte mit Uhr i Pant. Jeg havde intet; det var med flere Ting pantsat, for at gjøre Udveie til denne Lysttour. Da jeg slet Intet af Værdi havde hos mig, vilde han beholde min Kjole, og bød mig en gammel laset Trøie af sine egne til at gaae hjem med. En hæftig Ordstrid opstod imellem os. Jeg vilde gaae ud af

Teltet, han holdt mig tilbage. I det Samme saae jeg en Mand staae i Nærheden udenfor; han kom hen til Teltet, nævnede mit Navn, og spurgte hvad her var paafærde. Jeg gjenkjendte strax den Herre, jeg hiin Aften havde seet hos Conditoren, og om hvem Opvarteren havde talt. Verten i Teltet underrettede ham om det Foresaldne. Uden at svare et Ord, betalte han Regningen, og bad mig høflig at følge med sig. Min Skamfuldhed var ubestrikelig; jeg følte en uforklarlig Modbydelighed for at modtage en Tjeneste af denne Mand, og søgte efter Ord for at finde en Undskyldning. Han lod mig ikke tale ud, men sagde, at det var ham en Glæde at kunne vise mig en ringe Tjeneste, da han havde kjendt min afdøde Fader, hvem han med Berømmelse omtalte. Han indbød mig til en Frokost paa Bellevue, hvor hans Bogn holdt, i hvilken han ligeledes tilbød mig en Plads for at kjøre med til Kjøbenhavn. Manden havde en meget artig og god Tone, han nævnede mig sit Navn, kaldte sig Secretair F., sagde at hans Forældre vare Udlændinger, men at han fra sin første Ungdom havde opholdt sig i Kjøbenhavn, hvor han levede af en Livrente.

Under Frokosten, ved hvilken min gjæstfrie Vert ikke sparede paa Vinen, forsvandt lidt efter lidt min Antipathie imod ham, og da han godmodig yttrede, at det smertede ham at træffe en vakker Søn af min brave Fader i slette Omstændigheder og i et Selskab, der var

ham saa uværdigt, svarede jeg med Ungdommens Aaben-
 hjertighed, og gjorde ham bekendt med min hele Stilling.
 "Hør, min unge Ven," sagde Hr. F., i det han for-
 trolig rykkede sin Stol hen til min: "Jeg interesserer
 mig oprigtig for Dem, og hvad giver De mig, om jeg
 hjælper Dem ud af al Forlegenhed, og sætter Dem istand
 til at leve ordentlig og paa en anstændig Fod i Fremtiden?
 — De seer paa mig med store Dine! men jeg forsikrer,
 at jeg kan angive Dem et Middel, hvorved De uden
 at træde Guds eller Kongens Love for nær, kan inden
 24 Timer have bragt deres Pengesager saaledes i Orden,
 at De ved en fornuftig Levemaade kan sikke Dem en
 uafhængig Fremtid. Jeg hørte forleden Aften Deres
 Ven bebrejde Dem, at Deres Hjerter var frit, og at
 intet Kjærligheds-Forhold bandt Dem. Er det virkelig
 saa?" — "Ja," svarede jeg, forbausset over denne Til-
 tale: "men jeg vil hellere leve og døe som en Stodder,
 end rede mig ud af min Fattigdom ved for Exempel at
 gifte mig for Penge." — Hr. F. loe høit. "De misfor-
 staaer mig aldeles. Her er ikke Spørgsmaal om at gjøre
 Indgreb i Deres Frihed, men vel at give Deres Navn
 til et ungt, smukt Fruentimmer, og derved gjøre den
 gode Gjerning, at redde hende og hendes Familie ud af
 et ulykkelig Forhold. Deres Kone skal saalidet genere
 Dem, at De tvertimod maa forpligtige Dem til strax
 efter Bielsen og efter at hendes Medgift er Dem udbe-

talt, at forlade hende og aldrig see hende mere, hvilket vil være Dem let, da hun reiser herfra om saa Dage.”

— ”Jeg forstaaer,” sagde jeg, oprørt i mit Jnderste: ”Denne engelske Skif har jeg hørt tale om. En fornem Herres Maitresse skal jeg sælge mit ærlige Navn.” Jeg reiste mig, og greb efter min Hat. F. holdt mig tilbage. ”Ikke saa opfarende, min unge Herre!” raabte han: ”Deres strenge Dyd og rene Sædelighed kan dog vel tillade Dem at høre ud hvad man vil betroee Dem?”

— Skamsuld satte jeg mig ned igjen. F. vedblev: ”Den Formodning, De yttreer, er saa falsk, som mulig. Den Dame, om hvem jeg vil tale, er saa agtværdig, og hendes Dygte saa uplettet, at hendes Haand vilde ære en Prinds. Hun kan desuden, hvad Dieblif hun vil, blive Hertuginde. En rig og fornem Udlænding, som for Dieblifket opholder sig her i Landet, har en elskværdig Myndling, en Datter af en afdød Ven. Pigen er kun sexten Aar, og Formynderen elsker hende som en Fader. Hun er hans Alderdoms Trøst og Glæde og ligesaa kjær for ham, som hans eneste Søn. Til denne unge Dame beiler en Hertug, en af de fornemste Herrer i det fremmede Land. Med hver Post fra Hjemmet faaer Familien Breve, som bestorme den med Bønner og Tilbud i denne Anledning. Formynderen saavel som Myndlingen have Grunde til at affkye dette Parti, men Hertugen er mægtig. Formynderen er gammel og svag,

baade paa Legeme og Sjæl. Han er frygtsom for at give Hertugen et Udslag, og har derfor isinde at gribe den Udvei at lade hende vie til en Mand af et agtet Navn; men paa det Vilkaar at hun ikke skal være bunden til denne Ubekjendte, men kan forblive i sin Formynders Huus, som hidtil. Han reiser nu hjem med hende, men melder først Hertugen, at hun her i Landet har indgaaet et Ægteskab mod hans Billie med en ung Mand, hvis Forretninger holde ham her tilbage. Jeg er bæret baade med den gamle Herres og hans Søns Fortrolighed. De have overladt til mig at vælge et ungt Menneske af god Familie, som vil indgaae disse Vilkaar. Mit Valg er faldet paa Dem. I det, som jeg her foreslaaer Dem, finder jeg Intet som strider mod Moralen eller den sande Ære. Jeg kan finde Tusinde for Een som med Glæde vil modtage mit Forslag. Men jeg anseer Dem, uagtet alt hvad Ungdom og Letsindighed kan have forledet Dem til, for en Mand, der har Conduite, og derfor ønsker jeg, De maa blive den Lykkelige; thi lykkelig kalder jeg Den, der paa saa let en Maade kan blive uafhængig. Betænk Dem, inden De støder Deres Lykke fra Dem. Den banker ikke hver Dag paa vor Dør." —

Det var temmelig indlysende, at der i denne Beretning var noget Uklart, at Hr. F. ikke sagde mig den rene Sandhed, i det mindste ikke den hele, og at denne Sag maatte, som

man siger, have en Hage. Imidlertid erindrede jeg mig dog at have hørt, at en syg, fornem Engländer var i Foraaret ofte seet paa Kjøbenhavns Spadseregange, støttende sig paa et ungt Fruentimmer, og at jeg hændelsesviis havde hørt Nygtet fortælle, at denne unge Pige var hans egen Datter, hvis sande Herkomst han holdt hemmelig, da hans Gerualinde endnu levede i England. Eventyret begyndte at interessere mig. "Hvor stor," spurgte jeg, "er vel den Sum, den Medgift, eller hvad jeg skal kalde det"..... Hr. F. afbrød mig fornøiet. "De vil strax faae udbetalt en Sum, der i danske Penge omtrent vil beløbe sig til fem tusinde Rigsdaler, og desuden en Anviisning paa en aarlig Pension af tusinde Rigsdaler i danske Penge, som — saalænge De ikke selv bryder Contracten — vil blive Dem udbetalt af den engelske Legation her, eller paa hvilket Sted De vil opholde Dem, kun ikke i England; ethvert andet Opholdssted staaer det Dem frit at vælge."

Meget fristende fandt jeg disse Vilkaar. Jeg havde ofte i mine bedre Dieblikke sukket efter en lykkelig Hændelse, der gjorde mig det lettere at begynde et ordentligt Liv. Min daglig tiltagende Pengeforlegenhed satte mig mangengang i saa slet et Lune, og gjorde mig saa sløv til at gribe kraftig fat paa Noget, der kunde redde mig, at jeg kastede mig ind i den første, den bedste Udspredelse, for at bedøve mig selv. Alle disse Tanker vaag-

nede nu hos mig, ogsaa Tanken om den Glæde, jeg vilde føle ved at kunne forskaffe Farbroder Albert en og anden Bequemmelighed, istedenfor, som nu, at tære paa hans tarvelige Erhverv. Med eet Ord: Den Vreesfølelse, som først havde modsat sig en Handling, som den man foreslog mig, forsvandt, jo mere jeg overveiede de Fordele, som denne vilde bringe mig. Efter at have betænkt mig lidt, modtog jeg F's Forslag, og vi aftalte, at jeg nu skulde kjøre med ham til Kjøbenhavn, hvor jeg efter at have bragt mit forstyrrede Toilette i den bedst mulige Orden, skulde møde ham paa en Restauration, og spise til Middag med ham Kl. 5, og derpaa skulde vi tage ud sammen paa et Landsted, som den fremmede Familie beboede et Par Mile fra Hovedstaden.

Som sagt, saa gjort. Jeg traf ikke Farbroder Albert i vort Logis, men efterlod en Seddel til ham, hvori jeg under et antageligt Paaskud beroligede ham angaaende min Fraværelse, saavel de foregaaende Dage, som den paafølgende Aften, hvorpaa jeg indfandt mig paa det bestemte Sted, hvor Hr. F. allerede ventede mig. Vi vare begge temmelig tauske saavel ved Middagsbordet, som under den derpaa følgende Kjøretour. Paa Veien sagde Hr. F. mig, hvad jeg allerede havde gjættet: at den omtalte Formynder, til hvis Huus vi kjørte, var den gamle Lord A., som i nogen Tid havde opholdt sig her i Landet.

Da vi kom til det meget prægtige Lyststed, bleve vi modtagne af en sort Tjener i glimrede Livrée; han førte os op i en Sal; og efter at min ledsager havde talt et Par Ord sagte med ham, forlode de mig Begge, og lode mig blive ene en god Stund. Endelig kom en velklædt Mand, hilsende med et skjodesløst Buk, betragtede mig, og gik igjennem Stuen, idet han sagde paa Fransk: "Mylord vil strax være her." — Lidt efter kom et ungt, net klædt Fruentimmer. Jeg gik hende imøde med største Høflighed, i den Tanke at dette var min bestemte Brud. Hun besvarede min Hilsen med et lille Knix, betragtede mig fra øverst til nederst, og uden at tale et Ord gik ogsaa hun igjennem Bøvelset og ud af samme Dør som Franskmændens. I Døren vendte hun sig nok engang, og saae paa mig. Jeg formodede, at disse to Personer, uagtet deres fornemme Udseende, vare Domestiker, og begyndte at blive heel forlegen over den Rolle, jeg spillede. Endelig kom Hr. F., og med ham en ung, overordentlig smuk Mand. Havde de to førømtalte Personer mønstret min Person, da blev det nu ti Gange værre, thi denne Herre betragtede mig med Dine, som om han vilde gjennebere mig. Derpaa vendte han sig til F., greb hans Arm, førte ham et Par Skridt til Siden, og sagde med stor Hæstighed Noget som jeg ikke kunde forstaae, thi uagtet jeg vel kunde noget Engelsk, forstod jeg det dog ikke til den

Fuldkommenhed, at jeg kunde samle hvad en Gudsødt halv sagte og med stor Hæftighed talte. Ikke meget bedre gif det mig med F's Svar. Af et og andet Ord, som jeg kunde opsnappe, begreb jeg saa Meget, at den unge Herre var misfornøiet med Balget af min Person, og at F. svarede med en Mine, der var en naragtig Blanding af en dyb Ydmyghed og en næsten ondskabsfuld Ironie. Tilslidst forstod jeg, at F. sagde: "Op søgt den smukkeste Mand i hele Landet, som Mylord behager at sige, det har jeg ikke. Men forresten hvad kan det hindre, at han er smuk, naar det er hans eneste Feil? Det var en Commission, som var alt for vanskelig. Jeg har havt Nøie nok for at udfinde et Menneske, der kunde og vilde indlade sig i en saadan Sag." Den unge Herre, i hvem jeg snart erkjendte Lord A's Søn, og som jeg hørte, man kaldte Sir Charles, ringede; den før omtalte Fransmand kom ind, og hans Herre befalede ham paa slet, gebroffen Fransk, at bringe de Papiirer og det Øvrige, han nok vidste. Imedens disse Ting bleve hentede, gif Sir Charles med hæftige Skridt op og ned ad Gulvet. Den franske Kammertjener satte Skrivertoi, nogle Papiirer og en stor Pung med Guld paa et Bord i Bærelset. Sir Charles vinkede mig at træde nærmere, og rakte mig taus med en fornem Mine et stort aabent Papiir. F. sagde paa Dansk: "Det er Contracten; vær saa god at

læse den." — Den var affattet i al Korthed baade paa Fransk og Engelsk. En Brudgom hvis Navn stod in Blanco, ægtede en Miss Louise Lamiré, og forbandt sig til strax efter Vielsen at begive sig bort, uden nogensinde skriftelig eller mundtlig at nærme sig sin ægteviiede Hustru, heller aldrig uden hendes Tilladelse at betræde engelsk Grund, hvorimod hendes Formynder forpligtede sig til strax efter Contractens Underskrift at udbetale ham hendes Medgift og desuden forsikre ham en bestemt aarlig Indtægt. (Her nævnedes i engelske Penge den Sum og tillige den aarlige Pension, som F. havde omtalt for mig.) Jeg leverede Papiret tilbage med et stilltiende Bux. F. spurgte om mit fulde Navn, og indførte det i Contracten. Derpaa forelagde han mig den til Underskrift. Mit Hjerte bankede; det var mig, som jeg forskrev mig til Djævelen; men i min Angst og Forlegenhed vidste jeg ikke hvad jeg skulde gribe til, og spottende mig selv for hvad jeg kaldte min tosfede Undseelse, tog jeg Pennen, og underskrev. Sir Charles kastede Pungen til mig med et foragteligt Smil, og rakte mig paa samme Maade et Papiir, som F. sagde mig, var et Document, der forviisede mig den belovede Pension. Jeg stak begge Dele til mig.

Den franske Kammertjener, der under alt dette havde staaet ved en af Dørene, aabnede denne, og bag efter Sir Charles traadte vi nu ind i et andet Værelse, hvor

vi foresandt tre Personer: En Mand, der relste sig ved vor Indtrædelse, og som jeg strax ansaae for en Geistlig; fremdeles en gammel, døddleg, mager Herre, der indsvøbt i en Overkjole sad i en saakaldet Voltaire; Stol; og endelig ved Siden af ham et Fruentimmer, siddende i en Lænestol. Hun var klædt i en simpel, hvid Kjole. Hun sad drejet til Siden, og vendte Ansigtet bort, saa jeg ikke kunde see det, men den udmærket skønne, fint byggede Skabning, den lille Fod, som med en nydelig Sko var tilsyne, de mørkebrune, rige Haar, der kunstløst vare halvt ophæftede i Fletninger, halvt flagrende i Lokker, fængslede mine Dine. Hun gjorde ikke mindste Bevægelse for at see efter de Indtrædende. Hr. F. sagde til den gamle Herre Noget, som jeg ikke hørte; Denne rakte Haanden ud, som for at bede mig træde nærmere, hvor paa han med et tykt Mæle sagde nogle engelske Ord, som jeg ikke fattede; da han mærkede dette, sagde han paa Fransk: "De samtykker i, aldrig at ville stille mig fra min Myndling, min Louise, hvis kjærlige Omsorg opholder min usle Nest af Liv?" Disse første nogenledes venlige Ord, som jeg havde hørt i dette Huus, gave mig Mod til at svare: "Ja min Herre! mine Ulykker nøde mig til at give et saadant Samtykke, som det jeg har underskrevet." — Ved disse Ord vendte Louise sig, og saa op paa mig. Hendes Ansigt, som jeg nu først saa, gjorde et saadant Indtryk paa mig, at det var

ligesom mit hele Væsen forvandlede sig. Hun var aldeles ingen regelmæssig Skjønhed, men i hendes Physionomie var et saa deiligt Udtryk; og et Par Dine saa fromme, saa floge, saa besynderlig melancholske, mødte mine, at en aldrig følt Ild gjennemfoer mit hele Væsen. Sir Charles leverede Contracten til den gamle Herre, der læste den meget langsomt. Louise og jeg saae ufravendt paa hinanden. Noget saa Alvorligt laae i hendes Mine. Jeg mærkede at Saarerne kom mig i Dine. Sir Charles traadte hen imellem os, og stød mig tilside; Louise rødmede, og saae ned for sig. Den unge Lord bøiede sig ned, og taledes til hende. Hun vendte sig bort uden at svare. F. nærmede sig med Contracten og bad om hendes Underskrift. Hun blev siddende ubevægelig. Den gamle Herre rakte Haanden til hende, og sagde nogle Ord, hvorpaa hun hastig reiste sig, nærmede sig Bordet, underskrev, og satte sig igjen paa sin Plads, uden at værdige enten mig eller nogen Tilstedeværende mindste Ord eller Diekast.

Paa et Wink af F. bragte nogle Tjenere et Bord, der lignede et Slags Alter, med en stor opslagen Bog og nogle flere saadanne Ting, hvortil jeg ikke lagde syn: derlig Mærke. En Mand der saae ud som en Geistlig, og som jeg antog for en Klokker eller Degn, traadte ligeledes ind. Den franske Kammertjener gik bort, og kom strax igjen med en heel Skare Folk, hvilke, som

jeg begreb, vare Husets Domestiker, saavel mandlige, som kvindelige, og iblandt disse bemærkede jeg det unge Fruentimmer, som før var gaaet igjennem Bærelset. De bleve Alle staaende ved Døren. Saa Dieblik efter befandt jeg mig ved Louises Side ligesom Præsten, der holdt en kort Tale, og læste Noget op af en Bog. Jeg kunde ikke samle et Ord af nogen af Delene, deels fordi det i en syngende Tone blev fremført i et mig uforstaaeligt Sprog, deels fordi jeg selv befandt mig i en forvirret, næsten drømmende Tilstand. Jeg vaagnede først, da Præsten nævnte mit og Louises Navn, og lagde hendes Haand i min. Jeg vovede at trykke denne lille bløde Haand, og troede til min ubeskrivelige Glæde at føle et Gjensvar. I samme Dieblik foer en Beslutning, som et electrisk Stød, gjennem min Sjæl, og aldrig saasnart var Præsten efter fuldendt Ceremonie traadt et Skridt tilbage, førend jeg med eet Spring var ved det Bord hvorpaa Contracten endnu laae, og inden Noget kunde komme til at hindre det, greb jeg den, rev den tvers over, kastede den Pung og det Papiir, Sir Charles havde leveret mig, for hans Fødder, ilede til Louise, sluttede hende i mine Arme og raabte: "Nu er denne Dige min Hustru for Gud og Mennesker."

Det Oprør, som nu opstod mellem de Tilstedeværende, kan ikke beskrives. Bleg som et Lig, men med et besynderligt Udtryk af Glæde saae Louise paa mig,

rev sig løs, og ilede hen til den gamle Herre, der slog Hænderne sammen, og kastede sig tilbage i sin Stol. Som en Uffindig skreg Sir Charles, og bød Folkene gribe mig, raabte paa sine Pistoler, og tog i Mangel af andre Vaaben en Stol hvormed han gik løs paa mig. Som en Piiil fløi Louise hen imellem os, og raabte paa Engelsk, men med en fremmed Udtale, som gjorde, at jeg forstod hvert Ord: "Holdt, Mylord! Et Skridt længer, og ingen Magt skal holde mig i Deres Nærhed." Den unge Mand standsede, kastede sig for hendes Fødder, og raabte: "O Louise! lad mig ikke døe i Fortvivlelse!" Den gamle Herre rakte Hænderne i Veiret, og sagde en heel Deel, som jeg ikke kunde samle; F. traf i mig, skjændte og bad. Tjenestefolkene mumlede halv høit. Det var en babylonisk Forvirring. Louise syntes at tage Mod til sig. Med et vredt og alvorligt Blik svarede hun Lord Charles: "Deres Trudsel om at døe skal ikke længer som et frygteligt Spøgelse tvinge Deres Fader og mig til en uværdig Estergivenhed." Rasende foer Sir Charles i Veiret, og idet han raabte: "Grusomme! De Ord skal Du fortryde! denne Nectar skal befrie mig," fremtog han en Guldflacon, som han bar om Halsen i en Kjæde, og lavede sig til at aabne den. Den gamle Herre udstødte eet Skrig; F., Kammertjeneren og et Par andre Tjenere ilede til, greb hans Arm, og reve Kjæde og Flaske fra ham. Louise nærmede sig

til ham. "Hør mig, Mylord," sagde hun: "lad et roligt Ord naae Deres Øre! See paa Deres Fader! Vil De paanye bringe ham i Livsfare? Lad mig tale ene med denne Herre," tilføiede hun, pegende paa mig, "og jeg lover Dem, at De skal blive tilfreds." — "Tale ene med ham!" raabte Sir Charles: "Aldrig, aldrig!" — "Døren kan staae aaben," svarede Louise, "men jeg vil tale nogle Ord med ham uden Bidner, i det andet Værelse." — Præsten nærmede sig alvorlig. "Mylord!" sagde han: "De kan ikke nægte denne Dame Opfyldelsen af hendes Ønske. Hun og denne Herre ere Ægtefolk." — Sir Charles skjulte sit Ansigt i sine Hænder med et Udbrud af vild Smerte, Louise vinkede mig, og jeg fulgte hende ind i det andet Værelse, hvortil vi lode Dørene staae aabne. Den unge Lord flyttede sin Stol lige hen til Indgangen, og stirrede ubevægelig ind paa os. Louise førte mig til den fjerneste Krog af Værelset. Det var, som om al Kraft nu forlod hende, hun skjælvede, og støttede sig mod et Vindue uden at kunne tale.

Det anede mig, hvad ogsaa hendes Navn syntes at antyde, at hun var fransk af Fødsel. Jeg tiltaaled hende i dette Sprog, men jeg veed ikke selv hvad jeg sagde, tusinde forvirrede Tanker krydsede i min Sjæl; endelig vovede jeg at sige: "Den Naade, hvorpaa jeg er fremtraadt for Dem, er os begge uværdig, men vær

vis paa at De herefter aldrig skal finde mig uden som en Mand af Vre. Svar mig oprigtig: Er den unge Herre, hvis Diebstahls saaledes forfølger os, hvad jeg maa formode at han er: Deres Elsker?" — "Nei!" svarede Louise, og saae paa mig med en fortørnet Mine. "Nei," vedblev hun sagte: "Dette Dieblisk fordrer Sandhed: Han er min Broder. Men vi ere ikke ubevogtede. Lov mig for Guds Skyld, for min Skyld, at De vil gaae stille herfra, og sige til min stakkels bæængstede Fader, saa Alle høre det, at De uden videre Forpligtelse vil i alle Ting rette Dem efter min Villie, og strax forsvie Dem bort. Vil De dette, saa skal jeg derimod betroe Dem Alt, og overlægge med Dem hvad vi kan og tør foretage os, naar De vil indfinde Dem ved Midnat ved den lille Stakitdør, som fører ind til Haven lige for dette Vindue. Der skal jeg til den Time møde Dem. Men for Himlens Skyld, vær forsigtig! De kjender ikke mine ulykkelige Forhold."

Henrykt ved Haabet om dette natlige Møde, lovede jeg Alt hvad det yndige Barn forlangte. Jeg fulgte hende ind til de Andre, nærmede mig den gamle Herre, og sagde de Ord, som hun havde foreskrevet mig. Han rakte mig Haanden, og sagde: "Gud velsigne Dem! Farvel!" hvorpaa han vilde række mig Pungen og den omtalte skriftlige Forsikkring om en aarlig Pension. Jeg afflog det, og forlod Bærelset. — F. kom løbende efter

mig med den sorte Tjener og Franskmændene. De raabte paa Bognen, der havde bragt mig, og F. skreg med Hæftighed, at han havde paataget sig at bringe mig tilbage. Taalmodig blev jeg staaende i Gaarden, indtil Bognen var forspændt, og satte mig derpaa i den ved F's Side.

Vi vare ikke ude af Indkjørselen, førend min Ledsager begyndte at rase imod mig. Han kaldte mig en intriguant Bedrager, en Ussindig, en Utaknemmelig, der belønnede hans Venskab med at sætte Uvenskab mellem ham og Sir Charles, sagde, at jeg forspildte hans No og Lykke, og mere Saadant. Længe hørte jeg taalmodig paa alt dette: men da det ikke lod til at faae Ende, sprang jeg pludselig ud af Bognen, og sagde: "Farvel, Hr. F., Tak for mig!" Han skreg til Kudskene, at han skulde holde, og raabte efter mig, som en Besat. Jeg gik hen til ham, og sagde stille: "Vær rolig! Gjør ikke Allarm og Opsigt midt paa Landeveien! Jeg vandrer tilfods til Byen. Jeg lover Dem paa min Ære, at jeg hverken idag eller nogensinde skal foretage det Mindste som kan være imod Miss Lamirés Billie. Imorgen skal jeg sende Dem Beløbet af de udlagte Penge fra imorges. Kjør De nu med Gud. Kjør til, Kudsk!" raabte jeg, og vandrede nu rolig hen ad Veien. Jeg saae at F., saalænge han kunde øine mig, rakte sig hvert Døgnblik ud af Bognen. Længe efter at den var mig ude af

Sigte, blev jeg endnu ved at gaae i samme Retning, indtil jeg kunde beregne at F. var for langt borte til at kunne udsponere mine Beie. Jeg vendte om, og da jeg hørte Kirkeklokken i Gjentoste Slaae Ti, og betænkte at det var endnu for tidligt til at gaae lige til Lord A's Haveport, gik jeg ind paa Kirkegaarden, og satte mig affides under et stort Træ; og her mellem de stille Grave overlod jeg mig uforstyrret til mine Tanker. Jeg følte mig som i en ny, salig Verden. Fortid og Fremtid, Alt var forsvundet for mig, jeg levede kun i det nærværende, lykkelige Dieblif. Det forestaaende Stævnemøde var al min Tanke, den pludselig opstaaende første Kjærlighed havde gennemtrængt mit hele Væsen.

Endelig slog Taarnklokken Elleve. Jeg begav mig nu paa min Vandring, og naaede det bestemte Sted, hvor jeg ikke længe havde ventet, inden jeg saa en lille Sidedør i Huset blive aabnet, og et Fruentimmer træde ud, i hvem jeg strax kjendte den nette Kammerpige, som jeg allerede har omtalt. I det Samme bemærkede jeg, at et Vindue blev lukket op, og den lyse Sommernat, som desuden blev lysere ved Maaneskin, viiste mig den forhadte Sir Charles' sorte, lokkede Hoved, som tittede ud af Vinduet, og syntes at holde Die med den natlige Vandrevske. Jeg trak mig hen i Skyggen, inderlig mismodig ved den Tanke, at Louise, forhindret fra at møde mig, sendte sin Pige med dette Sørgebud. Pigen nær:

mede sig, og satte sit Ansigt tæt til Staktdøren, som for at speide efter mig. — O Glæde! Det var Louise! Hun vinkede ad mig, og satte Nøglen i Havedøren. Forsigtig traadte jeg nærmere, og underrettede hende i hvifskende Ord om den Fiende der lurede i Baghold. "Jeg veed det nok," svarede hun: "Men det er liges meget. Han antager mig for min Kammerpige, hvis Klæder jeg har iført mig, og i Dem seer han hendes Forlovede, med hvem hun ofte ved Nattetider spadserer her i Haven med min Tilladelse. Han er Deres Landsmand, boer i Kjøbenhavn, og kan for sine Forretningers Skyld ikke komme her om Dagen. Det er en Sag, som er hele Huset bekjendt. Om faa Dage skal de have Bryllup." Medens Louise sagde disse Ord, aabnede hun Staktdøren, og bad mig træde ind i Haven, idet hun tilføiede: "Tryk Hatten dybt ned i Ansigtet, og gaa med krumme Knæe." Jeg gjorde saa. Vi kastede et stjaalet Blik til Vinduet, og saae Fienden forlade sin Post. Derpaa greb Louise min Arm, og gif hurtig med mig ind i Havens dunkle Gange.

Saamangen Dag, saa mangt et Har ere forsvundne siden hiin lyse Nat, men hver Gang jeg tilbagekalder den i min Erindring, føler jeg mig paanye hentryllet i den Saltghed, hvormed den omgav mig. Jeg havde aldrig været forelsket, aldrig nærmet mig et ædelt kvindekødt Bæsen, og nu gennemtrængt af den første Kjær:

ligheds Flamme, vandrede jeg her i en paradisisk stille Sommernat ved en saadan Piges Arm. Og denne Pige var min ved et helligt Baand, ved en gjensidig Kjærlighed, thi med Henrykkelse syntes jeg at føle, at den samme Piel, som havde truffet mit Hjerte, ogsaa havde berørt hendes. En Betsalighed, af hvilken jeg aldrig tilforn havde været i Besiddelse, tog Sæde paa min Tunge, og gjorde mig det muligt at give mine Følelser Ord. Louise syntes at dele min Henrykkelse. "O," sagde hun: "hvor naadigt har den algode Himmel antaget sig mig Forladte, og sendt en Ridder til mit Forsvar, der hvor jeg troede at møde et foragteligt Redskab i mine Fienders Haand!" — Hun fortalte mig nu, at hun var født i Paris, og opdragen der i et Institut. Sin tidlig afdøde Moder havde hun aldrig kunnet erindre; om sin Fader havde hun kun vidst, at han levede i England og sendte Penge til hendes Underholdning og Opdragelse. For et Aar siden, da hun var fyldt femten Aar, kom Lord A. (som dengang ikke var saa affældig, som nu) selv til Paris, for at afhente hende. Han overvældede hende med Kjærtegn, og græd ved Erindringen om hendes Moder, erklærede hende, at hun var hans Datter, men fortalte hende tillige, at han som et ungt Menneske var bleven gift i sit Fædreland, med en rig Pige af meget fornem Familie, men at denne Dames stolte og skinsyge Charac- teer havde, efter flere Aars ulykkelige Ægteskab, bevæget

dem begge til at leve aldeles adskilte, saa at hele Nar kunde hengaae, uden at de saae hinanden. Af Agtelse for denne Forbindelse med en mægtig Familie, og for den eneste Søn, som var Frugten deraf, saae Lord A. sig efter sin Mening nødt til at skjule Louises virkelige Herkomst. Han besluttede derfor at udgive hende for en Datter af en Ungdomsven, en for længe siden afdød Franskmand, og da han havde bragt hende med sig til London, tillagde han hende endogsaa dennes Navn, og kaldte hende *Lamiré*. Han omgav hende isvrigt med Glæde og Herlighed, og indførte hende i den store Verdens glimtrende Cirkler. Louise sagde: "Jeg var meget lykkelig. Min Fader overvoste mig med Kjærlighed, jeg bemærkede med Glæde at min Nærværelse betydelig bidrog til hans Tilfredshed. Ogsaa min Broder modtog mig med saa stor Godhed, som om en Aelse havde sagt ham at jeg var hans Søster. Noget Tid hengik saaledes. Jeg mærkede snart, at Sir Charles var et Menneske af hæftige Lidenskaber, at han var uvant til at nægte sig noget Ønske, og aldeles beherskede vor Fader, der næsten syntes at frygte Udbrudet af hans vilde Sind. Han var tolv Aar ældre end jeg, allerede myndig, og omgikkes sin Fader aldeles som en Ligemand. Imod mig var han imidlertid Føieligheden selv, og det smigrede min quindelige Forsængelighed, at min barnlige Haand kunde tvinge denne Løve og stille hans Hæstighed ved

mit ringeste Bink. Jeg besmykkede hans Feil for mig selv og Andre, elskede ham af ganske Hjerter, og gjengjældte hans Godhed for mig med al optænkelig Opmærksomhed. — Da hændte det sig, at Mylord Hertugen af D. fik det ulykkelige Indfald at begjære min Haand af min formeentlige Formynder. Lord A. glædede sig ved Tanken om at see mig forsørget paa en saa glimrende Maade. Mig derimod var denne Hertug af inderste Hjerter forhadet, og da jeg en Dag var ene med min Fader og min Broder, bønfuldt jeg den Første med Taares om at befrie mig fra denne mig afskyelige Forbindelse. Til min Forundring fastede min Broder sig for vor Faders Fødder, hvor han med en ham usædvanlig Ydmyghed formelig bad om min Haand. Overrasket soer jeg i Veiret, og raabte i min Forsærdelse: "O min Gud! jeg er Deres Søster!" Min Fader syntes forvirret ved disse Ord, som undslap mig, men bekræftede imidlertid mit Udsagn. Som fortvivlet forlod Sir Charles Bærelset, men kom strax rolig tilbage, og forestillede min Fader og mig, at da Ingen vidste, at jeg var hans Søster, kunde denne Omstændighed ikke forhindre os fra at ægte hinanden. Han søgte med tusinde Argumenter at bevise os Tilladeligheden af et saadant Ægteskab, og da han saae den Afsty, som den blotte Tanke herom indgav baade vor Fader og mig, tabte han ganske alt Hervedømme over sig selv, og udbrød i saa græselige Trud-

sler og Forbandelser, at min stakkels Fader ved denne Scene fik et Anfald af Krampe, der satte os Alle i den største Forsærdelse. Lykkeligviis blev min Broder i de samme Dage beordret til at sjerne sig for en Tid med sit Regiment. I hans Fraværelse kom min Fader sig nogenlunde, og da en Leilighed tilbød sig for ham til at forandre Opholdssted, en Forandring som Lægerne havde raadet ham, reiste han med mig til dette Land. Kun en kort Tid havde vi opholdt os her, da min Broder pludselig stod for os, mørkere og hæftigere end nogensinde. Paa samme Tid indløb der Breve fra Hertugen af D., som fornyede sine Tilbud. Da min Fader troede ved dette Parti at see en Redning i vor Nød, var jeg nær ved at give Hertugen mit Ja, men min Broders Raseri, ved Tanken om mit Giftermaal med en Anden, steg til en saadan Høide, at min Fader ved Synet heraf, fik et nyt Anfald af sit Tilfælde. Efter den Tid er han dobbelt svag og dobbelt estergivende for sin Søns vilde Luner. Sir Charles' Lidenskab tiltager hver Dag i frygtelig Wildhed. Han truer med at bortføre mig, dræbe mig og sig selv, og ved denne saakaldte Kjærlighed, der alt for meget ligner Had, er det lykkedes ham, der en gang var mig saa kjær, at blive mig i høieste Grad modbydelig og forhadet. I al denne Nød kom Secretair F., og foreslog at lade mig indgaae et saadant tilsyneladende Ægteskab, som man undertiden har brugt i Eng-

land. Dette Forslag fandt Bifald. Min Fader troede derved at see et Middel der paa eengang kunde betrygge ham for Mylord Hertugens befrygtede Brede, og tillige gjøre Ende paa min Broders bestandig fornyede Planer om at ægte mig. Sir Charles paa sin Side fandt deri en Trøst mod sin skinsyge Vengstelse og en Sikkerhed for at beholde mig i sin Nærhed. Min Affky for en Forbindelse med Hertugen, min Rummer over den Elen: dighed, jeg havde foraarsaget i min egen Familie, den Modløshed, hvori min forladte Stilling nedsænkede mig, afløkkede ogsaa mig mit Samtykke. Denne F. er et foragteligt Menneſke, en Commiſſionnair, som lader sig bruge til hvad det ſkal være; han har forſtaaet at ind: ſnige ſig i min Broders Fortrolighed, og paatog ſig nu at forſkaffe et Menneſke der paſſede til Sir Charles' Henſigter. ""Det maa,"" ſagde F., ""være en ung Mand, om hvem Mylord Hertugen (hviſ han erkyn: diger ſig derom) kan troe at en Pige kunde vælge ham, og kort ſagt en Perſon af den dannede Klasse, for: reſten naturligtviſ et mauvais ſujet."" Saaledes var hans Udtryk, og denne Foreſtilling havde jeg om Dem. De ſaa Ord, De ſvarede min Fader, Lyden af Deres Stemme bragte mig mod mit Forſæt til at løfte mine Dine op paa Dem. Deres ædle, ſkønne Træk indgøde mig et Haab om at min gode Skjæbne havde tilført mig noget Bedre, end det jeg ventede, og Gud i Himlen

være priset! Udfaldet viiste, at mit Haab ikke bedrog mig. Den stolte Sir Charles har forenet os imod sin egen Willie; men nu skal ingen Magt mere stille mig fra min Egtemand, og ingen Graværelse rokke min Trofskab."

Veruset af Kjærlighed og Glæde, fastede jeg mig for min Louises Fødder. Den Beretning om hendes Skjæbne, der løste hver en Tvivl, den Nimbus af Reenhed og Hellighed, som omgav denne min Eskede, hentykte mig. Jeg følte mig uværdig til min Lyksalighed, jeg vædede hendes smaa hvide Hænder med mine Taaer, og bekjendte hende alle mine Synder, betroede hende hver mit Hjertes Tanke. I Sandhed, jeg behøvede ikke at love Bedring, thi som Sommerfuglen, der bryder sin usle Larve, følte jeg mig hævet over mit eget forbigangne Liv, og affastede mine uværdige Tilbøieligheder, ligesom den forvandlede Orm affaster sit sønderbrudte Svøb med enhver Mulighed til nogensinde mere at kunde isøre sig det og krybe paany som Orm i Støvet. Min yndige Louise løstede mig op, trøstede mig, og tog mit Forsvar mod mig selv. Vi tilsvøer hinanden en evig Trofskab, og glemte Jorden og alle dens Sorger. Vi tilbragte disse salige Timer i en Pavillon paa Bredden af en Sø. Naanens Straaler zittrede paa Vandets Glade. Jasminer, Roser og tusinde dustende Planter opfyldte den milde Luft med deres Bellugt. Den hele Skjønne

Have saae ud i den natlige Belysning som et Fee; Paradiis. Høie Træer hvævede deres Løv og Grene beskjærmende over vort Tilflugtssted. Kun Lyden af en fjern Nattevagts Horn fra en Blegdam, Skriget af en Søfugl, som fløi over Vandet, og fjerne Frøers Qvækken afbrøde Nattens Stilhed.

Louise fortalte mig, at Skilsmisens Dag snart forestod, da hun om en fjorten Dages Tid skulde følge hjem med sin Fader til England. "Åh!" sagde hun, "hvilken Smerte at maatte forlade Dig! Hvor gjerne blev jeg hos Dig, men jeg tør ikke udsætte os for Sir Charles' Forsølgelser; og hvilken Grusomhed at forlade min arme Fader og overlade ham til min Broders Raseri! Jeg er hans eneste Trøst og Glæde. Nei! Vi ville ikke købe vor Lykke paa hans Bekostning. Himlen vil nok antage sig vor retfærdige Sag. O vær mig tro, min Fredrik! Elsk mig ikke med vild Lidenskab, men med stille, velgjørende Omhu, og lad os taalmodig vente bedre Tider!"

Det sølvblaa Skjær af den frembrydende Dag, hvilket allerede svømmede paa Vandfladen, og Qviddren af Fugle, som vaagnede i deres Næder, mindede os om at vi maatte skilles. Paa min Bøn lovede Louise at møde mig oftere paa dette Sted. Hun tillod mig at komme igjen om to Dage ved Nattens Komme, og bad mig til Tegn paa min Nærværelse at kaste en Green

mod et Vindue, som hun betegnede mig som Kammerpigens Sovokammer, der stødte til hendes og havde en egen Nedgang. "Min Betty er mig hengiven og tro," sagde hun: "I hendes Klæder vil jeg bestandig møde Dig, medens hun luffer sig inde i mine Værelser." Med vee-modig Glæde saae jeg nu min yndige Hustru, som en let Gazelle, ile over Græspladsen foran Huset, og forsvinde ved den omtalte Dør, efterat hun havde lukket mig ud af Stakitlaagen. Jeg blev endnu staaende, og saae op ad Huset, til jeg mærkede til min Beroligelse, at Alting derinde var stille, hvorpaa jeg ilede hjem, og da jeg havde et eget Sovoværelse med en egen Indgang, lykkedes det mig at naae mit Kammer og gaae tilsæns uden at forstyrre Farbroder Albert, der næste Morgen fandt mig i den sødeste Søvn, og gik ud, uden at nænne at vække mig.

Da han om Aftenen ved sædvanlig Tid kom hjem, og traf mig i sit Værelse, sagde han, som han pleiede: "Godaften, min Dreng." Derpaa skiftede han ligeledes som sædvanlig sin Kjole, satte sig til sit Piano, og begyndte at tale: "Hvor har Du dog været henne, Fredrik? I saa mange Aftener har jeg savnet den Glæde at see Dig. Derhenne paa Hyliden ligge vel tre eller fire høist interessante Romaner, hvormed jeg kunde have fordrevet Tiden i min Tensomhed, men jeg har ikke engang kunnet overtale mig til at titte i dem, fordi jeg tilforn

altid var vant til at Du læste høit for mig om Aftenen, naar jeg kom hjem og var træt, og trængte til lidt Opmuntring. Du veed, hvor saadan Læsning glæder mig; men Din Stemme hører til for at en Fortælling eller et Digt ret skal vederqvæge mig. O Fredrik! hvor er Du dog forandret paa et Par Aars Tid! Gud kjen- der dine Veie; jeg vil ikke udspeide dem. Jeg vil troe det Bedste om Dig. Imorges tidlig var jeg inde i dit Kammer, medens Du laae og sov. Jeg stod og saae paa Dig; uden at Du bemærkede det. Du saae saa god ud i Din Søvn. Dit Ansigt røbede intet uden Godt. Du lignede Din salig Moder, det trøstede mig. Gud bevare Dig! Hver Dag beder jeg ham at lade din gode Engel møde Dig og gaae ved din Side." — Hans Ord og Toner smeltede ret mit Hjerte. Jeg ilede hen til ham, satte mig paa Kanten af hans Stol, greb hans Haand og kysede den, idet jeg udbrød: "O kjære Farbroder Albert! min Velgjører! min Fader! Din Bøn er hørt. En god Engel har mødt mig og har gaaet ved min Side. Jeg er fra nu af et andet Menneske. Du skal aldrig mere faae Grund til at beklage Dig over mig. Tilgiv mig hvad Sorg min Slethed har voldt Dig. Jeg affværger den for evig." — Farbroder Albert og hans Musik forstummede. "Kjære Dreng!" sagde han rørt: "hvad er det? Hvad er hændet Dig?" — "Spørg mig ikke idag, min Fader!" sagde jeg: "Lad mig en kort

Tid i Taushed gaae mine egne Veie. De ere ikke uværdige. Jeg lover, snart at betroe Dig Alting!" — Farbroder Albert var saa liberal, at han var tilfreds med denne Forklaring, og slet ikke fristede mig.

Louise havde fordret af mig, at jeg skulde holde vort Ægteskab hemmeligt for alle Uvedkommende. Naturligviis undtog jeg herfra min faderlige Velgjører. Jøvrligt behøvedes der kun liden Verdenskundskab for at indsee, at et Ægteskab af denne Natur gav saa megen Anledning til Latter og Bagtalelse, at man gjorde bedst i, ikke at give det til Priis for Fremmedes Nysgjerrighed. At jeg imidlertid ikke strax indlemmede Farbroder Albert i min Hemmelighed, hidrørte ikke fra min Side af nogen utaknemmelig Mangel paa Fortrolighed; men en indre Følelse gjorde mig det umuligt at omtale mine natlige Stevnmøder, medens de endnu fandt Sted. At berøre denne Sag, syntes mig, var at vanhellige min Kjærligheds Mysterier. Saasnart min Pleiefader laae i sin Seng, faldt han strax i Søvn, og sov den hele Nat saa dybt og trygt som en opvoxende Yngling. Et Bærelse skilte hans Sovekammer fra mit, hvilket, som sagt, havde en egen Udgang til Trappen. De Folk, som boede i Etagen nedenunder, gik tidligt tilfængs. Det var mig derfor let at liste mig ud af mit Bærelse og af Huset og hjem igjen, uden at blive bemærket. Hver anden, tredie Nat besøgte jeg mit stille Paradiis, og

mit Hjerte hængte sig stedse fastere ved alle mine Dnskers Gjenstand. Naar jeg paa mine natlige Vandringer betænkte, at denne Lyksallighed var saa nær ved at ophøre, blev jeg greben af en saadan Fortvivlelse, at jeg besluttede at anvende Alt for at formaae Louise til at forlade Slægt og Venner, og blive hos sin retmæssige Ægtemand. I bedre Dieblikke sagde jeg til mig selv: Hvilke egoistiske Tanker! For min Skyld skulde jeg forstyrre hendes Samvittighedsfred, og udsætte hende for Næringsforger og Savn! En Pige der lever i Pragt og Rigdom! hvormed vilde jeg ernære hende? Jeg som hidtil ikke har kunnet ernære mig selv!

Jeg bekjendte disse, som alle mine Tanker for Louise. Den sidste Deel af mine Betæneligheder bestred hun med Ungdommens Foragt for de den ubekjendte Pengesforger. Hun sagde: "Jeg er ikke opdragen i den Overflødighed, hvori jeg i det sidste Aar har levet, og den behøves ikke til min Tilfredshed. Al min Faders Formue tilhører jo rigtignok min Broder, men jeg eier dog en lille Livrente, som min Fader har givet mig til hvad man kalder Naalepenge. Den er jo vistnok meget utilstrækkelig til en Families Underholdning, men i dette Land vilde den dog altid være en Hjælp. Og desuden har jeg lært adskillige Ting, hvormed jeg vist troer at kunne fortjene noget. I Frankrig, hvor jeg er født og opvoxt, er man saa vant til Lykkens Omvevlinger, at

enhver Opdrager lærer sine Elever at være betænkte paa Hjelpemidler i Ulykken. Nei, vore Kaar skulde ikke afholde mig fra at blive hos Dig, men vel Tanken om min Faders Sorg, dersom jeg forlod ham. O Gud! jeg vilde aldrig være glad. Jeg kunde ikke sove, uden at drømme om ham, jeg turde aldrig see i Speilet, uden at befrygte at jeg som La Belle i Eventyret, skulde see vort gamle Hjem, hvor han drog ind med et bedrøvet Ansigt."

Hvo kunde høre saadanne Ord, uden endnu høiere at elske den, som gav et saadant Afslag? Ogsaa trøstede og beroligede hun mig i Henseende til hendes Skjæbne i det Tilfælde som jeg med Ængstelse saae imøde, nemlig at Lord A. pludselig kunde døe, og hun da ganske befinde sig i Sir Charles' Magt. "Jeg er ikke ganske forladt i vort Hjem," sagde hun: "En Mand, hvis strenge Retskaffenhed er bekjendt, Lord M., har nylig ægtet min bedste Veninde, min Faders Broderdatter. Til dette Ægtepar vil jeg tage min Tilflugt i paakommende Tilfælde. Min elskede Ven! fat Mod, og bevar mig din Kjærlighed og Trost! Mine Tanker skulde aldrig forlade Dig. Min Betty, som gifter sig her, bliver naturligviis tilbage. Ved hendes Hjelp haaber jeg at kunne lade Dig høre fra mig, og faae et og andet kjært Brev fra Dig. Hvor meget kan ikke hendes, som gjør mig det muligt at komme til Dig! Det aner mig,

at vi snart skulle samles igjen, og da vil vor Lykksalighed forøges ved den Smerte, vor Adskillelse har kostet os."

Hvad kan lignedes ved Sødmen af saadanne trøstelige Ytringer fra den Elskedes Læber! Heller ikke føler man Afskedens Qualer, saalænge man endnu nyder Nær-værelsens Salighed. Den Nat, hvis Samtale jeg her erindrer, var heller ikke den sidste. Endnu et Par saadanne lykkelige Møder haabede vi paa, inden vi skulde sige hinanden Farvel.

Bed første Dagglimt lukkede min Louise mig, som sædvanligt, ud af Stakitdøren, og jeg blev staaende, og saae efter hende, medens hun ilede ind i Huset. Pludselig følte jeg et Slag paa Skulderen. Jeg vendte mig, og saae en Mand af et temmelig uanseeligt Udortes; han bukkede for mig og sagde med inædt Hæftighed: "Tag det ikke ilde op, min Herre! men jeg maa tage mig den Frihed at sige Dem, at det, De her har for, er en meget nederdrægtig Handling. At forsøre en uskyldig Pige, som ovenikjøbet er en Andens Kjæreste, er virkelig noget saa nær hvad man kalder en Skurkestreg."

— "Ah!" sagde jeg, idet jeg tog Manden under Armen, og søgte at trække ham bort med mig: "De er formodentlig den lille Bettys Forlovede?" — "Ja desværre!" svarede Manden, som imidlertid i al sin Harmes dog fulgte nogenledes taalmodig med mig: "Mit Navn er N. Jeg er Thee- og Porcelainshandler i Kjøben:

havn. Hvem De er, veed jeg ikke, men jeg kan vel tænke, at De er en af de Ministre og fornemme Herrer som gaae ud og ind hos den engelske Greve; men det faaer at være ligemeget; jeg maa dog sige Dem, at Betty og jeg om fire Dage skal have Bryllup. Alting er istand, alle mine Bekjendte veed det. Skal jeg nu staae som en Nar, og lade dem spotte mig? Det bliver Tilfældet, om jeg ikke tager hende, da det er kommet saa vidt? Eller skal jeg ægte saadan en Tasse, som har Stævnmøde om Natten med en fremmed Herre? En af Delene maae jo stee." — "Nei! nei!" raabte jeg, med Nøje afbrydende hans Talestrøm: "Ingen af Delene har De nødig. Jeg sværger Dem til ved Alt hvad helligt er, at Betty aldrig har havt Stævnmøde med mig." — "Hvad for noget!" raabte han hulkende: "Vil De have mig til Nar? Gaae jeg hende ikke med mine egne Dine? Efterat jeg i tre Timer har gaaet her og ventet paa hende, seer jeg hende med Dem." — "Jeg forsikkrer Dem," sagde jeg: "hun bragte mig blot Bud fra en Person i Lord A's Huus." — "Hvad er det for en Person?" spurgte han, "som sender Bud til Folk Klokken tre om Natten? Det er ogsaa nette Grin: der at paatage sig!" Jeg veed ikke selv hvad jeg i min Forlegenhed vrøvlede sammen. Jeg holdt fast ved hans Arm, og slap ham ikke, førend jeg havde fulgt ham lige til hans Huusdør i Kjøbenhavn. Det forekom mig,

som jeg havde faaet ham temmelig beroliget, men jeg selv var langt fra ikke rolig, og denne Begivenhed undte mig hverken Hvile den Nat, eller No den næste Dag.

Da det var blevet Aften, besluttede jeg til sædvanlig Tid at vandre til den velbekjendte Havelaage, og give det aftalte Tegn, skjøndt Louise ikke havde tilladt mig at komme den Nat. Efter at jeg havde ventet noget, saae jeg til min Glæde den lille Dør aabnes, og den mig saa kjære Skikkelse træde ud og nærme sig Stakke-døren. Men nu hændte det Modsatte af hiint lykkelige første Stævnemøde. Thi denne Skikkelse var virkelig Betty. Den stakkels Pige var ganske forgrædt. Med saa Ord sagde hun mig paa Tydsk, som hun talte meget særdigt, at hendes Herskab ikke turde møde mig i Nat, men bad mig komme igjen imorgen ved samme Tid, for at tage Afsked, thi Reisen var fastsat til i Overmorgen, da den engelske Fregat, med hvilken Familien vilde afgaae, lettede Anker nogle Dage tidligere end man havde ventet. Paa mine Spørgsmaal fortalte hun mig, at hendes Kjæreste idag havde været hos hende, og saaledes oprørt Himmel og Jord, at hun havde seet sig nødt til at bede sin Frue sige ham Sandheden. Louise havde søgt at berolige ham, og under Tausheds Løfte aabenbaret ham endeel af Sandheden, og derpaa med Foræringer stillet ham tilfreds. Imidlertid havde denne Tildragelse forfærdet min stakkels Louise, saa hun kun cengang og

kun til Afſked turde møde mig. To Dage efter Herſkabs bets Afreife ſkulde Betty ægte ſin Forlovede, der var et godt Menneſte, tilføiede hun, men noget hæftig og ſinſyg. — Jeg bad den gode Pige om Forladelse for den Fortræd, jeg imod min Willie havde forvoldet hende, og beklagede hos mig ſelv, ikke at kunne viſe hende min Opmærkſomhed ved den ringeſte Brudegave. Mere rolig og taalmodig, end jeg var kommen, men ogſaa mere bebrøvet, vandrede jeg hjem.

Det er mig ubegribeligt at mange Menneſker, af Frygt for det Bittre i Afſkedens Bæger, helſt vil undgaae at tømme det, og ſaaledes give Afſald, paa den uendelige Sødme, ſom det indeholder. Jeg for min Deel er af den Mening, at for den ſom forſtaaer at elſke, er der i dette ufuldkomne menneſkelige Liv Intet ſaa indholdsrigt ſom denne Time, da man ligesom holder faſt paa det nærværende Dieblif, og kun lever i det, uden at ville ſee mod det tilkommende, hvori Menneſket ellers altid lever, uden at være deri. Aldrig, ſynes mig, føler man ſin Tilværelſe med den Klarhed og Bevidſthed, ſom i denne Tilſtand, da Smerte og Glæde holde hinanden ſaa faſt i Haanden, at man ikke kan ſjelne den ene fra den anden. Intet Ord er ubetydeligt, hvert Løfte dobbelt bindende. Noget Hvitideligt, noget Opløſtende beſjæler os. Den Elſkede er endnu hos os. Man ſtræber at udtale alt det Bedſte af ſin Sjæl i diſſe korte Die-

blikke, hvis hurtige Forsvinden forsøger deres Fortryllelse. Lykkelig den, hvem der er beklæret et Gjenfyn, som i Værd kan lignedes ved Afstedens Time! Han kan sige, at han her har fundet et Gode, der synes at være forbeholdt et bedre Liv hieset. Min Louise og jeg tømte dette Afstedens bitter søde Bæger til Bunden. Desværre! paa Bunden ligger den rette Bitterhed. Det yndige Barn faldt ligesom ganske sammen i det Dieblif, da vi stode ved den Stakitedør, som hun nu for sidste Gang skulde lukke efter mig. Med Hæstighed trykkede jeg hende til mit Bryst, rev mig rask ud af hendes Arme, ilede ud af Laagen, og slog den selv i efter mig. Hun tog Mod til sig, og gik med hurtige Skridt til Huset. I Døren vendte hun sig, hendes Ansigt forekom mig i den blaalige Morgenbelysning saa blegt som et Ligs. Med ubeskrivelig Smerte rakte vi Armene mod hinanden. Derpaa forsvandt hun i Døren, og jeg stod ene og stirrede efter hende. Jeg gik ind bag et Gjerde paa Marken, og kastede mig grædende ned i det af Duggen vaade Græs. Solen begyndte at farve Himlen, da en Dreng med nogle Faar og Lam kom langsomt forbi ganske nær ved mig. Han standsede, og saae paa mig. "Guds Fred!" sagde han venlig. "Tak!" svarede jeg: "det var en god Hilsen." Med disse Ord gav jeg ham nogle faa Penge, jeg havde hos mig, sprang op, kastede et sjaalet Blik og et Kys til Louises Vindue, og skyndte

mig bort. Det var meget tidligt, jeg mødte næsten in-
 tet Menneske paa min Vej. Solens Straaler skinnede
 mildt paa mig. Det forekom mig, som om den og al
 Naturen omkring mig gjentog Bondedrengens Hilsen.
 En stille Trøst og Fred i mit Sind. Jeg tænkte med
 Henrykkelse, at jeg var elsket, gjentog i min Erindring
 alle Louises Løfter, og tilsvøer hende at holde mine til
 Døden. Jeg betragtede i Solens Straaler en Ring,
 hun til Afsted havde givet mig. En dunkelblaa Steen
 i denne syntes at ligne hendes skønne Pine, der i Nat
 havde grædt saa mange Taarer for min Skyld. Jeg
 gjenkaldte mig, hvor bedrøvet jeg havde sagt: "Og jeg
 fattige Menneske! jeg eier ikke det Mindste at give Dig
 til Erindring om mig." Hun greb da min ene Handske,
 og svarede: "Denne tager jeg, og vil ansee den som et
 Pant paa, at jeg ikke er forladt, at der findes en Haand
 til mit Forsvar." — Jeg besluttede at bære Ringen i et
 Baand om Halsen for at undgaae at vække Nogens
 Opmærksomhed med den. "Først den lykkelige Dag, da
 jeg seer Louise igjen, skal den indtage den Plads, hun
 gav den. Og denne umage Handske vil jeg gemme,
 indtil jeg engang seer dens Mage. Indtil da har
 den en halv, en sønderreven Silværelse, et tro Billede
 af mig selv" Udmattet paa Sjæl og Legeme
 naaede jeg mit Hjem, og mod min Forventning sank en
 dyb Søvn ned over mine trætte Pine.

Jeg vaagnede saa langt ud paa den næste Dag, at jeg beregnede at nu maatte min Louise allerede være gaaet ombord og rimeligviis langt borte. Om Estermid- dagen drev en smertelig Uro mig ud af Byen, og det var, ligesom en ukjendt Magt førte mine Skridt til det Sted, hun havde forladt. Den kjære Pavillon ved Søen maatte jeg see igjen. Min Louises Tanker dvæ- lede vist der. Da jeg kom til Lyststedet, fandt jeg, at min velbekjendte Laage stod aaben. I Huset, som jeg kunde see herfra, stode Binduer og Døre paa viid Gab, og mig ubekjendte Folk slylede derinde, som om de flyt- tede. En Fornemmelse, hvis Uhyggelighed jeg ikke kan beskrive, overfaldt mig. Nu troede jeg endogsaa at see Secretair F. langt borte. Jeg vendte mig hurtig bort fra mit tabte Paradiis, og gik hjem i den meest me- lancholske Stemning af Verden. Disse Gjenstande, som jeg saa ofte i Aftenbelysningen havde seet med glæde- drukne Dine, stode nu for mig, som om en fiendtlig Storm havde faret over dem og berøvet dem al Friiskhed. Jeg gik om ad Strandveien, for at see Havet. Jeg troede at finde Trøst ved at see den Bei, ad hvilken Louise var draget. Men Intet, synes mig, vækker mere den indre Længsel, som ofte uforklarlig hviler i ethvert Menneskes Bryst, end Havet. Bølgerne ere evige Rei- sende, der i et hjertegribende, dunkelt Sprog fortælle om et ubekjendt Zeeland, og dog saa bekjendt, at det op-

vækker vor Hjemvee. Hvorledes maatte jeg i min Stemning blive tilmode ved Synet af det urolige Element, hvorpaa min Louise nu svævede! De Skibe, som jeg langt fra øinede, fulgte jeg med stirrende Blikke. Min Længsel forekom mig umulig at bære.

Da jeg endelig kom hjem, sad Farbroder Albert ved sit Instrument. Jeg satte mig ved Vinduet, og vi vare begge tause, medens jeg dog ligesom halv i Drømme bemærkede den Character af Urolighed, som hans musikfalske Digten udtrykkede. Den lød som Storm og Krigsallarm. Endelig sagde han: "Her var Ildløs i Byen i Nat. En stærk Ildløs. Brandtrommer og Bægterpiber vækkede mig af min søde Søvn. Jeg stod op, og gik ind i dit Kammer. Men Du var der ikke. Du havde slet ikke været i din Seng. I Nat har Du paanye be-
traadt dine gamle, strafværdige Veie. Saaledes holder Du de Løfter, Du for kort siden gav mig." Under et Accompaniment, der bestandig svarede til hans Tale, vedblev han at foreholde mig min letsindige Svaghed og den Sorg, den forvoldede ham. Han omtalte Livets Ustadighed og den Anger, som hævner de Af døde over de Esterlevendes Mangel paa Godhed imod dem. Her brugte han de Udtryk: "Naar vi siige hinanden: ""Farvel! Dødens Nat omgiver mig;" og nu faldt han ved en naturlig Ideeforbindelse ind i en gammel Composition af Venda, et Thema af en Duet af hans Romeo og

Julie, hvor de Elskende sig hinanden Farvel, og hvor de omtalte Ord netop findes. Da jeg strax kjendte dette Thema, var det ligeledes en naturlig Ideeforbindelse hos mig, ikke blot at jeg fandt Lighed med Romeos Skjæbne og min egen, men ogsaa at et Sted af Shakespeares Tragedie faldt mig ind, hvor nemlig Romeo i Affedens Dieblik synes at Julie seer ud som et Lig, en rædsom Anelse om det som Tiden bærer i sit Skjød. Med Rædsel tænkte jeg paa, at noget Lignende var hædet mig selv, denne samme Morgen, og idet jeg udstødte et hæftigt Suk, holdt jeg begge Hænder for Ansigtet. Musikken ophørte pludselig, og Farbroder Albert løb hen til mig, løftede mit Hoved iveiret, og bad mig med kjærlige Ord at betroe ham hvad der saaledes foruroligede mig. Hans Kjærlighed var mig i dette Dieblik en ubeskrivelig Trøst, og da jeg havde fattet mig noget, fortalte jeg ham mine Tildragelser fra den Time af da jeg første Gang mødte Secretair F. hos Conditorens indtil denne Dag. Han hørte mig med en saa spændt Opmærksomhed og Deeltagelse, som et Barn man fortæller et Eventyr. Phantasiens Rige var hans rette Fædreland, og denne sandfærdige Roman, hvori hans Pleiesøn var Helten, opfyldte hele hans Sjæl. Han fulgte mig i Tankerne, dadlede og roste mig, og græd af Sorg og Glæde ifølge Fortællingens Gang. Da jeg var færdig, priste han mig lykkelig, og raabte med Ungdoms Barme: "Nu er Du reddet!

det troer jeg sikkert. I en sund Sjæl begejstrer den ægte Kjærlighed til alt Godt og Skjönt." Da Pigen kom i det Samme for at dække vort sædvanlige, tarvelige Aftenbord, bad han hende gaae igjen, og sagde, at vi spiste ude til Aften; hvorpaa han bød mig følge med sig til en Restauration. "Vi ville opmuntre os i aften," sagde han. Det var temmelig silde. Der var Ingen i Salen uden vi og to Herrer, der sad i dyb Samtale ved et lidet Bord i en Krog af Værelset, og lod til at være Udlændinger. Farbroder Albert lod os give en Ret Mad, Dessert og dertil en Glaske Champagne, en Luxus som jeg aldrig havde ventet eller seet af ham. "Vi maae drikke din Louises Skaal," sagde han: "Har Du aldrig talt til hende om mig?" — "Tilvisse, min Fader!" raabte jeg: "Hun har ofte sagt, at hun elskede Dig." — "O!" udbrød han: "Gid jeg maa opleve at see hende ved din Side! hvad skal jeg da ikke gjøre for at behage hende! Det elskværdige Barn! Du er lykkelig, thi lykkelig kalder jeg den, hvis Kjærlighed har en ædel Ojensstand, og finder Ojenkjærlighed. Graværelsen, hvor tung den kan være, hører kun til de udvortes Ulykker, og i Kjærligheden ere disse ikke de værste." — "Har Du nogensinde elsket, kjære Fader?" spurgte jeg. — "Ja," svarede han halv undselig: "engang, og veed Du hvem? Din salig Moder. Ak Du min Gud! da hun kom her til Landet med din Fader, var hun saa deilig, saa from,

saar god. Hendes Mand var min Ven fra Varnsbeen af. Gud bevare os! Du kan nok begribe at jeg med intet Ord, ikke med mindste Bink lod hende eller Nogen mærke min strafværdige Lidenskab. Musikken var hendes største Glæde. Naar jeg nu kom om Aftenen, bad hun mig ofte spille paa Claveret. Hvor jeg da phantaserede! det skulde Du have hørt! I Toner vovede jeg at tale om mine Følelser. Jeg bemærkede ofte med Glæde, at hun astørrede sine Taarer, og en Gang sagde hun: at mit Spil henrykkede hende saaledes, at hun syntes at see Himlen aaben. Dette er den høieste Lykkelighed, jeg har nydt i Kjærligheden. Men selv denne bebreidede jeg mig dog tilsidst, som en Uret mod din Fader, der for det meeste faldt i Søvn ved min Musik. Hvor megen Overvindelse det end kostede mig, søgte jeg derfor at undslaae mig for at spille for hende, indtil hun blev syg; da kom jeg hver Aften og phantaserede i hele Timer. Selv i den Time, da hun døde, sad jeg ved hendes Fortepiano, saa jeg kan sige, at hendes Sjæl paa mine Toners Vinger fløi til den Himmel, hun havde seet aaben."

Denne Aftens fortrolige Meddelelser styrkede mig og bandt mig fastere end nogensinde til min faderlige Ven. I den Fortrolighed, som nu fandt Sted mellem os, lykkedes det mig ogsaa at faae hans Samtykke til at maatte forlade mit theologiske Studium, hvortil jeg i

Grunden aldrig havde følt noget Kald. Jeg vilde derimod blot gaae en videnskabelig Vej, udarbejde en Afhandling og disputere for den philosophiske Doctorgrad, ifølge de dengang bestaaende Anordninger.

Fra hiin Priode blev jeg virkelig et nyt Menneske. Jeg studerede med Iver, og fandt min Glæde derved. Digtekunsten, som altid havde hearevet mig, syntes jeg nu først at fatte, og valgte et digterisk Emne til min Disputats, hvorpaa jeg arbejdede med stor Kjærlighed. Desuden passede jeg nu med Iver mine Informationer, og skaffede mig nye, saa jeg fortjente endeel, og bidrog til at forbedre Farbroder Alberts og mine egne forenede Kaar. Saaledes stræbte jeg, ikke at overvinde, men at formilde min Længsel efter min fraværende Veninde. Mangen Vængstelse fra den Kant gjorde mig det imidlertid ofte umuligt at bevare min indvortes Ligevægt.

En Maanedstid efter Louises Vortreise kom Betty en Morgen til mig, og leverede mig et Brev, som under hendes Couvert var kommet fra hendes forrige Hærfab. Farbroder Albert modtog den nydelige unge Kone med al mulig Artighed, og underholdt sig med hende, medens jeg med bankende Hjerter næsten slugte min Louises elskværdige Brev, der næst kjærlige og trøstelige Ytringer, indeholdt Esterretningen om hendes Reise, og berettede mig, at Sir Charles bevogtede ethvert hendes Skridt, men isøvrigt var roligere og omgængeligere, end

tilførn. Hun anmodede mig om at lade Udskriften paa mine Breve være til Betty, for at forebygge mulige Uheld, og for Resten betroe dem til denne paalidelige Persons videre Besørgelse. Jeg takkede hjertelig den smukke Brevdue, og aftalte med hende, at jeg til næste Postdag vilde bringe hende et Brev, som hun lovede at skaffe i Louises Hænder, ved Hjælp af sin Tante, som boede i London i Nærheden af Lord A's Hotel. Saaledes, sagde hun, havde hun aftalt det med sin kjære Frue, hvem hun omtalte med Kjærlighed og inderlig Bevægelse.

Disse Dage vare lykkelige for mig. Jeg nød ret den Glæde at skrive til min Elskede; og velsignende den Menneskenes Velgjører, som først opfandt Postvæsenet, ilede jeg med mit Brev til Bettys Huus. Hendes Mand, som var hjemme, modtog mig, som jeg havde været en fiendtlig Indquartering. Han kjendte mig fra hiin Nat, og var ikke langt fra at vise mig Døren. Jeg sagde, at hans Kone havde lovet at besøge et Brev for mig til hendes forrige Herskab, og nærmede mig til Betty, som jeg leverede Brevet. Kobberød i Ansigtet foer Manden til, og rev hende Brevet af Haanden, læste Udskriften, og skreg som en Affindig: "Eil hendes Herskab! Nei Satan forlade mig, er ikke Brevet til hende selv!" Jeg tog ham det ud af Haanden, brød Seglet, og viste ham Navnet "Louise," i den første Linie, idet Betty og

jeg begge søgte at forklare ham Sammenhængen. Han saae i Brevet, men udbrød: "Hvem kan blive klog paa det? Det er jo skrevet paa et kaudervelsk Sprog, som Ingen kan forstaae!" Betty sagde: "Kjære Mand! Det er Fransk, min Frøken er jo fransk. Denne Herre er jo hendes Kjæreste." — "Han er Ganden heller!" skreg han: "Nei han er saa at sige, hendes Mand. Ejeneren John, som selv var tilstede ved Bielsen, har fortalt mig Alting. Herren der er kjøbt til tage hende, han bryder sig feil om hende. Troer Du ikke, at jeg veed, hvad din Frøken er for En? Sir Charles! hendes egen Broder! Haarene maae reise sig paa en ærlig Mand's Hoved over at tænke paa saadanne Misgjerninger. Ja græd Du kun! Og De min Herre! Jeg er ingen grov Mand. Jeg har, Gud skee Lov, faaet en god Opdragelse, jeg fortænker Dem ikke i hvad De har gjort. Tiderne ere vanskelige, og Enhver maa seie for sin egen Dør, men min Kone skal ikke tage Deel i de Affairer. Tag Deres Brev til Dem, og Gud bevares" — tilføiede han bukkende — "jeg er ikke uhøflig, jeg er langt fra at vise Dem Døren. Vil De ikke behage at besee min Boutik! Den kan godt maale sig med enhver anden her i Byen." Han vendte sig nu for at vise mig Veien til Boutiken igjennem et andet Bærelse. Hans Kone og jeg fulgte bag efter ham. Betty stødte mig paa Armen og rakte Haanden ud. Jeg forstod hendes

Vink, og stak Brevet til hende. Ligeledes med Tegnet forklarede hun mig, at hun nok skulde forsegle og besørge det. I Voutiken vare Kjøbere som snart optog M's Opmærksomhed, og gave mig Leilighed til at forsøge mig bort.

Mere end tre lange Maaneder hengik efter denne Dag, uden at jeg hørte det Mindste fra Louise. I min Utaalmodighed gik jeg til Posthuset hver Gang Posten var kommen, og estersaae paa Kortet, om intet Brev til Madame Betty N. skulde findes mellem de ankomne Breve. Altid forgjæves. Jeg havde ogsaa ivrigt lagt mig efter det engelske Sprog, og besøgte tidt et offentligt Sted, hvor man forefandt engelske Aviser, og i dette bundløse Chaos søgte jeg utrættelig, om jeg ikke mellem Nyhederne kunde finde noget Ord, som havde Hensyn til den Kreds hvori min Louise opholdt sig. Pludselig overraskede Avisen mig med den mig vigtige Efterretning, at Lord A. var død; og næste Postdag fandt jeg ogsaa paa Postkortet Madame Betty N's Navn. Med feberagtig Utaalmodighed ilede jeg til hendes Huus, uden at faae hende i Tale. Jeg gav mig et Grinde ind i Voutiken. Der stod en søvnig, fortrædelig Dreng, der paa mine Spørgsmaal, om Madamen ikke var hjemme, gloede paa mig, uden at svare. Jeg tilbragte en søvnløs Nat; men næste Morgen bragte en ubekjendt Dreng mig et Brev, som jeg fandt at være

fra Betty, og som indsluttede et andet uden Udskrift. Jeg greb først efter dette, aabnede det hurtigt, og til min Forundring faldt nogle enkelte Stykker sonderrevet Papiir ud paa Bordet. Jeg sankede dem op, og kjendte Louises Haand. Betty skrev til mig, at et Brev, som Postbudet igaar bragte, var faldet i hendes Mand's Haender. Han havde uden Omstændigheder aabnet det, men da det var skrevet paa Engelsk, som han ikke forstod, og han indsluttet i Brevet fandt et andet med min Adresse, havde han med megen Brede sonderrevet begge Brevene. Det var imidlertid lykkedes Betty at opsamle nogle Stumper af Brevet til mig, som hun herved sendte mig. Hun tilføiede, at jeg selv vilde indsee, at hun allerede havde lidt saa meget for disse Breves Skyld, at hun aldrig mere turde paatage sig at besørge noget; hvilket desuden for Diebliffet var umuligt, da hendes Tante, som hidtil havde bragt Brevene fra og til Louises Bolig, havde forladt London, hvorefter hun ved et Brev med Skibsleilighed havde underrettet hende.

I en Steaming, som man kan forestille sig, tog jeg det sonderrevne Brev for mig, og studerede det med brændende Iver. Alt hvad jeg kunde sanke af disse paa forskjellige Lapper adspredte Ord, var følgende afbrudte Sætninger: . . . "Men i den Evang, hvori jeg levede som en Fange, kan Du selv tænke Dig min Angst og Forlegenhed ved denne Opdagelse. Jeg besluttede at tage

min Tilflugt til min Faders Kjærlighed, da hans pludselige Død forandrede — — — — Jeg greb Leiligheden, og undslap lykkelig. Lord M. og hans Frue modtog mig kjærligt. Men tænk Dig min Skræk og Sorg, da min opbragte Broder — — — — Min stakkels Fanny var ikke mere angst end jeg, og heller ikke gladede, da han kom frisk og sund tilbage — — — — haaber at bringe ham til Fornuft — — — — ganske afhængig af disse Benner, maa jeg vel have Taalmodighed, især da min Sundhedstilstand for Dieblicket forbyder mig at reise. O min Frederik! jeg døer af Længsel efter Dig! Naar trængte jeg til din Nærværelse som nu? Jeg er ofte bange. Jeg vilde saa nødig døe, uden at have seet Dig igjen. Ofte er jeg ogsaa saa glad ved den Tanke at dit elskede Billede — — — — Ved til Gud for mig og Dig selv” — — — —

Dette var Alt hvad jeg kunde faae ud af dette Brev, hvis Indhold forekom mig saa vigtigt. Min Uengstelse og Uro ved det jeg havde læst, steg til en saadan Grad, at min Tilstand forfærdede min Pleiefader da han saae mig. I otte Dage led jeg en Qual, der vist havde tildraget mig en hæftig Sygdom, om den havde varet længer, men lykkeligviis bragte den næste Post et Brev, der blev mig tilsendt fra den herværende engelske Legation. Det var skrevet paa Engelsk med en overordentlig smuk Haand, og underskrevet George M. Jeg

begreb, at min ubekjendte Correspondent var min Louises Frænde og Beskytter. Brevet var affattet i en simpel og ædel Tone, men syntes at forudsætte mit Bekjendtskab med Tildragelser der ved Sønderrivelsen af Louises Brev vare gaaet tabte for mig. Af Brevens Uttringer, sammenholdte med de enkelte Ord af Louises Skrivelse, begreb jeg imidlertid, at en Duel maatte have fundet Sted mellem Lord M. og Sir Charles, foranlediget af Louises Flugt til den Førstes Huus, og at i denne Duel maatte Sir Charles være bleven saaret. Lord M. skrev, som følger: "Efter min Skyldighed besøgte jeg daglig hans Huus for at erkjendige mig om hans Befindende, og havde endelig den Ære at blive indladt til ham. I hans nærværende svagelige Tilstand fandt jeg ham blidere og mere modtagelig for fornuftige Forestillinger, end nogenstunde tilforn. Jeg benyttede mig af denne hans Stemning, og bragte det til et Slags fredelig Overeenskomst imellem os, der, om den end ikke er saa ganske efter et elskende Ægtepars og deres Benneres Ønske, dog kan bringe den Nolighed tilveie, som Omstændighederne for Dieblikket saa nødvendig kræve. Sir Charles har forpligtet sig til at reise udenlands i to Aar, og i denne Tid stræbe at blive Herre over sin ulykkelige Lidenskab, og imidlertid aldrig med mindste Handling eller Ord forurolige sin Søster, hvorimod jeg paa hendes Begne har lovet, at hun i den bestemte Tid skal forblive i mit

Huus, og ikke blot være fraværende fra sin Egtemand, men ikke engang veksle Breve med ham. Hvor haarde disse Vilkaar ere, føler jeg i mit eget Hjerte, men troer dog, at Tabet for Dem og Deres Frue er mindre, end det ved første Diekast synes. Jeg er overbevist om, at De og Deres Louise ikke kunde forene Dem enten i Danmark eller noget andet Sted i Verden, uden at Sir Charles vilde opsøge og forurolige Dem. Heller ikke var det Diebliffet for Deres Frue, som desuden er angreben af den sidste Tids Tildragelser, til at udsætte sig for en Reises Anstrengelser. Hvad Brevverlingen angaaer, da troer jeg at vide et Middel, ved hvilket De og Deres Elskede aldrig i lang Tid skal være uvidende om hinandens Befindende. Saasnart Noget af Vigtighed skulde hænde, skal jeg selv have den Ære at underrette Dem derom. Naar De Intet hører fra mig, er det et Tegn paa, at Alt er ved det Gamle. Jeg beder Dem bære mig med et Svar paa dette Brev, men for Fremtiden er jeg vis paa, at De vil tage Hensyn til det Væresord, en Ven har givet. Jeg haaber ogsaa, at De, som den Lykkelige, vil ædelmodigen skaae en ulykkelig Medbeiler. Sir Charles' Sindsforfatning maa opvække Alles Medynk. De kjender ham kun fra hans onde Side, men han har ogsaa en god. Han er et Menneske af udmærkede Evner, en brav Officeer, og har i Grunden en ædel Sjæl. To Aars Fraværelse vil, som

jeg haaber, bringe ham tilbage til Pligt og Fornuft, og jeg forsikrer Dem, det skal være mig en udmærket Glædesdag, naar jeg kan føre Deres Hustru i hendes Egtmands Arme. Vær i idlertid vis paa, at hun i mit Huus er i det ømmeste Venstabs Baretøgt. Min Fanny og jeg have selv bragt hende ud til vort Landgods, hvor hun ønsker indtil videre at opholde sig. Vi have der søgt at forskaffe hende al den Bequemmelighed og Behagelighed, som staaer i vor Magt, og sørget for hendes fuldkomne Sikkerhed. Lad mig endnu sige Dem, at jeg er Deres Frues Ven og Frænde, at jeg selv har igjennem flere Aars Prøvelser tilkæmpet mig Besiddelsen af det Fruentimmer, jeg elskede, min nuværende Hustru. Naatte disse Omstændigheder tjene mig som Adkomster til Deres Tillid og Venstabs!" —

Dette Brev, som under andre Omstændigheder rimeligviis vilde sat mig i den værste Sindsstemning, lettede i dette ulykkelige Dieblis mine Bekymringer. At vide Louise i Sikkerhed, var en ubeskrivelig Trøst, og jeg troede desuden ved Lord M's Hjælp at turde haabe, om to Aar at see en Ende paa mine længselsfulde Sorger. Jeg resignerede mig, og skrev i denne Aand til Lord M., indstændig bedende ham at underrette mig om Louises Sundheds Tilstand, der efter de seneste Efterretninger usigelig foruroligede mig. Det varede heller ikke længe, førend en elegant ung Herre kom op til mig, nævnede sit

Navn, og sagde at han var ansat ved den engelske Legation, og stod i Forbindelse med Lord M., der havde paalagt ham at gaae til mig, for at hilse mig, og sige at han selv og Alle i hans Huus befandt sig meget vel, og ønskede at høre det Samme fra mig. Hver sjettede, syvende Uge kom denne samme unge Mand med det samme Bud, undertiden med en lille aaben Seddel, skreven med Lord M's Haand, ganske af lignende Indhold. Jeg vovede da ligeledes at sende et Par Linier hvori jeg forsøgte at indblande nogle Ord om min Længsel. Hvor ubetydelig denne Communication med min Elskede end var i sig selv, oplivedes jeg dog for mange Dage, hvergang den unge Mand havde besøgt mig. Ved en saadan Leilighed sagde jeg engang til Farbroder Albert: "Kjærligheden lever af Lidt." — "Kalder Du det Lidt?" sagde han: "Du veed, hun lever, er sund og rolig, og elsker Dig. Du kan haabe at forenes med hende igjen. Hvem kan nægte at det er overmaade Meget?" — Jeg maatte give ham Ret. Dog følte jeg en Tomhed, som Intet kunde udfylde, og naar en glad Følelse greb mit Hjerte ved den Tanke, at hver Dag, som gik, førte mig nærmere til den, som skulde forene os, fulgte snart en kummerfuld Betænkelse efter, den nemlig: hvorledes det skulde blive mig muligt at forskaffe Louise en nogenlunde behagelig Tilværelse ved min Side.

Et Aar var saaledes hængaaet. Da fik Farbroder Albert en Dag et Besøg af en gammel Bekjendt, som jeg nogle Gange havde seet hos ham. Denne Mand var en fornuende Viinhandler, ved Navn N. Min Pleiefader sagde, at det var en meget stikkelig Mand. Ikke desmindre var han mig høist uvelkommen, fordi han, naar han engang var lykkelig arriveret, og sad godt paa sin Stol, næsten ikke var til at flytte, men kunde sidde mange Timer saagodt som ganske taus med største Taalmodighed. Denne Mand kom en Dag, som sagt, og satte sig ned, efter at have spurgt: "Hvor gaaer det?" Hvorpaa min Pleiefader spurgte: "Hvorledes lever De hjemme hos Dem?" — "Jeg takker," svarede N., og derpaa var denne Samtale forbi. Farbroder Albert gik til sin Pult, og vedblev at skrive nogle Noder, sagte nynnende. Jeg sad med en Bog, som interesserede mig. I midlertid syntes mig dog, at Høfligheden fordrede, at jeg skulde conversere Manden. Jeg lagde Bogen tilside, men vidste ikke i en Hast, hvordan jeg skulde begynde. Efter en Pause af et Kvarteerstid udfandt jeg endelig at sige: "Det er et uroligt Veir, vi have i dette Aar." — "Ja," sagde N.: "Det er næsten umuligt at beholde sin Helbred." — "Ja vist nok," svarede Farbroder Albert, uden at lade sig forstyrre. "Det kommer ventelig," vedblev N., "af den Comet, som man venter næste Aar. Man siger jo, den kan være farlig og slaae vor Jord

sønder og sammen." — "Vah!" svarede Albert: "Dens Gang er nok bestemt og afmaalt." — "Ja," sagde den Anden, "det er jo Noget som intet Menneſſe kan vide." — "Men naar intet Menneſſe kan vide det," udbrød Farbroder, "hvoraf veed man da, at den kommer?" — "Det veed jeg tilforladelig ikke," svarede N. Efter en lang Pause tog jeg Ordet, og sagde: "Cometerneſ og Planeterneſ Gang lader ſig jo beregne." — "Ja," svarede N., "det er af de Ting, ſom de Lærde ſige, men ſom viſt intet Menneſſe troer." — "I den Sag," sagde jeg, "kan ogſaa Troen undværes, thi det er Ting, ſom man ſikkert veed." — "Det modſiger al ſund Fornuſt," svarede N.: "Hvordan ſkulde noget Menneſſe komme til at opmaale de Tingeſter deroppe, ſom man ikke engang veed hvad er?" — "Hvorledes!" raabte Farbroder Albert: "Er der noget Menneſſe ſom tvivler paa, at de ere Klo- der, ſulde af Liv ligesom vor Jord; at de i afmaalte Kredſe dreie ſig i deres Baner?" — "Ja," svarede N., meget koldblodig: "Det tvivler jeg ſtærkt paa, thi det kan Ingen vide, og det er ogſaa Noget ſom kan være oſ det Samme." — "Men," vedblev Farbroder, "Deres Hjerte maa dog ſlaae af Vegeiſtring og Glæde, naar De om Natten hæver Øinene til den ſtjernesulde Himmel." — "Herre Gud!" udbrød N. med et Suk: "Hvad Glæde kan man have af at ſee de lyſe Prikker? Der kan viſt gaae hele Aar hen, uden at jeg ſeer op paa

Himlen, uden for at see, om det seer ud til Regn, saa jeg skal slæbe paa min Paraply." — Min Pleiefader vendte sig om til sin Pult, nynnede og skrev paanye. Da nu N. i en god halv Time havde siddet og tiet, reiste han sig, som for at sige Farvel, men blev dog staaende nær ved Døren. Endelig nærmede han sig til mig, og sagde: "Det er sandt, jeg er egentlig kommen for at tale med Dem. De giver jo Underviisning baade i Fransk og Italiensk? Den smaae Sara der hjemme har faaet Lyst til at blive mere perfect i Fransk, og vilde ogsaa gjerne lære Italiensk. Og saa tænkte jeg paa Dem, om De kunde have Lyst at give hende Timer." — "Er denne Dame Deres Datter?" spurgte jeg. — "Nei, Gud bevares!" sagde N.: "Det veed De vel nok, at min Kone og jeg have ingen Børn. Nei, dette Pigebarn er eneste Datter af min salig Compagnon, som var den, der eiede Pengene, hvormed vi begyndte Viinhandelen. Men nu har jo siden den Tid Lykken været god for mig ogsaa. Og da nu Borherre tog ham fra hans eneste Barn for nogle Aar siden, og eftersom Moderen ogsaa var død, saa fastsatte han, at hun skulde blive i mit Huus, til hun blev gift engang i Tiden. Myndig er hun allerede. Men gifte sig lader hun ikke til at ville. Og det er urimeligt, for hun kunde saaman gjøre en Mand lykkelig. Hun eier sine rede tredsindstyve Tusinde. Men hun tænker maaskee, fordi hun har

lidt Skade i Ryggen" "Skade i Ryggen?" raabte Farbroder Albert. "Ja veed De det ikke nok!" svarede N. ligegyldigt: "Men seer De, min Kone og hun gaae paa Comedie og ud at spadserere sammen, og der komme ogsaa smukke Folk i vores Huus, men jeg veed ikke, hvordan det er, hun kjeder sig alligevel, og nu har hun faaet det Indfald, at ville plage sig med disse Sprog, og hver Dag i lang Tid har hun forlangt, at jeg skulde skaffe hende en Lærer. Og naar hun selv vil gjøre sig Livet suurt med saadant Noget, saa kan jeg jo ikke for-
mene hende det. Hun har jo Naad til at betale det."

Da den Betaling, der blev mig buden, var usæd-
vanlig god, saa bleve vi snart enige om denne Sag, og den næste Dag forsoiede jeg mig til Wiinhandlerens Huus, skjøndt med en vis Uvillie mod min nye Scholar, hvem jeg forestillede mig gammelagtig, vanskabt og blot af Kjedsommelighed tilbøielig til at tage Sprogtimer, for saaledes at dræbe Tiden. Fru N. modtog mig smilende over hele Ansigtet, og med Ord saa søde om den Lykke, at hendes Pleiedatter skulde informeres af et saa daunet og interessant Menneske, at jeg var nær ved at undskyldte mig, og gaae min Vej, da den omtalte Pleiedatter i det Samme kom ind. Det var en lille Pige, der saae meget ung ud, og uagtet en noget forvoxet Figur dog havde et særdeles behageligt Udortes. Hendes blonde, rige Haar og hendes hvide Tænder toge sig godt ud til

de mørke Dienbryn og de smukke brune Dine. I hendes hele Person var et Udtryk af Livlighed og Godhed, der, forenet med et vist Udseende af legemlig Svagbed, gav hende noget saa Interessant, at man maatte vredes paa Skjæbnen, der med saa haard en Haand havde berørt denne spæde Skabning. Hun indlod sig med mig om Gjenstanden for mit Komme, og talte saa forstandigt, at jeg gik bort med ligesaa megen Lyst til at begynde vore Studeringer, som jeg var kommen med Ulyst til samme; og allerede næste Dag begyndte jeg denne min nye Forretning. Min Lærling overgik min Forventning. Hun lærte med saamegen Lethed, hun oversatte de Forfattere, som vi gjennemgik, i et saa smukt og dannet Sprog, og de Stiiløvelser hun selv efter sit eget Hoved opsatte, vare i dem selv saa interessante, saa vittige, at de Ti-mer, jeg gav hende, vare en sand Opmuntring fra mine øvrige Forretninger af denne Natur. Forholdet til en lærvillig Elev, især en qvindelig, har Noget der umærkelig leder til Vennskab og Fortrolighed. Sara og jeg havde dobbelt Grund til at finde Trøst i hinandens Omgang, da vi begge led af en indre Tomhed, skjøndt af forskjellige Grunde, hvorved jeg maa bemærke, at min Lod dog var bedre end hendes, thi jeg led af en Længsel der havde en bestemt Gjenstand, hun derimod syntes at sukke efter noget Ubekjendt og Uopnaaeligt, og var saa meget mere at beklage, som hendes daglige Omgivelser

vare usigelig langt under hendes egen Sphære. Det varede heller ikke længe, førend hun havde vidst at mage det saaledes, at ikke blot jeg, men ogsaa min Pleiefader vare indførte i R's Huus, og efterhaanden, og saa at sige uden at vi mærkede det, bleve jevnlige Gjæster, til trods for Husets totale Mangel paa behagelig Omgang, hendes egen undtagen. Hun besad desuden et stort Talent til at gjætte sine Venners Ønsker, og en utrættelig Iver for at opfylde dem. Det var altsaa intet Under, at ikke blot jeg ansaae denne Piges Venkskab som en uventet Trøst fra Himlen, men at ogsaa Farbroder Albert følte sig tiltrukken af hendes Omgang; hvortil ogsaa kom, at hun elskede Musik, og selv spillede godt paa samme Instrument som han.

En vis Frihed havde umærkelig indsneget sig i Sara's og mit indbyrdes Forhold. Vi omgikkes hinanden som Broder og Søster. Et saadant Forhold er farligt, det er vist, og det er formasteligt at indlade sig deri, thi sjældent er det, at begge Parter uskadt trække Haanden ud af Lovens Strube. Hvad mig angik, var denne Pige mig inderlig kjær; men i det Mindste forekom det mig, som min Hengivenhed virkelig var reent broderlig. Min Kjærlighed til Louise havde grebet dybt ind i mit aandelige Væsen. De søde Erindringer, som stedse beskæftigede min Phantasie, kunde ikke let fortrænges af Noget. Al anden Elskværdighed forekom mig fremmed

i Sammenligning med den der smykkede min egen unge Hustru, hvem desuden Længsel og Fraværelse endnu fastere havde bundet til mit Hjerte. Desuden var der Noget ved Sara, der ligesom tjente mig til et Skjold mod hendes Fortrin. Det var ikke hendes Legemsfeil. Nei langt fra! Den var ikke isinesfaldende, og ved saa ofte at see hende, var jeg virkelig kommen til reent at forglemme den. Den Anstødssteen, jeg omtaler, var en Grad af Exaltation, som aldrig har manglet at gjøre den Virkning paa mig, som man pleier at kalde: at slaae Vand i Blodet. Naar vi for Exempel i Læretimerne læste en Digter, og hun nu ved et eller andet Sted, som i Eenfomheden havde henrevet mig til Taarer, udbrød i høie Udraab over dets Skjønhed, blev jeg ganske kold, og søgte mangengang at finde Noget at dadle ved det, jeg selv beundrede, blot af en fortrædelig Følelse over at forstyrres i min stille Glæde ved en overspændt Nøs. Naar jeg tilbragte Aftenen hos hendes Pleieførelde, havde vi indført, at jeg læste høit for vort lille Selskab. Hr. N. faldt som oftest i Søvn, Farbroder Albert derimod fulgte med lysende Blikke, ofte med Taarer i Øinene, men ganske taus, hvert Ord jeg udtalte. Fru N. derimod afbrød mig uophørlig med saadanne intetstygende Udbrud, om hvilke jeg isorveien vidste, naar de skulde komme, som for Exempel: "Gud hvor det er deiligt! Nei det holder jeg ikke ud!" o. s. v. Denne

ofte forekommende, eensformige Lyd pleiede Farbroder og jeg imellem os at kalde Minutskud. Sara var en opmærksom, forstandig, sølende Tilhører, men naar Læsningen ophørte, udbrod hun i saa hæstige Udtryk med saa lidenskabelige Bevægelser, at jeg ordentlig kunde gysse for det Dieblik, jeg skulde lukke Bogen. Saaledes gik det ogsaa Farbroder Albert. En Aften da vi gik hjem sammen, spurgte jeg, hvorfor han mod al Sædvane ikke havde været at bevæge til at røre Pianoet, til Trods for de ivrigste Anmodninger. "Det var en taabelig Undseelse fra min Side," svarede han: "Da jeg sidst phantaserede i Saras Nærværelse, blev den gode Pige saa henrykt ved Musikken, at ligesom jeg vilde reise mig fra Instrumentet, sarer hun hen til mig, kaster sig paa Knæe for mig, og kysser mig paa Haanden. Jeg blev, sandt for Herren, saa forskædet, at Blodet susede mig for Ørene, og nu var jeg bange for at det skulde gaae ligesaadan i Aften, og derved blev det mig umuligt at phantasere." —

Engang, da vi kom til at omtale Göthe, yttrede Sara, at hun gjerne vilde give sin hele Formue, ja det Halve af sit Liv, blot for et Dieblik at kunne tale med ham. Jeg kunde ikke undlade at modsige hende, og kom til at sige: "Jeg vilde ikke give den nye Vest, jeg her har paa, for at see Göthe et Dieblik. Hvad kunde det hjælpe at see en Mand i et ligegyldigt Dieblik, tale

med ham om Veiret, om Reisen og Landeveiene, oven-
 ikjøbet med den rimelige Formodning, at han bragte
 Høflighed og Levemaade et Offer ved den Samtale, han
 saaledes undte mig? En anden Sag var at leve med
 ham paa en fortrolig Fod, høre hans Bemærkninger
 over hans egne og Andres Frembringelser, see ham i
 ubevogtede Dieblikke, vove at forelægge ham sine egne
 Tvivl og Tanker. Dette var Meget værdt. Men
 isvrigt have vi jo hans eget bedre Væsen i hans Vær-
 ker, og i dem skal vi omgaaes ham. Det er jo kun som
 Digter, at han er til for os, og som Digter taler han
 jo fortroligt med os." — "Men," svarede Sara,
 "regner De det da for Intet, at kunne følge sit eget
 Hjertes Trang, ved at give sin Tilbedelse Luft? Hvilket
 lykfsaligt Dieblik, naar jeg kunde kaste mig for hans Føds-
 der og udbryde i Tak og Taarer! Han selv vilde be-
 væges derved, troer De ikke det?" — "Jeg veed ikke,"
 svarede jeg, "men efter den Idee, jeg har om ham,
 troer jeg ikke, at en saadan Scene vilde være ham be-
 hagelig." — "Hvorledes!" raabte Sara: "En Digter,
 som han, skulde være saa ufølsom?" — "Nei ikke det,"
 svarede jeg, "men i Sandhed jeg veed ikke at for-
 klare min Mening. Det gaaer med vor Henrykkelse over
 de skjenne Kunster og Naturens Skjønhed, som med
 den religiøse Andagt: Den kan ikke udbryde i høie Raab
 og lidenskabelige Ytringer. Kun i Stilhed og Ydmyghed

maae vi nærme os Guddommen og dens Aabenbaringer i Livet." Sara lod mig ikke sige Mere. Med Hæstighed udbrød hun: "Saaledes taler den nordiske Phlegma, men den er ikke given Enhver. Et varmt Hjertes Følelser ere en ugangbar Mynt i vore Climater. Men," tilføiede hun med sagtere Stemme, "hvad Gøtche angaaer, saa indseer jeg meget vel, at min ringe Hylding ikke kunde interessere ham. Et stakkels Bæsen som jeg! Dog har han selv sagt et Sted: at en sand Hengivenhed, hos hvilket som helst Menneske, var ikke at foragte." — Hun kunde ikke længere holde sine Taarer tilbage, men vendte sig bort, og græd. Dette Oprin bedrøvede mig, og jeg fortrød at have saaret denne gode Pige, der aldrig tilføiede nogen Skabning det mindste Ondt, men hver Dag gjorde Nogen Godt. Hendes Exaltation, som mishagede mig saa meget, maatte man ansee som en Følge af hendes legemlig Svaghed.

Iblandt de Ankeposter, som jeg i mine Tanker fremførte mod Sara, var ogsaa den, at hun syntes at ynde og opsøge nogle usigelig flaae Beninder; især var der en Frøken Hansine, som næsten daglig besøgte hende, og lod til at have stor Deel i hendes Fortrolighed. Denne Dame, som var 29 Aar, sex Aar ældre end Sara, havde en særdeles Gave til at mishage mig, og jeg troer ikke at gjøre hende Uret, naar jeg paastaer, at paa en meget smuk Taille nær, var der Intet hos hende,

der kunde indtage noget Menneske. Engang i min Nærværelse beklagede hun sig for Sara over en meget ubehagelig Scene der havde fundet Sted paa et Bal, hvor hun havde været, og over en Fornærmelse, som en Laps ved denne Leilighed havde tilføjet hende. Hun blev selv saa rørt ved denne Beretning, at hun udgød de bitterste Taarer. Sara sagde: "Hvorfor vil Du gaae i det Selskab? Jeg har før sagt Dig, at jeg havde hørt, der var en slet Tone." — "Gud!" raabte Frøken Sine: "Skal man da aldrig have nogen Fornøielse? Dands er nu min Lyst. Du kan sagtens sige det. Du er uskyldt for at gaae paa Bal og dandse." — Den stakkels Sara blev blodrød. Den Anden vedblev: "Det er ved Gud! ikke saa let at vogte sig for Mandfolks Paatrængenhed." — "Det troer jeg dog, man kan," svarede Sara. — "Ja Du snakker!" raabte Frøken Sine: "Det veed Du heller ikke Noget om. Der er Ingen, som paa den Maade gjør af Dig." — Nu kunde jeg ikke længere udholde det. "Hvorledes forstaaer Frøkenen det, De der siger?" spurgte jeg. "Det er let at forstaae," raabte Frøkenen, bestandig grædende: "Sara er en ganske fortræffelig Pige, som jeg betroer Alting, og som jeg ærer og agter fremfor alle unge Piger paa vor Alder, men hun er skjæv i Ryggen, det veed hun selv, og bryder sig ikke derom. Dertil er hun alt for fornøistig." — Sara reiste sig i en dødelig Forlegenhed og gif hen

til Vinduet. — "Forlad mig, Frøken!" raabte jeg: "Det særdeles Udelicate i hvad De der siger, maa undskyldes, at mit Svar ogsaa faaer noget Udelicat. Ikke blot jeg, men Alle, troer jeg, ansee Jomfru Sara for den elst- værdigste Pige i hendes Omgangskreds. Den legemlige Feil, De omtaler, glemmer man let. Jeg for Exempel seer den aldrig, og jeg vilde ansee den Mand for en følesløs Klods, som en saadan lille Uregelmæssighed i Figuren kunde gjøre blind for de Yndigheder og Fortrin, som mangen Pige maatte ønske at kunne tilbytte sig for en smuk Taille." — "Jeg regner ikke hvad De siger," svarede Frøkenen: "De taler af Kjærlighed." — "Ja," svarede jeg, "af den bedste Kjærlighed: Kjærlighed til hvad der er Skjønt og Godt. Det gjør mig ondt, om De ikke har denne Kjærlighed tilfældes med mig." — Sara nærmede sig med glædestraalende Pine. Hun rakte mig Haanden, og sagde: "Jeg takker Dem for Deres Venskab, men Sine mener det ikke saa ilde. Hun er en god Pige." Og med disse Ord omsavnede hun Frøkenen, som om hun var hende taknemmelig for det Forsvar, hun havde givet Anledning til. "Ja lille Sara," sagde Frøken Sine: "Jeg forstaaer nok, hvordan det hænger sammen. Gud lade Dig blive lykkelig! Det skal ikke glæde Nogen mere end mig." — Den Forlegenhed, der betog mig ved disse udelicate Hentydninger paa mine Følelser for Sara, blev endnu større den

næste Dag, ved en i sig selv ubetydelig Omstændighed. Under den førnævnte Samtale havde jeg siddet og leget med min Uhrnogle, og i min Værelse og Iver var jeg kommen til at brække den itu, og havde kastet den fra mig. Den var af ingen Værdi, ikke engang af Guld. Et Stykke couleurt Glas var indfattet i den. Da den var brækket over, dannede den en lille Firkant med en Øksen foroven. Da jeg nu næste Formiddag kom til bestemt Time, gjorde Sara mig selv opmærksom paa, at hun bar den i et Bånd om Halsen. Jeg følte at jeg rødmede, og stammede nogle Ord, om at den var uværdig til en saadan Ære, da den var vægte, aldeles uden Værdi. — ”For mig,” sagde hun, ”er den af større Værdi end alle Jordens Diamanter. Den erindrer mig om en Time, som jeg aldrig glemmer.” Ved disse Ord tog hun min Haand i begge sine, trykkede den, og beholdt den længe efter at vi havde begyndt vor Læretime. For første Gang faldt det mig ind, at Saras Tølelser for mig vare anderledes end mine for hende. Jeg bebrejdede mig medrette min Uforsigtighed i Omgang med denne gode Pige, der ikke drømte om den Jernmuur, der skilte hende fra hendes uskyldige Ønsker. Jeg besluttede, med saa stor Skaansomhed som muligt at trække mig tilbage, og da jeg om kort Tid skulde disputere for Doctorgraden, og havde meget travelt, saa gav dette mig en antagelig Grund til at komme sjeld-

ner. Desuden troede jeg, at i et Forhold som dette kunde det være meer end tilladt, at betroe hende min Forbindelse med Louise; men Mangel paa Anledning til en saadan Fortrolighed, og Frygt for at bedrøve den stakkels Pige forvoldede at jeg aldrig kunde komme til at meddele hende mine fordums Tildragelser.

At vide sig elsket af et Fruentimmer, man agter, er imidlertid Noget, der ikke kan andet end opvække en vis Omhed, der mangengang seer ud som Kjærlighed; og undertiden bemærkede jeg selv, at jeg mod min Willie nærede en saadan Bildfarelse hos Sara og hendes Omgivelse. Der indtraf imidlertid Et og Andet, som paanye fjølede mine Følelsers Varme. En Dag, jeg kom til Sara, fandt jeg hende meget sørgmodig, og paa min Forespørgsel om Grunden hertil, fortalte hun mig, at en ung Mand, som hun nævnede mig, beilede til hendes Haand; at hendes Pleieførelde overhængte hende med Forestillinger om at give ham sit Ja, og hvad som især bedrøvede hende, at den ulykkelige Elsker vilde af Fortvivlelse forlade Alt og reise til Ostindien. Jeg kjendte noget til denne unge Mand, og havde, skjøndt ikke i den senere Tid, seet ham flere Gange i R's Huus. Der var Noget i denne Historie, som undrede mig. Jeg sagde Sara, hvad jeg meente, at denne Brudgom vist ikke var at foragte. Men disse mine Uttringer forsøgede overordentlig hendes Bedrøvelse. "Min Gud!" udbrød

hun: "Hvad skulde bevæge mig til at gifte mig mod mit Hjertes Duske? Min Frihed er det eneste Gode jeg har. Vare jeg havde Fred for de Andres Forestillinger! Jeg er ret ulykkelig! Gid jeg laae i min Grav!" Da jeg nogle Dage efter var allene med Fru N., førte jeg hende paa dette Capitel, hvilket var meget let, og jeg lod nogle Ord falde om, at det var Synd at foruroilige og bedrøve Sara med denne Sag. "Jh Gud bevares!" raabte Fruen: "Er Sara bedrøvet for det? Det er jo en gammel Historie. Det traf sig saadan, at min Mand sagde hende, at Faderen til det unge Menneſke havde sagt til ham, at der kunde blive et net Par af Sara og hans Søn, der syntes meget godt om vor Pleie-datter, og saa snakkede vi frem og tilbage for hende, og meente at det var et godt Parti. Men vi har vist siden glemt at fortælle hende, at den Fyr er forlovet med en Anden." — "Men han vil jo reise til Ostindien," sagde jeg. "Ja," svarede Fruen, "det troer jeg nok. Han har jo faaet et rart Embede derovre, og saavidt jeg veed, skal han have Bryllup først." Saaledes var Udfaldet af denne Roman. Faa Dage efter kom Fru N. og Frøken Sine, og fixerede mig, som man siger, i Anledning af et lille Guldhjerte, som Sara bar om Halsen, istedetfor min fordums Uhrnøgle, der Gud ske Lov var gaaet istykket. Dette Hjerte lode de mig høre, at jeg havde foræret Sara; og i den Ordstrid,

som opkom ved deres hæftige Paastand og min Venægtelse, blev det indlysende, at Sara havde, om ikke udtrykkelig sagt, saa dog ladet sig forstaae med, at jeg havde givet hende dette Smykke. Denne usande Side af Saras Character havde jeg ikke formodet, og det Indtryk, denne Opdagelse gjorde paa mit Sindelag imod hende, var saa stort, at jeg i lang Tid ikke forvandt det, og det var mig umuligt at indlede den fortrolige Samtale, hvori jeg vilde gjøre hende bekjendt med min Forbindelse; — en Pligt, som jeg daglig foresatte mig at opfylde imod hende, men hvortil jeg ikke kunde finde den rette Stemning.

Jeg havde imidlertid lagt en Plan for Fremtiden, der opfyldte mig med Henrykkelse. Det andet Foraarsiden hiint mærkelige Møde i Dyrehaven var kommet. I dette skulde jeg tage Doctorgraden. Jeg havde Haab om at faae Reifestipendium. Til Efteraaret vare de to Aar forløbne, i hvilke jeg havde lovet Lord M. at forholde mig passiv; jeg vilde da reise til England, og — det koste hvad det vilde — see min Louise, og i Forening med hende tage Forholdsregler for Fremtiden. Efterretningerne fra hende modtog jeg bestandig paa samme Maade. Et venligt Ord fra Lord M. besvarede mig engang imellem et halvt forblommet Spørgsmaal, om man endnu erindrede mig med samme Godhed, om Sir Charles endnu var fraværende, o. s. v.

Den Dag, jeg med *Ure* havde tilkæmpet mig Doctorhatten, vare Farbroder Albert og jeg indbudne til et Aftenselskab hos *R's*. Vi havde rigtignok ønsket at helligholde Dagen paa en anden Maade. Men denne Opmærksomhed af Familien var dog for stor, til at kunne aflaaes. Sara havde desuden med sit sædvanlige Talent til at overraske, paa en behagelig Maade viist sin vennefulde Deeltagelse ved at sende os nogle smagfulde Gaver af hendes eget Arbeide. Vi fandt den bestandige Kreds af Omgangsvener hos Fru *R.*, Altid forresten meget festligt. Fruen kaldte mig over hundrede Gange "Hr. Doctor," og tilsviede, at naar jeg nu giftede mig, vilde min Kone blive kaldt Frue. Dersfra gif hun over til at formane mig til snart at træffe et godt Valg. "De kan jo ikke vide, Frue," sagde jeg, "om jeg ikke allerede har valgt." — "Nei," svarede hun: "det kan jeg ikke vide, om De har valgt i Deres Tanker. Men en Kjæreste har De ikke, det vil jeg døe paa." — "Men bedste Frue! Det vilde dog være voveligt at risquere Deres Liv saaledes." — "Min bedste Ven!" vedblev hun: "Det dømmes jeg deraf, at De har ikke noget Huus, hvori De kommer, uden dette. Det har Deres Farbroder, som De kalder ham, ofte sagt. Og havde De en Kjæreste, maatte De jo have Deres Gang hos hende." — "Men," svarede jeg, "hun kunde jo være langt herfra, i et andet Land, eller i en Provinds

langt borte." — "Nei," vedblev Fruen, "De har ikke reist udenlands, ikke nogensinde været langt fra Kjøbenhavn. Saa ligegyldig kunde De da heller ikke være, at ikke reise hen og besøge hende, om hun var i Fyen eller Jylland." — Jeg vilde svaret Noget endnu, men i det Samme faldt mine Dine paa Sara. Jeg saae, hun skiftede Farve, og jeg havde ikke Hjerte til at sige Mere om denne Sag. Fru N. vedblev, og sagde: "Svar mig nu paa Deres Vre og Samvittighed: Er De vel forlovet?" — "Samvittigheds-Spørgsmaal, kjære Frue!" raabte jeg smilende. Farbroder Albert sad og saae ned for sig og nynnede med et polist Ansigt. "Nei," sagde han, "jeg svarer for ham: Forlovet er han ikke." — "Naar Tak skal De have," sagde Fruen: "Det lettede en Steen af mit Hjerte, thi jeg mener det meget godt med denne kjære unge Doctor." — Ved enhver saadan Leilighed tænkte jeg med Glæde paa, at jeg snart skulde reise bort, og lovede mig selv, inden Afskeden at betro Alting til Sara. En Dag da vi vare ene, vilde jeg indlede denne Samtale, og begyndte med at underrette hende om min snart forestaaende Afreise, som dog af adskillige Grunde først skulde finde Sted i August. Men inden jeg kom videre i min Text, brast Sara i hæftig Graad, og viste en saadan lidenskabelig Smerte ved Tanken om vor Adskillelse, at jeg blev baade bedrøvet og forlegen, og ikke turde sige Mere, af Frygt for en endnu hæftigere Scene.

Jeg tænkte ikke, at min utidige Tausshed snart skulde forvolde en endnu langt værre, end jeg forestillede mig.

Efter nogen Tids Forløb bleve Farbroder Albert og jeg indbudne af R's Familie til at deeltage i en Lysttour til Dyrehaven. Det var Saras Fødselsdag, og da denne Sommer var paradissk Fjøn og varm, syntes det, at man bedst kunde helligholde denne Familiefest udenfor Byens qualme Mure. Allerede Dagen iforveien var der i R's Huus en Kogen, Vagen og Indpakning, som om en Udvandring skulde finde Sted. Da den store Dag kom, satte hele vort Selskab sig paa to holsteenske Bogne, der vare saa fuldpakkede af Mennesker, Kurve med Levnetmidler, Føde, Fallerkener, Glas o. s. v., at Hestene neppe kunde trække dem. Jeg kunde ikke andet end være af Hr. R's Mening, der, efter endelig at have faaet Plads i den med lutter Kurve og Pakker opfyldte Bogn, udbrød med et Suk: "Herre Gud! Saadan en Tour koster saa megen Møie og Besværlighed, uden at tale om de mange Penge der gaae med, at man vist kunde finde paa at fornøie sig paa en lempeligere Maade." Jeg kunde saa meget mere gaae ind i hans Ideer, og kalde denne Lysttour ulempe, som de Fremmede, der vare indbudne, vare mig til største Ulempe, fremfor Alt den yngre Deel af Damerne, for hvilke Frøken Hansine var Formanden. Inden vi steg paa Bognene, begyndte hun allerede at pine mig. Farbroder Albert og

jeg havde efter fattig Leilighed gjort Sara nogle smaa Foræringer, som til vor Sorg bleve presenterede for Selskabet. Jeg havde hændelsesviis truffet et Par Theekopper med en smuk Idee i Tegningen, og valgt dem til min ringe Gave. "Vil man see!" sagde Frøken Sine: "Denne Kop skal nu hver Dag kysse Saras Læber. Ja ja! Doctoren veed nok hvad han gjør." — "Ei Du bare stille!" udbrød Fru N.: "Der kan skee Meget inden Aften." — Meget forstemt, meget træt af en langsom Kjørsel i Solheden og i et kjedsommeligt Selskab, ankom jeg endelig til den Skov, som jeg aldrig siden hiint Møde med F., kunde see uden en særegen Følelse. Det forekom mig, som disse prægtige Bøge vare indviiede i min Hemmelighed. Mine Tanker førte mig længere ind i Landet til hiin Pavillon ved Søen, hvori Maanen speilede sig. Jeg var kun halv nærværende paa en Spadsferetour i dette store Compagnie, og hørte kun halvt adskillige Vink og forblommede Hentydninger af Fru N. og af de andre Beninder. Sara saae forlegen ud, og søgte ikke at nærme sig til mig. Eremitagen var udseet til vor Reises Maal. I et af de underste Værelser blev der, efter megen Løben frem og tilbage af alle Damerne, endelig dækket et stort Bord, besat med alleslags solide Mad og Drikkevare. Man gav mig Plads ved Siden af Sara, hvilket vist ikke var mig ukjært. Mod Slutningen af Maaltidet tog Fru N. sit Glas, og gav sin Mand et

Vink, idet hun sagde halv høit: "Nu, Mand! Mand!" — Manden reiste sig, og proponerede Saras Skaal. Vi reiste os Alle, og toge vore Glas. Derpaa rømmede han sig, og sagde: "Min kjære Myndling, Jomfru Sara F. er mig overgivet af hendes salig Fader, der var min salig Compagnon og første Opkomst, som jeg takker for i hans Grav, og finder, som Enhver vil indsee, at det ikke er mere end min forbandede Skyldighed, at vise mig som Fader for hans Datter, og kort sagt, da min Kene og jeg have befundet, at hun og en agtværdig ung Mand elste hinanden, men af hans store Beskedenhed, fordi hun er rig og han har ingen Ting, ikke vil sige Noget til hende, saa ville vi som Forældre gjøre Ende paa denne Sag, og bryde Isen, og drikke de Forlovedes Skaal med vores Samtykke. Hr. Doctor Fredrik L's og Jomfru Sara F's Skaal!" —

Jeg troer ikke, at et Jordskjælv, hvorved Cremitagen var falden sammen, havde gjort mig saa angst, som denne Tale af Hr. N. Fortvivlelsen, troer jeg, gav mig Nandsnærværelse. Jeg satte mit Glas ned, og sagde: "Hr. N.! Dette Spøg er i Sandhed meget nærgaaende. Jeg er langt fra ikke saa lykkelig at være elsket af Jomfru Sara. Hun er min bedste Veninde, til hvem jeg har betroet, hvad De nu tvinger mig til at erklære for dette Selskab: At et helligt og ubrødeligt Baaud allerede i to Aar har bundet mig til et andet

Fruentimmer." — Idet jeg sagde disse Ord, tog jeg Saras Haand. Jeg havde allerede bemærket, at hun under H. N's Tale havde begyndt at skjælve. Med et høit Skrig sank hun nu i Usmagt. Fruentimmerne samlede sig om hende, og bragte hende ind i et tilstødende Værelse. Hele Selskabet kom i Oprør. En løb hist, en Anden her. Jeg blev forlegen siddende ved Bordet, tilligemed Farbroder Albert og Hr. N., der udbrød af og til: "Gud bevares! Gud forbarme sig! Hvilke Historier!" o. s. v. Fru N. kom ud fra det andet Værelse, hvor Sara og Damerne vare. Fruen var som ude af sig selv. Hun og hendes Mand geraadede i Klammeri. "Det var din Skyld, Kone," sagde Hr. N. temmelig taalmodig: "Sagde jeg det ikke nok, vi skulde holde vores Næse fra saadanne Ting? men Du var nu saa vis i din Sag." — "Det var jeg," sagde Fruen, "og det hænger heller ikke saadan sammen. Dersom Sara havde vidst, at Doctoren var forlovet, saa havde hun nok sagt det og ikke gjort sig og os til Narre." — "Naa!" sagde Hr. N.: "Du har selv sagt til mig, at Sara vidste slet ikke hvad Du havde ifinde." — "Nei!" udbrød Fruen: "Det vidste hun ikke heller; det er at sige, jeg havde ikke sagt hende det med rene Ord, men hun gjættede det nok." — "Ja det gjorde hun rigtig nok," raabte Frøken Sine, som i det Samme kom ind: "Den arme Pige! Sy, Hr. Doctor! De maae skamme Dem.

Jeg har selv hørt, hvilke Ord De har talt til hende, saa Enhver kunde tydelig forstaae at De elskede hende." — "Ja," raabte Fru N., "og givet hende et Hjerte at bære om Halsen, og altid holdt hendes Haand i Deres, naar De læste med hende." For alle disse Forbrydelser vidste jeg mig ligesaa fri, som jeg med Uregelse anede, at disse Nygter kom fra Saras egne, i egentlig Forstand fuldkommen usande Yttringer. Gjensdrive dem vilde jeg derfor ikke, og lod rolig disse Fruentimmer skjælde mig ud, saameget som de lystede. Nu kom Louren til Farbroder Albert. "Og De har sagt, at Doctoren ikke var forlovet!" Han reiste sig ganske rolig, tømte sit Glas, og sagde: "Til skyldig Taksigelse!" Derpaa vendte han sig til mig, og sagde: "Det er vel bedst, at vi To tage hjem." Jeg forlangte ikke bedre. Vi vandrede tause gennem Skoven, og sandt ved Udgangen en Bogn, hvorpaa vi kjørte hjem, og først i vor eensomme Bolig fattede jeg mig efter disse Oprin, og lettede mit Hjerte i fortrolig Samtale med min gamle prøvede Ven.

Den næste Dag var min første Gang til Sara. Man sagde mig at hun var syg, at Lægen var kaldet, men man indlod mig dog efter hendes eget Puske og lod os blive allene. Hun laae i sin Sopha bleg med forgrædte Øine. Inderlig rørt kyskede jeg hendes Haand, og bad hende tilgive, at jeg ikke for længe siden havde betroet

hende hvert mit Uliggende. Sara græd. Endelig sagde hun: "Fru R. har i den bedste Mening gjort stor Uret. Ogsaa De har handlet grusomt imod mig; men jeg selv har den største Uret. Hvor var det muligt, at jeg noget Dieblik kunde være formastelig nok til at tænke, at en Mand, som De, kunde elske et ulykkeligt Bæsen, som jeg? En af Natur og Skjæbne forfulgt og forskudt, som jeg? Og det har jeg troet, jeg tilstaaer det! jeg har drømt en Drøm, der var mere værd end mit hele Liv. Men det er Deres Skyld. Ikke blot jeg, men hele Verden maatte troe, at De elskede mig, og var høimodig nok til at glemme at jeg manglede en rank Figur. Men De har bedraget og fornærmet mig." Under denne Replik, som Sara begyndte med stor Sagtmodighed, steg hun efterhanden til en lidenskabelig Hæftighed. "O kjære Sara!" raabte jeg: "Himlen er mit Vidne, at De i mine Dine er smuk og uden legemlig Mangel. Jeg veed at jeg har Uret imod Dem, men det Venstab, jeg har baaret for Dem, har været saa varmt, som en Broders rene Kjærlighed. Intet Bedrageri har fundet Sted, naar jeg har viist de Følelser, som besjælede mig for Dem. Lad mig ansee Dem som en Søster, og tag venlig mod en Broders Fortrolighed." — "Jeg tilstaaer Dem," svarede hun, "at jeg selv og alle Mine have anseet Deres foregionne Forlovelse som en Udflugt, for paa en høflig Maade at trække Dem tilbage." — "Kjære Sara!"

raabte jeg: "jeg er ikke forlovet, jeg er gift." — "Gift!" udbrød hun hæftig, og skjulte sit Ansigt i Sophapuderne. Jeg fortalte hende nu mine Hændelser saa kort og saa skaansomt, som muligt. Dog sagde jeg med rene Ord, at min unge Hustru var min første og eneste Kjærlighed. Da min Fortælling var endt, rakte Sara mig Haanden, og sagde mildt og resigneret: "Jeg har Intet at bebreide Dem. Gud velsigne Dem og Deres Louise! Jeg vil modtage hende, som en Søster." Ved disse Ord trilledes Taarerne ned ad hendes smukke, udtryksfulde Ansigt. "De skal være min Broder!" vedblev hun, "min bedste og eneste Ven." Med disse Ord kastede hun sig om min Hals, omfavnede og kysjede mig hæftig. I det Samme aabnede Fru N. Øren paa Klem, stak Hovedet ind og raabte: "Naa! Det maa jeg lide! Er nu Alting godt og paa det Rene?" Sara svarede: "Kjære Moder! Doctoren har betroet mig Alting. Han er ganske uskyldig. Spørg mig ikke videre; men modtag ham og hans Pleiefader med samme Venskab som tilforn, ja med et endnu større, om muligt."

Jeg følte mig lettere efter denne Scene, og da jeg nu efter min Mening frit turde vise Sara min Opmærksomhed, lod jeg det ikke mangle paa al optænkelig Omfarg og Belvillie imod hende under hendes Sygdom, der varede en Tidlang, og som hun selv omtalte som heel betænkelig, yttrende at hun ret glædede sig ved den Tanke,

at en nærførestaaende Død vilde føre hende fra en Verden, der ikke havde nogen Lykke for hende. Hun laae imidlertid ikke tilsengs, men bestandig i en Sopha, meget net klædt i en smuk Negligé. Hendes Dine lyste af Glæde, naar jeg kom, og jeg helligede hende derfor ogsaa hvert Dieblit, som jeg havde tilovers. Hun vilde ugjerne tage Medicin af anden Haand end min; og da hun var saa mat at hun aldeles ikke kunde holde sig iveiret, saa bar jeg hende hver Morgen i mine Arme fra hendes Sovestue til det næste Værelse, og hver Aften tilbage.

Engang, da jeg ikke kunde komme førend ud paa Aftenen, modtog Fru N. mig med Graad og Klage. "Ak!" raabte hun: "Vor søde lille Sara! ak Gud! ak Gud!" — Jeg turde neppe spørge. "Ak!" vedblev hun, "hun føler nok, Enden er nær. Hun har saamæn i denne Formiddag gjort sit Testament. Det velsignede Barn! hun tænker vel som saa: at hendes Formue skal ikke komme i fremmede Paarørendes Hænder. Vi derimod, min Mand og jeg, have i fem Aar været hende i Forældres Sted. Gud velsigne hende for hendes gode Hjerte! jeg glemmer hende aldrig." — "Er Sara bleven meget syg?" spurgte jeg ganske forfrækket. — "Ja!" sagde Fru N., hæstigt udbrydende i Graad: "Hun er meget slet." — Jeg gik nu ind til hende, og fandt hende som den forrige Dag; kun forekom det mig, som hun havde grædt. — Jeg kjendte hendes Læge. Den næste

Dag opsogte jeg ham, og bad ham oprigtig sige mig Saras Tilstand. "Ja det kan jeg let sige," svarede han: "Hun feiler slet Intet, og kan nu gaae ud, naar hun vil." — "Men," spurgte jeg forundret: "Hun har jo igaar gjort sit Testament?" — "Ja det har hun gjort vel i," svarede han: "Det skulde alle De gjøre, som have Noget at testamentere bort." — "Hun selv," udbrød jeg, "troer at søle sin Død nær." — "Bah!" sagde han: "Det er intet Andet end disse Kramper og denne Overspændthed, som bringe Læger og Ægtemænd til Fortvivlelse."

Samme Aften, da jeg kom hjem, sad Farbroder Albert ved Claveret, og ledsagende sine alvorlige Ord med dertil svarende Toner, foreholdt han mig hvad den sande Trosskab vilde sige; hvor uværdigt det var at fornægte sit Hjertes Udvalgte, o. s. v. Paa min Forespørgel, hvad dette betydede, fortalte han mig, at han fra Fru N's Huus vidste, at Sara havde sagt til sine Fortrolige, at jeg var mere at beklage end hun, da en Ungdoms: Letsindighed havde nødt mig til at indlade mig i et Forhold, som jeg inderlig fortrød. Fru N. og Hans sine, tilføiede han, nærrede det Haab, at jeg vilde søge at bryde denne Forlovelse (som de kaldte min Forbindelse), da jeg i Grunden tilbød Sara. — Det var mig let at retsfærdiggjøre mig for min Farbroder. Jeg sagde ham, at denne usande og uskønne Side hos Sara

var mig velbekjendt, men at jeg undskyldte den paa Grund af, at jeg ansaae alle disse Svagheder hos hende som en Sygdom, en aandelig Krampe, en mislebet Phantasie, der bringer Mennesker til at opdigte for sig selv og Andre, og jeg tilgav hende disse Feil, da de opveiedes af det meget Gode og Edle, som hun forresten besad. "Nei tak!" sagde Farbroder Albert: "Usandhed, reen Løgn, det kan jeg mindst af Alting tilgive et Menneske. Det er jo ogsaa ligesvem fra den Onde selv, at Sligt kommer." — "Ja," svarede jeg, "det er jo egentlig ikke Løgn. Der er jo altid noget Sandt deri." — "Det er den værste Løgn," raabte han: "Det er Misbrug af det Hellige; Fordreielse af Sandheden, saa man ikke kan kjende den fra Løgn! Saadant Noget ligner det moderne Misbrug af hvad man jo ogsaa kalder Broderie i Musikken, og som gjør, at man ikke kan kjende en deilig Melodie. Hvordan vilde det gaae, ifald en heel Menighed vilde give sig til at brodere en Choral i Kirken? Den Ene sang i Øster, den Anden i Vester. Det vilde jo være til at døe af; og Gud trøste Organisten! Hvordan vilde det gaae, om alle Mennesker vilde sige Usandhed? Jeg kan ikke sætte mig ind i Sligt. Jeg kan begribe, at et Menneske drikker sig fuld, stjæler, og meget Andet, men dette gaaer over min Forstand."

Lidt efter lidt trak jeg mig nu tilbage fra mine Syge-Opvartninger hos Sara, der ogsaa snart kom sig. Min Reise var nu forhaanden og Dagen dertil bestemt, da med Et det Rædsels-Budskab lød, at en engelsk Flaade med fiendtlige Hensigter nærmede sig vore Kyster. I Førstningen sæstede man i Almindelighed ingen Tro til dette Rygte; og jeg, for hvem denne offentlige Ulykke ovenikjøbet var en privat, vilde paa ingen Maade ansee den som troværdig, førend de fiendtlige Troppers Landgang opfyldte mig og Alle med Forbauselse. Disse Dages Begivenheder ere endnu i frisk Minde, ikke blot hos den Generation, der var Vidne til dem, men ogsaa hos den yngre, som begjærlig lytter til Traditionen derom.

"Naa i Guds Navn!" sagde Hr. N.: "Nu er Cometen paa Himlen! Kan De huske, vi talte om den ifjor? Og Krig have vi da ogsaa." — "Ja," sagde Farbroder: "det Sidste er det Børste." — "Det kan jeg ikke sige," vedblev N.: "Krig det veed man da hvad er, men det Kram deroppe, det kan Ingen vide, hvad Ulykke det kan medføre. Men bliver det til Alvor med Fienden, saa forstaaer det sig selv, at det jo er meget slemt. Men jeg er Capitaine ved Borgereskabet, og skal nok gjøre min Pligt saavel som de Andre, skjøndt det kan ikke hjælpe os stort. Fienden er altfor stærk." Disse Ord optog Sara meget ilde. Hun var fra første Dieblik af begejstret af en heel krigersk Jver, og ønskede blot at man vilde tage

hende med i Mandsklæder, og at hun maatte være saa lykkelig at udgyde sit Hjerteblod for den gode Sag.

Saa snart Kronprindsens Opfordring til Studenter-Corpsen lod, samlede vi Alle med et freidigt Mod. Farbroder Albert selv, uagtet han var over de Aar, da en Pligt af denne Natur kunde fordres af ham, vilde ikke blive tilbage, men gjorde sin Diet gjældende som gammel Student, og deeltog i alle Corpsets Qvelser og i de Posten, som bleve os betroede. Næsten alle Næringsveie standsede meer eller mindre. Vore Informationer, som vare vor egentlige Indtægtskilde, ophørte ganske. Til vore daglige Fornødenheder maatte jeg bruge nogle Penge, som jeg allerede havde optaget af mit Reises stipendium, thi hverken jeg eller Andre tænkte paa den tilkommende Tid. En ganske besynderlig Stemning herskede i vor hidtil fredelige By. Vor nationale Godmodighed og Gavnildhed viste sig i det skønneste Lys. De fleste deelte med Andre hvad de havde; den almindelige store Fare jevnede de Uligheder, som i roligere Dage vare herskende, og det daglige Livs smaa Kjedsommeligheder og Uergrelser forsvandt. Hvor stor denne Fare var, syntes imidlertid ikke klart for vore fredelige Medborgere. De kjendte ikke en Beleirings og et Bombardements Nædsler; de tænkte kun paa de Fare, for hvilke de, som skulde stride for Fædrelandet, vare udsatte, og disse vare med stor Resignation rede til at ofre Livet. Men

de brændende Huse, det græselige Syn af dræbte og saarede Fruentimmer og Børn tænkte man sig ikke. Ingen Modløshed var at spore, selv hos de ellers Frygt-somme; og om Aftenen naar vore udmarcheerte Tropper kom tilbage, herskede der i de Familier, som ikke savnede Noget af Sine, en mere livlig og munter Tone end i roligere Dage.

Jungen var driftigere end Sara. Med megen Umage bevægede hun Hr. N. til at realisere nogle, hende tilhørende Obligationer, hvilke hun deels i Levnetsmidler, deels i Penge lod uddele til de Tjenstgjørende og deres Familier. Selv pillede hun Charpie Dag og Nat, og da der fra Hospitalerne blev bekendtgjort, at man, for at lette Byrden for disses Belgjørerinder, havde anskaffet Folk til dette Arbeide, og blot udbad sig Linned, blev hun meget misfornøiet over at hun ikke længere kunde anvende sin Tid paa denne Maade. Men for heller ikke nu at være uvirksom, sendte hun næsten alt sit eget Linned, og opkjøbte alt det brugte, hun kunde overkomme. Da man i Tilfælde af en langvarig Beleiring kunde befrygte Mangel paa Levnetsmidler i Staden, udkom en Opfordring til Indbyggerne fra en agtet Militair, der formanede dem til Nøisomhed og muligste Spar-somhed i Levemaade. Neppe havde Sara hørt disse Ord, førend hun paalagde sig selv en saadan Faste, at hun om to Dage ikke længere kunde udholde den, men maatte

vende tilbage til sin sædvanlige Diæt. Hr. N. derimod var af en modsat Mening. Naar han om Aftenen kom hjem, vilde han leve bedre end han pleiede, og lod den bedste Wiin fra hans Kjælder sættes paa Bordet. "Det er da det Mindste man kan have," sagde han, "naar man hele Dagen har staaet og forsmægtet. Hvad skulde man nu spare for, i en saadan kjedsommelig Tid, da man ingen Dag er sikker paa sit Liv?" — "Vi maae trøste os," sagde Farbroder Albert, "med de Ord, vor Biskop sagde forleden, da den ærværdige gamle Mand med blottet Hoved gif omkring, og formanede Tropperne, som vare opstillede paa Borden, til ikke at frygte dem som blot kunnne slaae Legemet ihjel, men ei formaae at dræbe Sjælen." — "Ja Gud velsigne Biskoppen og hans Formaning!" svarede N.: "Det er nu igjen af de Ting, som hverken han eller Nogen kan vide. Men man skal jo døe engang, det er vist; og er min Time ikke kommen, saa træffer ingen Kugle mig. See det er min Religion." — Jeg kunde i denne Tidspunct ikke noksom forundre mig over denne Mand. Saa phlegmatisk, som han var, saa punctlig passede han dog sine militaire Pligter; og uagtet ingen enten patriotisk eller religiøs Begeistring oplivede hans Mod, viiste han sig dog uforfærdet. En Morgen meget tidlig, da jeg kom fra Vagt, saae jeg ham i fuld Uniform staae og slibe sin Sabel paa en Slibesteen, som stod paa et Gadehjørne.

Han stod taus og ubemærket derved; og da jeg tiltalte ham, sagde han ganske phlegmatisk: "Godmorgen! Naa jeg staaer her og sliber min Sabel, man kan jo ikke vide hvor nær Fienden kan komme os."

Ved det frivillige Arbeide, Studenter; Corpsset paa- tog sig, nemlig at forbedre den Deel af Bolden, som vi selv bevogtede, hændte det sig, at Farbroder Albert fik et voldsomt Stød over den venstre Arm; det var ikke farligt, men forhindrede ham dog fra at gjøre videre Tjeneste, hvilket meget bedrøvede ham; og da han maatte bære Armen i Bind, kunde han ikke engang fordrive Tiden med at musicere. Jeg var sjelden hjemme. Han leed af Kjedsomhed og Utrolighed. Jeg overtalte ham derfor til at tilbringe den meeste Deel af Dagen og hele Aftenen i R's Huus.

Nu indtraf hiin mærkværdige anden September, da den skønneste Sommerdag med Et blev afløst af en Aften, der som den yderste Dommhedag udgød sin Rædsel over den rolige Stad. Jorden syntes at ryste under Kanonerne's Torden; Brandpile og gloende Kugler foere lysende gjennem den stille, klare Luft, mellem Himlens Stjerner, saa det saae ud, som om disse faldt ned fra deres Baner. Luer af antændte Huse flammede i Beiret. Omtrent en Time efter Bombardementes Begyndelse blev jeg paa nogle Timer afløst fra min Post, og ilede til R's Huus, hvor jeg, som jeg haabede, traf

min Pleiefader. Fru N. var i stor Angst. Hendes Mand stod paa Bolden, Sara var uheldigviis i Besøg hos Hansine, hvis Forældres Huus netop laae i den for Faren meest udsatte Deel af Staden. Jeg ilede strax derhen, for at hente hende, og medens jeg kæmpede mig frem mellem Brandsprøiter, Bagter og flyvende Bomber, lykkedes det mig tillige at udfinde en Wei gennem nogle Tvergader, ad hvilke jeg haabede, uskadet at kunne bringe hende tilbage til hendes Hjem, som laae i den roligste Deel af Byen. Jeg fandt Froken Sine og hendes Familie bestjæftigede med at indpække og flytte deres Sager og Meubler, da der faa Huse fra dem var Gldløs. Sara gif dem ivrigen tilhaande. Hun var i den meest exalterede Stemning, og talte om den Lykke at døe med sine Venner, heller end at forlade dem i Nødens Time. Det var først efter mange Forestillinger at hun endelig samtykkede i at ville følge mig. "Dog," sagde hun, "gaaer jeg ikke herfra, førend jeg har sagt Farvel til Enhver især af denne Familie, som jeg maa see aldrig see mere." — Hun løb ind i næste Børelse, hvor Fruen i Huset just befandt sig. I samme Dieblisk klingrede Binduerne, et græsseligt Bulder hørtes, Alting syntes at staae i Røg og Flamme. Baade jeg og de, der vare omkring mig, stode bedøvede. Min første Tanke var Sara. Jeg foer ind i det Børelse, hvori hun var, og hvorfra Røgen og Buldret syntes at komme. I

første Dieblik kunde jeg Intet skjelne for Damp. Jeg raabte paa Sara; jeg skimtede noget Hvidt paa Gulvet, og — hvilken Skræk! — der laae den arme Pige, uden Tegn til Liv. Ogsaa Hansines Moder laae paa Gulvet, men hendes Skrig og Klage viste, at hun var ilive. De andre Huusfolk kom til. Man løftede Fruen op. Hun var let saaret i den ene Kind. Jeg knælede hos Sara. Hun gav Tegn til Liv. Jeg tog hende i mine Arme. Blodet styrtede ud af den ene Side. En Fætter af Huset og jeg toge en let Sopha, som stod i Bærelset, lagde hende omhyggelig i denne, og bare hende Begge, med stor Anstrengelse og ikke uden Fare, til det langt fraliggende Hospital. Man tog strax imod os; de omhyggeligste Forholdsregler vare trufne. En Læge undersøgte hendes Saar, og forbandt hende. Paa en anden Seng i samme Bærelse laae en nydelig lille Pige, som, truffen af en Bombe, var dødelig saaret, og stille forblødede sit unge Liv. Hendes Fader havde mistet Armen. Den jamrende Moder sad mellem Begges Leie, og holdt paa Skjødets en lille Dreng, der havde faaet et let Saar i Ansigtet. Saa snart Lægen fjernede sig fra Saras Leie, gik jeg til ham, og spurgte, om hendes Saar var farligt. "Eilvisse," sagde han veemodig: "Den ene Hofte er aldeles knuust. Jeg frygter, det gaaer os ikke bedre end med den lille Pige, som vi kun formaae at skaffe en nogenledes smertefri Død." Jeg nærmede mig

til Sara, og tog hendes Haand. Hun dreiede Hovedet lidt, og det syntes mig, at hun smilede. Derpaa lukkede hun Dinene, og det lod, som hun sov. Med blødende Hjerter ilede jeg til Fru N's Huus, og bragte dette Sorgens Bud. Jeg bad min Pleiefader blive der, til jeg næste Morgen afhentede ham, og ilede nu tilbage til min Post.

Bed Dagens Frembrud ophørte Bombardementet og vore Kanonskud fra Voldene. Den skjønneste Morgenrøde oplyste den endnu rygende Stad og de blege, udmattede Borgere, som fra deres militaire Poster ilede til deres Huse, ængstelige for det Budskab, som maaskee ventede dem der. Mange Menneffer, som Nattens Skræk havde fængslet, løb omkring for at opsøge deres Nærmeste, Alle tause. En og anden Skorsteen begyndte at ryge, ligesom i fredelige Dage. Skarer af Fugle sadde paa Tagene, hvorhen de vare tyede i den Forsærdelse, som ogsaa havde rammet denne uskyldige Slægt.

Saasnart jeg var afløst fra min Post, ilede jeg til Hospitalet. Sara aandede endnu; men hun laae som i Dvale, og aabnede ikke Dinene. Den lille Pige ved hendes Side var død. Den bedrøvede Moder sad endnu paa samme Sted. Hun holdt det døde Barns Haand i sin, men var falden i Søvn med den lille Dreng paa Skjødets, som ogsaa sov. Jeg stod nogle Dieblikke, og betragtede denne Gruppe, kyskede endnu engang min blege Venindes Haand, og efter at have

hentet min Pleiefader, ilede jeg med ham hjem til vor eensomme Bolig, hvor vi Begge gik tilsæns, for at søge nogle Timers Hvile. Jeg kunde ikke sove. Vor Pige kom sagte ind, og meldte mig, at et Bud fra vort Corps vilde tale med mig. Jeg sprang hurtig op og modtog en Ordre fra vor Chef, som bærede mig med en Befaling om at paatage mig nogle Extra-Foretninger. Jeg gik strax ud, og var beskæftiget til langt ud paa Aftenen. Hele denne Dag var temmelig stille.

Saa snart jeg blev fri, ilede jeg til Hospitalet. Sara var død. Dyb og inderlig var den Smerte, jeg følte ved dette Budskab. Saa kjærligt var det Hjerte, der nu havde ophørt at slaae; saa høit havde denne Pige elsket mig; saamangt et bedrovet Dieblig havde jeg mod min Villie forvoldet hende! — I den sørgmodigste Stemmning kom jeg hjem til Farbroder Albert, der havde tilbragt hele denne Dag i dyb Eensomhed, da Fru N. var taget ud til Amager, og alle Andre af hans saa Omgangsvenner vare adspalttede hist og her. Heller ikke vare Gaderne sikke. Af og til faldt Bomber; flere Steder begyndte det at brænde, men det blev dog snart slukket igjen. Jeg var overordentlig udmattet, og sov hele denne Nat, tiltrods for min Sindsstemning, og uden at blive vækket af de Bomber som sprang ikke langt fra vort Huus.

Den næste Dag var jeg fra den tidlige Morgen beskæftiget paa samme Maade, som den foregaaende. Om Aftenen begyndte det rædsomme Bombardement, hvis ødelæggende Spor endnu ikke, efter saa mange Aars Forløb, aldeles ere forsvundne inden vore Volde. Den skønne Stad syntes ganske at bukke under for de frygtelige Luer. Jeg erholdt nogle Timers Frihed, og ilede til vor Bolig, høist urolig over min Pleiefaders Skjæbne. Nabohusene stode i lys Lue; ogsaa Taget paa vort var angrebet af Ilden. Flammerne sloge allerede ud af Vinduerne i Kvisten. Jeg fandt Farbroder Albert isærd med at indpakke nogle af vore nødvendigste Sager i en stor Kurv. Med ubeskrivelig Glæde over at finde ham frisk og vel, greb jeg ham i mine Arme, og bad ham ile bort med mig. Med stor Fatning tog han Hat og Overkjole paa, vendte sig derpaa, og saae sig om i Bærelset. Han løb hen til sit Fortepiano, anslog en Accord, og udbrydende i Taarer, raabte han: "Farvel gamle Ven!" Hurtig greb han derpaa fat i den ene Ende af Kurven, bød mig tage den anden, og fjernede sig taus tilligemed mig.

Vi toge Veien til Amager, og naaede lykkelig dette eneste, nogenledes sikke Tilflugtssted. I et af de yderste Huse af den nærmeste Landsby lykkedes det mig at forskaffe et usfelt lille Bærelse, som man indrømmede os. De fattige Beboere vare meget velvillige. De bragte

os et Par Dynner og Puder, som de udbredte paa Gulvet, og satte et Lys i en Plade paa Bordet. Dette og to brystfældige Stole vare Alt hvad der fandtes i dette Kammer, der forresten syntes at være taget i Besiddelse af en Legion Fluier, der næsten slukkede Lyset ved at omsværme det. I denne uhyggelige Omgivelse indførte jeg min stakkels Pleiefader, der takkede Gud for dette Fristed; og glad over at vide ham nogenlunde i Sikkerhed, forlod jeg ham med Løfte om at komme tilbage noget efter Midnat, saasnart jeg var bleven afløst fra min Post.

Da jeg traadte ud af Huset, befandt jeg mig paa en Mark eller Fælled, og havde Kjøbenhavn ligesom mig. Hvilket Syn! Det syntes, som om hele Staden stod i lys Lue. Frue Taarn brændte. De tre Kroner paa Spiret skinnede i Flammerne. Næsten ganske høit udbrød jeg: "O tredobbelte nordiske Krone, uplettet af Svig og Grumhed! du lyser i din Martyrdød, med en Glorie om dit Hoved!" Jeg forsædedes selv over at høre mine lydelige Ord, og bemærkede nu at jeg var omgiven af Skarer af Mennesker. Den hele Mark var bedækket med Flytregods. Huusvilde Familier sadde deels paa Braget af deres reddede Effecter og Meubler, deels laae de omkring i Græsset og paa Kanten af Grøfterne; Mange uden det Mindste, hvortil de kunde holde Hovedet. Smaa Børn skreg. Et og andet Menneske græd

og vred Hænderne, vist nok Mangen over det uerstattelige Tab af sine Nærmeste. Inderlig takkede jeg Gud for min Louises Graværelse, hvorover jeg saa mangengang havde fortviolet. "Kjære Louise!" sagde jeg ved mig selv: "Beed du Noget om hvad her foregaaer, hvor urolig maa du da ikke være! Hvor vilde du skjæve, om du saa mig vandre her, hvor Dødens Sendebud ved hvert Skridt flyver omkring mig, saa at jeg, heel bevæbnet, som jeg gaaer, dog ei er istand til at gjøre det Minde til mit Forsvar.

Da jeg omtrent Klokken Et om Natten gik samme Vej tilbage, kom jeg paa Christianshavn forbi en Biin-kjælder, som endnu var aaben, og hvor jeg saaes Lys. Jeg fik det Indfald at gaae derned og kjøbe et Par Glasfer Biin, som jeg kunde bringe med mig til Søbroder Albert. Biinhandleren, der selv var tilstede, bad mig høflig at sidde ned og tillade at han maatte gjøre mig tilgode med hvilken Biin jeg helst ønskede. "Jeg seer," sagde han, "at De bærer Studenteruniform, og De har vist havt en besværlig Nat. Folk af det Slags kan vi ikke gjøre nok af." Jeg takkede ham for hans Godhed, men underrettede ham med saa Ord om mit Grinde, og om den gamle Fader, som ventede mig. "Ja, saa var det Synd at opholde Dem," sagde han, idet han selv hentede to Glasfer sin Biin, for hvilke han paa ingen Maade vilde modtage nogen Betaling, men

tilføiede tvertimod en Tallerken fuld af Sukkerbrød, som stod paa et Bord. Med største Jilsfærdighed bandt han det Hele i en Serviette, og leverede mig den, uden at spørge om mit Navn.

Allerede inden jeg var ved Døren til det Huus, hvor jeg havde forladt min Pleiefader, hørte jeg ham syngende indenfor, og det en Sang der lod heel besynderlig. Jeg tittede ind ad det lave Vindue, og saae ham til min Forundring sidde med et lille Barn paa Skjødets, som han sang for, og lod ride Ranke paa sit Knæ. Den Lille loe høit, og jublede af Glæde, hvilket dannede en forunderlig Contrast til den aldrende Mand's bekymrede og urolige Mine, hvormed han saae sig om, og kastede længselsfulde Blikke hen til Døren. Jeg forstod at han med Ængstelse ventede mig, og skyndte mig ind. Ved Synet af mig opklaredes hans hele Væsen, og efter et Glædes-Udbrud over mit lykkelige Komme, sagde han: "See hvilken rar lille Dreng jeg her har! Han er kun halvandet Aar, men saa klog, som om han var dobbelt saa gammel. See hvilke kloge Dine, hvormed han betragter os, som om han forstod Alt hvad vi sagde! Jeg gik for et Par Timerstid siden udenfor Døren, og traf hans stakkels Moder, som sad med ham paa Skjødets. Hun var gaaet med ham fra det brændende Huus, og har Intet reddet uden den lille Byst, som ligger der; henne. Hun er et ganske ungt Barn, og forladt af

Alle. Jeg troer næsten, hun er fremmed. Hun taler rigtignok Dansk, men jeg synes — Gud forlade mig — med en engelsk Udtale. Jeg fik hende herind med mig, og da hun var usigelig udmattet, overtalte jeg hende til at lægge sig lidt til Hvile, og lovede imidlertid at passe Barnet.” — Nu bemærkede jeg først, at i en Krog paa Gulvet, hvor de før omtalte Sengesklæder vare udbredte, laae en Figur, fra Top til Taa indsvøbt i et Slags Raabe eller Kappe, og, som det lod, i en dyb Søvn. Stille satte jeg mig hos min Pleiefader, og betragtede Barnet. Det var en deilig, kraftfuld Dreng, med kloge gjennemtrængende Pine, lysstig og livlig i høi Grad. Han var meget zierligt og fint klædt. Han udtalte adskillige Ord, men da han endnu ikke kunde tale reent, forstode vi Intet af hvad han sagde. Desbedre begreb jeg hans Minespil, da jeg udpakkede de medbragte Levnetsmidler. Klynkende rakte han sine smaa Arme imod mig, som for at bede om Næring. Den gode Viinhandlers Gaver kom mig nu godt tilpas. Jeg fremtog et Sukkerbrød, hældede nogle Draaber Viin derpaa, og vederqvægede saaledes min unge Gæst, der med stor Fornøielse fortærede dette Maaltid og sagde tydeligt: ”merci!” Nogle Gange raabte han kjendeligt paa Navnet Mary, og ved denne Leilighed udtalte han nogle Ord, der lød, som de vare engelske. — ”Sy, Dreng!” sagde jeg: ”Tal ikke Engelsk i denne Nat. Gud veed,”

tilføiede jeg, "hvorfra det Varn dog kommer." En Svølse af Nysgjerrighed drev mig hen til den sovende Moder. Jeg bøiede mig sagte ned, for at betragte hendes halv skjulte Ansigt. Kun et meget svagt Lys trængte hen til denne Deel af Bærelset. Dunkle Lokker, en sneehvid Pande vakte min Opmærksomhed. Jeg vovede at nærme mig endnu mere, og o min Gud! jeg troede at drømme; min Louises Træk bleve mig mere og mere tydelige. Mine Sandser vare nær ved at forlade mig, jeg kunde høre mit Hjerte slaae. Jeg fløi til Bordet, greb Lysen, og nærmede mig, idet jeg med Haanden afværgede Skinnen af Lysen, for ikke at forstyrre den trøtte Hvile. Der var ingen Tvivl mere; det var hende! — Farbroder Albert talde til mig; jeg hørte ikke hvad han sagde. Mechanisk satte jeg Lysen paa dets forrige Plads, og ilede tilbage til Leiet. Jeg kastede mig paa Knæ, med mit Ansigt saa nær ved hendes, at jeg følte hendes Aande, uden dog at vove ved mindste Berørelse at vække hende. Jeg inddraak dette elskede Billed, som aldrig havde forladt mine Tanker; og dog forekom det mig, som det kun dunkelt havde levet i min Erindring, som om min Kjærlighed i den senere Tid havde slumret, og nu først ved Gjenlyset udbrød paa nye i sin første Flamme. Hun var bleg; saaledes havde jeg seet hende i Affledens Dieblis. Men da vare hendes skønne Mine aabne; nu bedækkedes de af

de hvide Dienlaage med deres lange, dunkle Dienhaar. Hvilken Fromhed, hvilken barnlig Uskyldighed udlyste af disse slumrende Ansigtstræk! Jeg var saa fordybet i denne saltige Bestuelse, at ingen anden Tanke i flere Minuter kunde opkomme hos mig, ikke engang de saa naturlige Spørgsmaal: hvorledes kommer Louise her? og hvis er det Barn, hun har medbragt? — Med Et sprang jeg op, løb hen til Bordet, og sagde med bævende Stemme: "Farbroder Albert! Dette Fruentimmer er min Louise, men Barnet der? Min Gud! Hvis er det Barn?" — Farbroder Albert blev stum af Forundring, og saae paa mig med store Dine. Endelig udraabte han: "Hvad siger Du? Din Louise? Din Kone? Drengen her? Hun sagde, at hun var hans Moder." — Intet Menneske kan udtale de Følelser, som bestormede mit Hjerte. Jeg saae paa Barnet, som om jeg vilde læse min Skjæbne i hans lille Ansigt. Farbroder Albert gjorde ligesaa. "O min Fredrik!" raabte han glad: "Jeg veed ikke, om jeg drømmer, men jeg synes, det er Dine Dine, Din Pande, Din Moders Pande, hendes søde Mund. Er det muligt! Skulde jeg være saa lykkelig at holde Din Søn her i mine Arme! — Ak nei! det var alt for megen Lyksalighed!" — Jeg ilede hen mod den Sovende; men det var, som om en Følelse af Ærbødighed for hendes stille, dybe Søvn forbød mig at vække hende. Jeg vendte mig bort, og stødte hændel-

sesviis med Foden mod den omtalte Dylt, som laae ved Siden af hendes Leie. Det syntes mig som et Vink af Skjæbnen. Jeg greb Dylten, for at aabne den; Farbroder Albert vilde hindre det, men med Utaalmodighed rev jeg den op, i den sikke Anelse, at dens Indhold skulde bringe mig Lys. Heller ikke bedrog mit Haab mig. Det Første, hvorpaa mine Hinde faldt, var Børnelinned og Fruentimmertøi. Begjærlig greb jeg et Lommelørklæde og et Stykke af Varnets Tøi. Med skjælvende Haand ledte jeg efter et Mærke, et lidet Bogstav, som kunde vejlede mig i mine Tankers Labyrinth. Lommelørklædet var mærket L. L., og Børnetøiet F. L. — mine egne Bogstaver. Med Henrykkelse betragtede jeg begge disse fjære Navnetræk. Midt i Dylten traf jeg paa noget Haardt, der laae skjult mellem Tøiet. Jeg traf det frem; det syntes at være et Juvelstuein. Jeg trykkede paa en Fjer ved Laaget; det sprang op, og viste mig, ovenpaa nogle faa glimrende Smykker, en Handske, som jeg strax gjenkjendte som min egen, hvilken Louise ved Afskeden havde beholdt. Med et qualst Glædesfrig trykkede jeg den til mine Læber, til mit Bryst. Intet Møde kunde i dette Dieblisk være mig kjærere end denne gamle Vens; og da i det Samme nogle Ytringer i hiint sønderrevne Brev fra Louise faldt mig ind, og med Eet syntes at tilstede en Forklaring, jeg aldrig tilforn havde anet, brast Laas

terne ud af mine Dine; jeg flet hen til den lille Dreng, og vilde gribe ham i mine Arme, men han stødte mig fra sig, og skjulte sit Ansigt ved Farbroder Alberts Bryst. Jeg knælede, kyskede Sønnen af Barnets Kjole, omfavnede dets smaa Fødder, og vædede dem med mine Taarer. Farbroder græd med mig, og lagde den ene Haand paa mit Hoved, medens han med den anden trykkede den lille Dreng til sig. — Nu kunde vi ikke længere modstaae vor Længsel. Farbroder Albert relste sig, med Barnet paa Armen, og bøjede sig ned til Louises Leie; jeg knælede ved hans Side. Den lille rakte Armene imod hende, og raabte: "Mamam, Mamam!" — Pludselig vaagnede den kjærlige Moder, satte sig halv overende, aabnede Dinene, og da de faldt paa mig, udstødte hun et Skrig, slog sine Arme om min Hals, og var nær ved at falde i Usmagt. Vort Barn slyngede sine smaa Arme om hende. Farbroder Albert tog hendes Haand, og kyskede den mange Gange.

Ikke vil jeg formaste mig til at udmale en Scene som denne. Da jeg begyndte at komme igjen til mine Sandser, bemærkede jeg at min Pleiefader var meget angreben af den ungdommelige Følelse, hvormed han havde taget Deel i denne Catastrophe. Louise og jeg formaaede ham til at udhvile sig nogle Timer. Han lagde sig paa det flette Leie, som Louise havde forladt, og tog vor Søn i Armen. Da vi saae, at en sød Søvn

havde bemestret sig Begge, forlode vi det snævre Værelse, og llede Arm i Arm ud under den frie Himmel. Den stod som i Lue. De røde Flammer oplyste alle Gjenstande. Louise foer sammen ved dette Syn. "O!" sagde hun: "hvilken Nat! hvilken Forskjel paa denne og hine stille Sommernætter, da vi sidst vandrede sammen. Den første Nat vi mødtes, da flinnede Naanens blaalige Lys paa Vandet og spillede sig i Søen; og nu gjøre de frygtelige, røde Luer det Samme."

Det var henimod Morgen. Ikke fuldt saa mange Mennesker, som før, opfyldte Marken. Der var blevet roligere. Nogle havde fundet Huusly, Andre laae tilhullede og hvilede. Paa et affides Sted paa Kanten af en Grøft stod et gammelt Meubel, som et Slags Sopha. I det ene Hjørne af denne sad en halvvoxen Pige, og sov, med en Hund paa Skjødets. Det syntes, som om det gode Barn, tilfreds ved at have reddet denne Skat, var sovet rolig ind. Ubemærkede af hende, satte vi os i det andet Hjørne af Sophaen. Louise slog sin store Kappe om os Begge. Jeg holdt hende fast i mine Arme, og følte mig alt for lykkelig i den almindelige Ulykke. Efter saa mange længselsfulde Dage vare vi nu forenede som ved et Mirakel. Jeg bad min Louise løse mig de Gaader, som forvirrede mig, og forklare mig, hvorfor Ingen havde underrettet mig om min Søns Fødsel, samt hvorledes det gik til, at vi mødtes her i

et saadant Dieblig? Min Uvidenhed om vort Varns Tilværelse forundrede hende meget. I hiint Tidspunct, sagde hun, var Lord M. bortreist, hans Frue var taget ud paa Landgodset, for søsterligen at pleie hende, og havde selv skrevet mig til, for at meddele mig den glædelige Nyhed. Hendes Brev, som Louise havde læst, var med et sikkert Bud strax sendt til London, men i Mylords Graværelse formodentlig ikke besørget med den sædvanlige Nøagtighed, og derved gaaet tabt. Den Omstændighed, at eet af Louises Breve blev sønderrevet, og dets Indhold, saa godt som mig ubekjendt, var en Grund mere til at jeg slet ikke drømte om den lykkelige Overræffelse, som var mig forbeholden; men ved nu i Tankerne paanye at gjenkalde mig det fragmentariske Indhold af hiint sønderrevne Brev, forstod jeg hvad som før havde været mig uforstaaeligt deri, og indsaae, at jeg af Brevet vilde have gjættet mig til min Lykke, saafremt jeg havde kunnet læse det Hele i Sammenhæng.

Louise fortalte mig nu, at før kort Tid siden havde Lady M. underrettet hende om, at hendes Gemal var udcommeret med en Expedition til Østersøen, og at hun selv havde opnaaet det Pusse at maatte følge ham. Louise bønfaald disse Venner om ikke at lade hende blive tilbage, saa meget mere, som Sir Charles hver Dag ventedes til London fra hans Udenlandsreise. De gavede efter for hendes Bønner, og ved Lord M's Indflydelse

fik hun Tilladelse til at følge hans Frue. Expeditionens Bestemmelse var ubekjendt for Damerne; man sagde, at Flaaden vilde gaae til Rusland; men da den i al Fald skulde passere den danske Kyst, bad Louise sin Beskytter, at hun der maatte blive sat iland, og endelig ført til sin rette Plads hos sin Egtemand og sit Barns Fader. Lord M. hverken lovede eller afflog denne Bøn, men svarede undvigende. Det syntes, som han mod Sædvane ugjerne tog Deel i denne Fart.

”Neppe,” sagde Louise, ”havde vi været to Dage i Søen, førend vi erfarede at min Broder ogsaa var med, og befandt sig paa et andet Skib. Den første Dag, da Flaaden ankrede, kom han i Besøg ombord til os. Med Forsærdelse bemærkede vi, at de to Aars Fraværelse aldeles ingen Forandring havde gjort i hans Sindsforsfatning. Hans Sammenkomst med mig var, som vore forrige Scener, fra hans Side en Blanding af Kjærlighed og Næseri, af Omhed og Forbittrelse. Han besvoer mig knælende, at affværge min Forbindelse med Dig, at love at følge med ham tilbage, naar dette Tog var tilende; han forpligtede sig til i saa Fald at erklære mig for sin Søster, og ære mig som en saadan. Mit Barn vilde han da opdrage og elske, som en kjær Slægtning. ””Mine Eiendomme,”” tilføjede han, ””raader jeg ikke for at efterlade ham; men jeg vil gjøre hans Barndom og Ungdom lykkelig og

glimrende, og berige ham medens jeg lever.” Da alle disse Tilbud Intet udrettede, tog han sin Tilflugt til Trudsler, og swoer, at Du aldrig skulde komme i Besiddelse af det eneste Fruentimmer, han elskede; at en Kamp paa Liv og Død mellem Dig og ham skulde skaffe ham den forønskede Ro. Han forlod os, dog for alle vore Forestillinger. Strax efter erfarede jeg til min Skræk, at den Flaade, hvorpaa jeg befandt mig, havde fiendtlige Hensigter mod Dit Fædreland. Lord M. trøstede mig, og vist nok sig selv, med Haabet om en venstabelig Overeenskomst mellem begge Regjeringer; men snart blev dette Haab tilintetgjort. Jeg fortvivlede. Synet af den danske Kyst opslammede min Længsel. Krigens Fare, som ogsaa truede Dig, forøgede min Attraa efter at dele Din Skjæbne; paa den anden Side blev jeg holdt tilbage af Frygt for at udsætte Dig for min Broders Naseri, og af Lord M's bestemte Forbud imod at sætte mig iland paa en Kyst, der allerede var Krigens Skueplads. I det Mindste vilde jeg da skrive til Dig, men man sagde mig, at et Brev fra den fiendtlige Flaade kunde bringe Dig i Ulykke. Jeg udkastede i mit Hoved tusinde Planer, uden dog at kunne udføre nogen af dem. Lord M. havde flere Gange omtalt, at Amager vilde man spare, saa den kunde afgive et Tilflugtsted for Stadens værgeløse Indvaanere. Jeg vidste Intet om Dine militære Pligter, men forestillede mig

at herhid kunde jeg flygte med Dig og vort Børn, og jeg kastede længselsfulde Blikke til denne lille Ø, som mine Drømme stedse omsvævede. Meget ofte kom der Baaede fra Kysten, som bragte os Levnetsmidler og andre Ting. I min Eensomhed havde jeg lagt mig noget efter Dit Modersmaal. Det fornøiede mig, at kunne forstaae de danske Folk som kom til vort Skib, og at kunne gjøre mig forstaaelig for dem. Et Par Gange spurgte jeg dem, om de turde vove at bringe et Menneske fra den engelske Flaade hjem med dem. Nogle forsikkrede, at det var meget gjørligt, uagtet Kjøbenhavns Porte vare aldeles spærrede. En af dem sagde engang: ”Jeg boer paa Dragsø, og hjem i mit Huus vil jeg paatage mig at bringe den engelske Admiral selv, uden at Nogen skal krumme et Haar paa hans eiler mit Hoved.” Lady Fanny, som auede mine Tanker, foreskillede mig at disse Folk vare slette Mennesker, Forrædere mod deres Fædreland, hvilke for en ussel Binding bragte Fienden Proviant, og formanede mig til Taalmodighed. Men den forlod mig ofte ganske. Paa min Fødselsdag, som var den 30te August, kom min Broder igjen ombord paa vort Skib. Han syntes i Begyndelsen blidere end sidst, og sagde, at han kom for at lykønske mig. Jeg sad med min Søn paa Skjæbet. Synet af Børnet satte ham pludselig i en hæftig Sindsbewægelse. Han forbandede Børnet og Faderen, sig selv

og alt Levende. Jeg reiste mig for at gaae. Han holdt mig tilbage, og sagde med qvalt Stemme: ”Gaa ikke bort. Jeg kom i en god Stemning for at lykønske Dem, og bede Dem modtage denne Ring.” Han rakte mig en Ring af stor Værdi. Jeg skjød hans Haand tilbage. Hurtig ilede han til Kanten af Skibet med en Bevægelse, som han vilde kaste Ringen i Havet. Med Et stod han stille, vendte om og sagde til mig: ”Denne Krig med Danmark er en forbandet affkyelig Krig, men dog beder jeg Himlen om at lade mig falde i den. Jeg har en Anelse om at vi sees for sidste Gang. Tilgiv mig, Louise! Ræk mig Haanden, og tag mod denne Erindring af en ulykkelig, alt for elskende Broder.” Jeg rakte ham Haanden. Han knælede for mig, kysede min Haand, satte Ringen paa den, og en Isølelse af min fordums Hengivenhed for ham gjennemfoer mit Hjerter. Jeg brast i Graad. Han sprang op og ilede bort. Allerede næste Dag bragte Lord M. mig det Budskab, at ved et Udsald fra Fæstningen af de danske Tropper var Sir Charles bleven saaret i Brykstet, og at Gaaret ansaaes for farligt. Det forekom mig nu, som jeg burde gribe dette Dieblif for at komme til min saa længe savnede Vegtemand, men Lord M. var uovertalelig. ”O Louise!” raabte han bevæget: ”De veed ikke, hvilken Rædsel der forestaaer denne ulykkelige Stad.” Disse Ord fordobblede min Længsel,

istedensfor at holde mig tilbage, og da jeg blev ene med Lady Fanny, udbrød jeg i saa fortvivlede Klager, saa brændende Bønner, at hun endelig lovede at være mig behjælpelig i mit Forehavende. Den omtalte Mand fra Dragø kom næste Dag. Vi aftalte Alting med ham, lovede ham en lille Sum Penge, som han forlangte, og ud paa Natten bragte han en Ladning Proviant i sin Baad, hvormed han lagde an ved Skibet. Lord M. var iland. Lady Fanny omfavnede mig med Taa-
rer, og gav mig alle de saa Penge, hun havde; og forsynet med en lille Kuffert, hvori jeg havde indpakket de nød-
vendigste Klæder, steg jeg, med mit Varn paa Armen, i Dragøerens Fartoi, og naade lykkelig og uden mindste Anstød hans Huus inden Dagens Komme. Min første Omsorg var, ved min Berts Hjælp at faae et Brev til Betty, og samme Formiddag kom denne mig stedste hen-
givne Kone tilligemed sin Mand, og bragte mig og min lille Fredrik hjem til deres Huus. Vi sendte strax Bud til Dit Logis, men erfarede, at Du og Din Pleiefader vare flyttede; man vidste ikke, hvorhen. Inden vi fik Din nye Bolig opspurgt, var det Aften, og Bombardementets første Rædselsnat begyndte. Den stakkels Betty, som var nær ved sin Nedkomst, blev overfalden af Fødselsmerter, og bragt ud til Fødselsstiftelsen. Jeg blev allene tilbage i Huset med hendes Mand og Tjenestefolk. Frygt for mit Varns mulige Fare, Utaalmodighed over

ikke at finde Dig, omspændte mig. Da det næste Dag var mere stille, fik jeg ved Bønner og Løfter En af Boutikfolkene til at opsøge Din Bolig. Det lykkedes endelig, men Du selv var ikke tilstede. Folkene i Huset sagde, Du var i militaire Forretninger. Om Morgenen derpaa sendte jeg en Billet til Dig, men var saa ufor-sigtig at forlange, at mit Bud kun maatte levere den til Dig selv. Du var endnu ikke at finde, og fik den ikke. Om Aftenen stod næsten hele vor Gade i Flammer. Bettys Mand og alle hans Folk vare ivrigt beskjæftigede med at redde hvad de kunde. Jeg var sær-dig at dæ af Angst og af Sorg over mit Barns Fare. Endelig beqvemmede En af Husets Folk sig til at følge mig herud, hvor jeg meente at være i Sikkerhed. Nat og bange satte jeg mig her med min stakkels lille Dreng. Forladt og fremmed bad jeg inderlig til Gud, at han vilde antage sig et forladt Barn og dets Moder. Han bønlyste mig. En ærværdig Mand stod ligesom mig, og betragtede os med medlidende Blikke”

Louise fik ikke udtalt, thi i dette Dieblis styrtede Frue Taarn ned fra den Høide hvori det i saa mange Menneſkealdr havde thronet over Staden. Flammerne sloge frygteligt sammen. Man hørte Glædesſkrig og Hurraraab i det Fjerne. Vi foere begge iveiret. ”Hør!” raabte Louise: ”De juble, de Barbarer! O Gud! og mellem disse har jeg Slægtninge og Venner! O Lord

M! Er det muligt?" . . . Hun brast i Graad, og skjulte sit Ansigt ved mit Bryst. Jeg kunde intet Ord finde. Hun løftede Hovedet, saae paa mig, og sagde: "Du er bedrøvet!" — "Af min Louise!" svarede jeg: "Salighed og Smerte strlbe i min Sjæl."

Saa snart jeg troede den værste Fare overstaet, sørgede jeg, i Forening med Farbroder Albert, for et taaleligere Opholdssted. Vi leiede et lille Logis paa et af de bedre Bertshuse. Didhen førte vi mine under Krigens Begivenheder mig tilførte Kjære, og sørgede, saa godt vi kunde, for deres Pleie og Bequemmelighed.

Om Aftenen, da Moder og Barn vare gaaet til Hvile, sad Farbroder Albert og jeg ene sammen, og overlagde, ikke uden Bekymring, hvorledes vi skulde være istand til at forsørge disse kjære Gjæster. Vort lille Indbo var brændt, neppe det Nødvendigste reddet. Louise og Barnet vare, ligesom vi, blottede for Alt. Vore Udsigter til Fortjeneste i Fremtiden vare i den almindelige Ulykke kun sørgelige. "Nei!" sagde min Pleiefader, "lad os dog ikke saaledes sørge for den Dag imorgen! Hvem veed, hvad uventet Lykke den vil bringe. Hvem skulde tænkt, at hiin Rædselsnat vilde ført Louise i dine Arme, og bragt os det englelige Barn, som ikke kan andet, end føre Belsignelse med sig? Lad os haabe paa Ham som styrer Alt her og hisset. Han istemmede nu med begejstret Stemme: "Hvo skun lader Herren

raade," o. s. v., idet han lod Fingrene løbe over Borden, ligesom om han accompanerede sig. Det gjorde mig inderlig ondt at see hans kunstsfærdige Hænder berøre det klangløse Bord, og tænkte paa, hvor liden Udsigt der var til at erstatte ham hans tabte Fortepiano.

Næste Dags Aften kom Hr. N. til os, og sagde at han i et Par Dage havde søgt mig overalt. Jeg forestillede ham min Kone og min Søn. "Naa!" sagde han, uden at ytre videre Forundring: "Min Kone vilde ikke engang troe, at De var forlovet; nu vil hun da forundre sig." Han satte sig ned, og efter en liden Pause sagde han: "Herre Gud! Der er Meget skeet, siden vi saaes. Men det duer da ikke stort. Vor lille Sara! Det var dog Synd! Hvem skulde sagt, at hun var bestemt til at falde i Krigen? — Ja," vedblev han, idet han fremtog sin store Portefeuille, og aabnede den langsomt: "jeg seer nok det bedrøver Dem at tænke paa hende, men her har jeg da ellers Noget som kan trøste Dem. Det er den salig Ufsødes Testament, hvorefter De er hendes eneste Arving. Jeg gratulerer! Min Kone saae lidt suurt derved; men jeg under Dem det af et godt Hjerte. Vi have Nok for os, og ingen Børn at efterlade det vi have. Vi maae takke Gud at vi have været lykkelige i denne miserable Tid fremfor saa mange Andre." Under denne Replik havde han overrakt mig det lovformelige Testament, hvori jeg med dyb Bevæ-

gelse gjenfandt min afdøde Vennindes, i hiin Samtale yttrede Ord: "At hun ansaae mig som en Broder, som sin bedste Ven, og bad mig modtage Alt hvad der havde været hendes, som en Erindring om de Tider hun havde tilbragt i mit Selskab, de eneste — tilføiede hun — hvori hun havde følt Livets Værd." Jeg maatte græde som et Barn ved denne Læsning. Farbroder Albert kom ind, og spurgte forskædet: "Er der hændet nogen Ulykke?" — "Nei," udbrød Hr. N.: "Evertimod, en stor Lykke. Han har saamæn ikke noget at græde for." — "Det er vel sandt," svarede jeg, og rakte Farbroder Albert Testamentet: "Men dog koster denne Lykke mig de oprigtigste Taarer."

Saa snart det efter Capitulationen var blevet tilladt for engelske Officerer at komme ind i Staden, fik vi et Besøg af Lord M., der med venstabelig Urolighed længe havde søgt os. Han bragte Louise Esterretningen om hendes Broders Død. At ogsaa denne Hændelse var en Lykke for os, maatte vi sige os selv, men ogsaa denne kostede Louise Taarer, thi Døden er et Bud fra en bedre Verden; derfor udletter den Erindringen om det Onde, og forhøier Mindet om det Gode. Endnu engang besøgte Lord M. os. Han bragte med sig endeel Effecter som Louise havde efterladt paa Skibet, og leverede hende nogle Papirer, hendes Livrente angaaende, hvilke han havde havt i Forvaring. Vor elskværdige

Frænde tog Afsted med os, og jeg fulgte ham et Stykke paa Veien, til Gammelholm, hvor han havde Grinde. Uden for Porten standsede han mig, og sagde: "Herind skal De ikke følge mig. Glem mig som Englænder, men bevar mig i Deres Erindring som Ven!"

Da Roligheden i vor Stad var nogenledes vendt tilbage, sørgede min Louise og jeg for et behageligt Hjem. Med Glæde indrettede vi et Par Værelser dertillige til Farbroder Albert, og jeg stræbte at forsyne dem med alt det, som hørte til hans nøjsomme Ønsker. Da vi en Aften indførte ham der, var det rørende at see hans barnlige Glæde, især ved Synet af et nyt Instrument. Han aabnede det strax, og indviede vor nye Bolig med et høitideligt Tedeum, hvorfra han overgik i den skjønneste Phantasi, som jeg vldste at have hørt af ham. Vor lille Dreng stod, støttende sig paa hans Knæ, og lyttede med opspilede Dine og Mund, Louise sad ved Siden. Henreven af Farbroders Phantasi, aftsørrede hun sine Saarer, ligesom fordem min Moder, og en Erindring om forsvundne lykkelige Timer foryngede Farbroder Alberts Træk og gjenlød i hans Toner.

Saa stærkt bevægede, saa rige paa Begivenheder vare to af min Ungdoms Aar. Efter saa mange Aars

Forløb føler jeg klart, hvor ubetydeligt, hvor svagt mit eget Væsen var, i Forhold til det, som bevægede sig omkring mig. Min Skjæbne er et levende Exempel paa de mange Sentenser, som, idet de sige, at Lykken er bedre end Forstanden, eller Vorherre er Daarernes Formyndere, synes at betegne, at en usynlig, men seende Magt antager sig en blind, men barnlig og godmodig Daare.

